PROLETARYA PARTİSİNİN REORGANİZASYONU VE HALK KURTULUŞ CEPHESİ İÇİN

devrimci derleniş

YIL : 3 — SAYI : 21 | 8 EKİM 1979 | SİYASİ GAZETE | FİYATI : 500 KURUŞ

HİKMET KIVILCIMLI

(1902/11 Ekim 1971)

Halk mı Seçer, Finans-Kapital mi?

«DEMOKRASİ» ve SEÇİMLER

Gene seçim var memlekette.. Vatandaşlar sandıklara oyları atacak ve milleti «temsil» edecek zat-ı muhterem'ler belli olacak. «Demokrasi» ile yönetilen her ülkede olduğu gibi bizde de seçim kavgaları sık sık başgösterir. Nutuklar, mitingler, bildiriler, naralardan göz gözü görmez olur. Hangi parlamenter adayına bakarsanız bakın, bir seçildi miydi 5 dakikada memleketi güllük gülistanlık ediverecek planlar, programlar dökülür dudaklarından, bal akar mübareklerin ağızlarından...

Kazın ayağının ne olduğunu hergün görüyor ve yaşıyoruz. Hangi seçim kampanyası veya hangi seçim sonucu vatandaşa geçim derdini unutturabildi? «Alavere dalavere, halk Memet nöbete» dir oynanan oyun. O iner, bu çıkar, filanca iktidar, falanca muhalefet olur, bir sonraki seçimde alttaki üste, üstteki alta gider ama işçi - köylü dar gelirli memur - küçük esnaf cephesinde değişen hiçbir şey yoktur. Seçim cephesinde nutuklar, mitingler gırla giderken halkın geçim cephesinde işsizlik - pahalılık illeti her gün biraz daha azıtarak sürer gider.

Bizim gibi kapitalist ülkelerde oynanan bu çeşit «demokrasi» oyunu yeni değildir. İşveren sınıfının iktidarda olduğu ülkelerdeki demokrasinin asıl adı, Burjuva Demokrasisi' dir ve başlangıcı 17. - 18. yüzyıla kadar uzanır. O yüzyıllarda işveren sınıfının iktidarı yeniydi. Kapitalizm, henüz siyasi üst yapıda olsun tam egemenlik kuramamıştı. Çünkü kapitalistlerin iktidarı devraldıkları feodal beyler ve aristokrasi toplumda bir güç olarak varlıklarını sürdürüyordu. Kapitalizmin iç dinamikle, yani bir ölçüde kendiliğinden geliştiği bu ülkelerde, siyasi iktidar kavgası burjuvalarla büyük toprak ve mülk sahipleri arasındaydı. İşçi sınıfı henüz kendisi için sınıf olmanın bilincinde olmadığından devrimci gücünü kapitalist sınıfın arkasında yoğunlaştırmıştı. Siyasi iktidara sahip olma bilinci, programı yoktu.

Bu çağda, Burjuvalarla Büyük Toprak ve Mülk Sahibi sınıflar arasındaki mücadele Burjuva Demokrasisi dediğimiz sistemi doğurdu. Burjuva Demokrasisi veya işveren sınıfı temsilcileri tarafından «demokrasi», «özgürlükçü demokrasi», «demokratik rejim» gibi terimlerle anlatılan bu sistem, kısaca işçi sınıfı ve yoksul yığınların tepesinde sömürücü güçlerin hangi temsilcilerinin söz sahibi olacaklarını ayarlamaya yarıyordu. Kapitalizmin beşiği olan İngiltere, bu oyunun en klasik oynandığı yer de olduğundan «demokrasinin beşiği» sayıldı. İşveren sınıfının temsilcisi Liberal Parti (daha sonra İşçi Partisi) ile Büyük Toprak ve Mülk Sahipleri sınıfının temsilcisi Muhafazakâr Parti, İngiliz işçi sınıfı ve genel olarak İngiltere halkı üzerinde uzun yıllar iktidar sahibi oldular.

Kapitalist anayurtlarda, Serbest Rekabetçi Kapitalizm çağına uygun düşen burjuva demokrasisi, günümüzdeki burjuva demokrasisiyle karşılaştırılırsa demokrasi adına biraz daha layık olduğu görülür. Kapitalist sınıf egemenliği, günümüzdeki emperyalist tekeller egemenliği gibi değildi. Kapitalistler arasında öldürücü bir rekabet ve tarihi rolünü tamamlamakla beraber direnmeyi sürdüren Büyük Toprak ve Mülk Sahiplerinin verdiği iktidar mücadelesi vardı. Yani bir finans oligarşisinin günümüzdeki mutlak hakimiyeti yerine egemenlik için yarışan birçok sosyal güçler vardı. Bu nedenle, çalışan yığınların ekonomik ve siyasal örgütlenme hakları da daha fazlaydı. Ayrıca kapitalistler, uzun süre işçi sınıfı ve yoksul köylülüğü feodal beylere karşı kullanmak zorunda kalmışlar, feodalizme karşı çeşitli ittifaklar oluşturmuşlardı. Ancak işveren sınıfı, siyasi iktidardaki yerini sağlama bağladıktan sonra roller değişti. Devrimci mas keyi bir kenara bırakan burjuvalar, işçi sınıfı ve çalışan yığınların giderek örgütlü, sistemli bir şekil almaya başlayan mücadelelerini boğabilmek için daha önce ölümüne savaş ettikleri feodal beylerle dost oldular. İşçi sınıfına burjuva demokrasisinin hediyesi, top, kurşun, zindan ve daha ağır çalışma şartları oldu.

Yani, burjuva demokrasisi en genç, en devrimci çağında bile yalnızca sömürücü, egemen güçler için hürriyet demekti. İşçi sınıfı «madem ki hürriyet var, bu kavgada ben de varım» dediğinde, sömürücüler domuz topu gibi birleşiyorlar, işçi sınıfına demokrasinin yalnızca ezenler ve sömürenler için bir hak olduğunu hatırlatıveriyorlardı.

Daha sonraları burjuva demokrasisinin temelini oluşturan sınıflar mevzilenmesi değişmeye başladı. Kapitalizmdeki serbest rekabet yerini tekellere bıraktı. Büyük Toprak - Mülk Sahipleri giderek ya birer kapitalist oldular, ya Büyük Toprak - Mülk Sahibi olarak Finans-Kapital dediğimiz bir avuç sömürücü zümre içinde yer aldılar ya da proleterleştiler, işçi sınıfına katıldılar. Böylece egemen sınıflar içindeki çelişkiler azaldı. Ölen öldü, kalan finans beyi, parababası oldu. Üst - güdücü sınıf içindeki çelişkilerin azalması ve nitelik değiştirmesi, Büyük Toprak - Mülk Sahipleri Sınıfı'nın yokolması, bir ölçüde Burjuva demokrasisinin temellerini de yok etti. Çünkü artık kapitalist ülkelerde hakim güç, aralarında çelişkiler bulunan yüzlerce binlerce kapitalistlerin sınıfı değil, domuzuna tekelleşmiş, örgütlenmiş, militarize olmuş Finans beylerinin bir avuçluk Finans - Kapitalistler zümresiydi. Finans - Kapital içinde de çelişkiler yok değildi ama bu çelişki, serbest rekabetçi çağdaki burjuva demokrasisini yaratamazdı.

Ancak, kapitalist toplumdaki bu değişiklik, yani Finans - kapital egemenliği, Burjuva Demokrasisinin sonu olmadı. Parababalarının bu demokrasicilik oyununa ihtiyaçları vardı. Çünkü onlar, milyonlarla üretici yığınlar karşısında bir avuçluk bir zümreydiler O milyonlarla açık bir saflaşma, safların belirginleşmesi, finans beylerini yok edebilirdi. «Demokrasi» oyunu devam etti. Finans beylerinin türlü renklerle boyadığı, çeşitli liderlerle süslediği siyasi partiler, vatan-millet kurtarıcısı pozlarında birbirleriyle yalandan kavgalar, kayıkçı döğüşleri çıkararak üretici yığınları oy davarı şeklinde arkaya takmayı başardılar. Çalışan insanları bölüp parçalayarak Finans-kapital değirmenine su taşıdılar.

Kapitalist anayurtlarda (İngiltere, Fransa, A.B.D v.b. gibi ülkelerde) «demokrasi» oyunu oynanırken Finans-kapital'in en büyük yardımcısı, **İŞÇİ ARİSTOKRASİSİ** oldu. Geri kalmış ülkelerden, sömürge ve yarısömürgelerden çalınan artı-değer'in bir kısmı işçi sınıfı içinden bir zümreye aktarılarak işçi aristokrasisi yaratıldı. İşçi sınıfının can düşmanı olan bu aristokrat eğilim, üretici yığınların sözde öncülüğünü yaparak, üretici yığınlara kapitalist üretim ilişkilerine zarar vermeyecek sözde «umut» lar yarattı. Reformlar yoluyla, parlamento yoluyla, sömürüyü, baskıyı sona erdirebileceğini iddia etti. Sahte kurtuluş yolları göstererek işçi sınıfına hedef şaşırttı. Ve elinden geldiğince de işçi sınıfını siyasi mücadele alanından uzak tutmağa çalıştı. Bu akım, kimi zaman «sendikalizm», kimi zaman, «parlamentarizm» kimi zaman «sosyal demokrasi» adlarını almış olsa da özünde her zaman Finans - Kapitalin İşçi Sınıfı İçindeki uzantısı oldu.

Sömürge ve yarısömürge ülkelerde oynanan «demokrasi» oyunundaysa egemen sınıfların yardımcısı, kapitalizm öncesinden arta kalan gerici toprak ağalığı, tefeci - bezirganlık oldu. Binlerce yıl boyunca antika üretim ilişkileri içinde küçük üreticiyi ekonomik abluka altında inleten, bölen parçalayan tefeci bezirgânlık, emperyalist çağda tekellerin, emperyalist burjuvazinin kutsal müttefiği olarak rolünü oynamaya devam etti. Halkı, türlü çeşitli gerici demagojiyle oyalayarak, ekonomik olanaklarını siyasi bir silah gibi kullanarak yoksul köylülüğü, küçük esnafı burjuva partilerinin gerisine kattı, oy davarı yaptı.

Kısaca günümüzde burjuva demokrasisi, bir avuçluk Finans Oligarşisinin diktatörlüğünden başka birşey değildir. «Demokrasi» dedikleri şey, kendilerinin cüzdan özgürlüğü, halkın açlık ve ölüm özgürlüğüdür. İşçi sınıfının burjuva kanunları çerçevesinde verdiği mücadeleye dahi tahammül edemezler. En kanuni grevler, polis panzeriyle, jandarma dipçiğiyle bastırılmak istenir, yoksul köylülüğün köy merasını bile hile veya cebir yoluyla mülk etmeye çalışan toprak ağasına karşı verdiği en kanuni mücadele, «isyan teşebbüsü» denilerek zağlı kurşunla ölüme boğulur. Yani, «demokrasi», egemen sınıflar için çalma, çırpma, devlet kasasından, hazine arsasından vurgun özgürlüdür.

Burjuva demokrasisi denilen bu göstermelik demokrasi, parlamentoculuk denen oyunla korunmak istenir. «Memleketi idare edenleri halk seçiyor» havaları çalınır. Çok sıkışılınca «ne yapalım kardeşim seçmeseydiniz» denilir. Oysa halkın yaptığı seçim, önüne getirilen vurguncular arasından bir tercih yapmaktan, ölümlerden ölüm beğenmekten başka birşey değildir. En koyu halk dostu, en müthiş sömürü düşmanı görünenler bile ilk iktidar oluşlarında finans beylerinin kârlarını bir kat daha arttırmanın yollarını aramaya, üretici yığınların ekmek kavgasını «milli menfaatlere aykırı» olduğu gerekçesiyle susturmaya çalışırlar. İşçi sınıfı ve halk yığınları örgütsüz, dağınık ve bilinçsiz bırakılmışlardır. Sıradan bir işçinin değil parlamenter adayı, aday adayı olabilmesi bile olanaksızdır. Milyonları cüzdana doldurmadan seçilme şansı yoktur. Seçim sandığı başında vatandaş şeytanı veya cini seçecektir.

Parlamentoculuğun en kaba hatlarıyla bakıldığında bile işçi sınıfı için, halk için teorik açıdan tarihi misyonunu yitirmiş bir sistem olduğu anlaşılabilir. Ama bu teorik gözlemle, parlamentoculuk yoluyla mücadelenin tamamen terkedilmesi gerektiğine karar verilemez.

(Devamı Sayfa 10'da)

"İKİ SÜPER„ OPORTÜNİZM

(XX)

MAOCU BOZKURT
BOZKURTLAR
Faşistler ve sosyal-faşistler tek bir karşı-devrimci cephedir
FAŞİST BİRLEŞİYORLAR?

SAHTE TKP TÜRKİYE'NİN SINIF ORİJİNALİTESİNİ GÖREMEZ

1977'ler Türkiyesinde Komprador Arayış :

S. TKP, tahakkümü 1923'te sona eren Komprador Burjuvaziyi, 1977'ler Türkiye'sinde var sanır. S. TKP Programı şöyle yazar :

«Türkiye'de özellikle yayılan Amerikan emperyalizmi, her soydan, her boydan en gerici, asalak, karşı devrimci güçleri, ayrıca Marşal «planı» yardımlarıyla büyük çiftçileri, toprak ağalarını, KOMPRADORLARI desteklendi. O, bugün de bunları başka yöntemlerle destekliyor.» (A.g.y. s : 25) (Biz majiskülledik)

«Halkın kan dökerek Anadolu'dan kovduğu, Türkiye'den çıkardığı emperyalistler, KOMPRADORLARIN, yabancı sermaye ajanlarının aracılığıyla yeniden eski yerlerine oturmaya başladılar.» (A.g.y. s : 20) (Biz majiskülledik)

Gördüğümüz gibi S. TKP, Türkiye'de yabancı emperyalistlerle işbirliği eden bir komprador burjuva egemenliği bulunduğunu iddia eder. Bu, 1977'ler Türkiye'si ile, 1923'ler öncesi Türkiye'sini aynı sanmaktır.

Bu anlayışa göre 1923 öncesi de (saltanat zamanı da), sonrası (Cumhuriyet zamanı da) : Türkiye'ye yabancı sermaye ile (Emperyalizm) onun işbirlikçisi olan **Komprador** burjuvazi egemendir.

Bu anlayış, daha doğrusu anlayışsızlık hem 1923 devrimini hem de 1923'ten bu yana Türkiye'nin sosyal sınıf yapısında alt üst olan şeyleri besbelli ki görememiştir.

Türkiyede Komprador Burjuvazinin tahakkümü 1923'de Kurtuluş Savaşının zaferiyle kesinkes sona ermiş ve onun yerine 1925 yılında Finans - Kapital tahakkümü geçmiştir. Kıvılcımlı Usta bu meseleyi duruca şöyle koyar :

«Komprador burjuvazi Türkiye'nin bellibaşlı : İstanbul, İzmir, Selanik gibi tektük şehrinde, Kalküta veya Şanghay'daki Avrupalı mahallelerini andıran, sınırı belli semtlerinde yaşayan ayrıcalı bir bölüktü. Türk milletinin hiçbir sınıfı, zümresi ile içten ve sürekli kaynaşamazdı. Türklerden ancak birkaç sarhoş subayla, beş on hafiye külhanbeyi zil zurna sarhoş olmak için İstanbul'un «BEYOĞLU» semtine, İzmir'in «FRENK MAHALLESİ» ne, Selanik'in «KULEDİBİ»ne, arasıra «yolunmak» için sırnaşırlardı. Gene de memleket gibi belden aşağılarını da sağdırdıkları kompradorların, küçümseyen bıyıkaltı sırıtışları önünde dilleri bir karış, özentileri ve başlarındaki fesin utancı ile yılışır kalırlardı.

«Muhammed Ümmeti» çürüyen bir vücuttu. Komprador burjuvazi onu emen kanser. Komprador KANSER'in içine «Türk müslüman» hücreleri de katılabilirdi. Ne var ki, onlar, daha katılır katılmaz «milletten» kopar, soysuzlaşır, levantenleşirdi. Ya zırzop derebeyi artığı «MİRASYEDİ» yahut Türk olduğunu «KEŞF» ettirmemek için kanteri döken burjuva melezi, çıtkırıldım «ZÜPPE» olarak damgalanırdı.» (Komprador mu, Finans-Kapital mi? 22 Nisan 1969 Türk Solu sayı : 75)

«Kemalizm : İtilaf'ı Müselleşçi (Uzlaşık Üçken'ci Kısaca : İngiliz - Franstzcı, sonradan Amerikan' cı)Kompradorlarla, daha ilk Kuvayimilliye kurşunu atılır atılmaz savaş haline girdi. Bunlar Hürriyet - İtilaf (Özgürlük - Uzlaşıklık) Partisi idiler. Sultan ve İşgal Devletleri (İngiliz - Fransız - Amerikan - İtalyan Yunan vb.) ile birlikte Kurtuluş Savaşını arkadan, önden hançerledikleri için, İtilafçı (Uzlaşık) Kompradorlar, ilk günden tasfiye edildiler.

«İttifakı Müselleşçi (Anlaşık Üçkenci, kısacası : Almancı) Kompradorlar, ilkin Alman'ın yerine Amerikan Mandalığını, Türkiye'yi Filipin tipi yapmayı düşünmelerine rağmen, özellikle İngiliz düşmanlıkları, daha doğrusu korkuları yüzünden, Birinci Kuvayimilliyeciliğe katıldılar. Ama zafer gelir gelmez, eski Almancı Kompradorlar, hemen İngiliz Fransız efendilerine yamanarak Mustafa Kemal'i seri halinde suikastlerle «temizleme» sevdasına bel bağladılar. O yüzden M. Kemal onları temizlemeden rahat nefes alamadı.

«Demek Türkiye'de Kemalizm, Komprador Burjuva egemenliğine ve tahakkümüne son vermek zorunda kaldı.» (Devrim Zorlaması... s : 388-389)

Burada belki şöyle bir soru akla gelebilir. İyi de Kemalizm kim adına yani hangi sınıf adına Kompradorların egemenliğine son verdi? Veya Kemalizm hangi sınıfın düşünce ve davranışı oldu? Sorunun karşılığını yine Kıvılcımlı Ustadan dinleyelim :

«Türkiye'de Kemalizm ne yaptı? Milli Kurtuluş Savaşını gâh Sosyalizme gâh Emperyalizme yaklaşarak «başaran» toptan (bütün zümreleri ile birlikte) Kapitalist sınıfı, ardarda ihanetlerini gördüğü Komprador Burjuvazinin her iki türüne tahakküm olanağını kesinkes yok etti. Türkiye'de Kompradorlar kalmadı değil, ama, bir daha da şartsız kayıtsız iktidara gelemediler, tahakküm yeteneklerini yitirdiler.» (A.g.e s : 389)

«Bugün Türkiye'ye egemen Finans - Kapitalz ümresi hiç de öyle, zeytin yağı ile su gibi milletten AYRILMIŞ, bir ustura vuruşu «TRAŞ» inkılabı ile «DEVRİME» uğratılacak bir «lokalize» (mevzii» UR değildir. Konuyu basitleştirmek için hekimlikten örnek alalım. Derideki mevzii kanseri, acemi operatör bıçakla kabaca kesip attı mı iş bitmez. Ameliyat yerinde kızıl ve ak kan damarlarının açık ağızlarından vücuda (kazınıp atıldı sanılan) kanserin hücreleri girebilir. Bu kanser hücreleri, vardıkları iç organlarda «Metaztaz» denilen tohum artmalarını yapar. O zaman derideki lokalize kanserle kıyaslanılmayacak ağırlıkta «in operabl» (ameliyat kabul etmez) habis urlar alır yürür.

«Finans - Kapital : Eski lokalize Komprador burjuva kanserinin, millet yapısı derinliklerine metaztaz yapmış uruna benzer. (H. Kıvılcımlı. Komprodor mu, Finans - Kapital mi? Türk Solu sayı : 75)

20. yüzyıl Türkiye'sinde bu Finans - Kapital gelişimi anlaşılamaz ise elbette hiç bir ekonomik, toplumcul olay anlaşılmış olamazdı. STKP de hiç bir Türkiye olayını doğru dürüst anlayamıyor zaten.

STKP PROGRAMINDA FİNANS-KAPİTAL YOK; FİNANS OLİGARŞİSİ VAR.. YANİ TEMEL YOK, ÇATI VAR

STKP Programının hiç bir yerinde Finans-Kapital terimi geçmez. Ama bir kaç yerde Finans Oligarşisi terimi geçer. Aktaralım :

«Büyük sermayeninin finans - oligarşiye yükselme süreci, tekelleşmesi küçükburjuvazinin yıkımını hızlandırdı...» (A.göy. s : 30)

«Memlekette toprak ağalarıyla sarmaşan, emperyalist tekellerle bağlaşan, holdingciliğe, tekelciliğe yükselme, finans oligarşiye dönüşme, devleti ele geçirme süreci içinde olan ve militarist klikle bütünleşen büyük burjuvazi egemenlik sürüyor.» (A.g.y. s : 9)

Yukardaki satırlarda açıkça görülmektedir ki, STKP Finans - Kapital ve Finans Oligarşisi terimlerinin neyi ifade ettiklerini bilmiyor. Bir kere iki terimin de aynı anlama geldiklerini sanıyor. Ve Finans - Kapital yerine Finans - Oligarşisini kullanıyor. Yukarda yapılan iki aktarmada da Finans - Oligarşisi terimi Finans Kapital yerine kullanılmıştır. Oysa Finans - Kapital (Mali Sermaye) : Emperyalizm denen, gebermek üzere olan, can çekişen kapitalizmin ekonomik temelidir. Finans - Oligarşisi (Mali Oligarşi) ise : Emperyalizmin sosyal üstyapısıdır. Yani biri ekonomik bir olguyu, diğeri ise siyasi bir olguyu = tahakkümü (Parababaları azınlığının tahakkümünü) dile getirir. STKP'nin anlamadığı, bilmediği birinci konu budur. İkincisi ise Finans - Kapitalin Türkiye'de 1925'den beri egemen olduğunu görmeyişidir. 1977'ler Türkiye'sinde «Finans oligarşiye dönüşme, devleti ele geçirme süreci»nden bahsedişidir. Ve 50 yıllık Finans - Kapital saltanatını olmamış sayışıdır.

PROGRAM DEĞİL ÇİNGENE DAĞARCIĞI

Türkiye'de sosyal sınıflar üzerine kim ne söylemişse hepsini STKP Programında bulmak mümkündür.

«Komprador burjuvazi», «finans oligarşisi» ve «büyük burjuvazi» terimlerinin kullanıldığını daha önce görmüştük. Fakat sadece bunlarla yetinilmiyor. «İşbirlikçi burjuvazi» (bak a.g.y. s : 27-35 vs.), «büyük tekelci burjuvazi» (s : 30 vs.), «Kodaman burjuvazi» (s : 14) gibi terimlerle, Türkiye'de egemen sosyal gücün niteliği sözümona anlatılmak istenir. En sık da serbest rekabetçi dönemin metropol burjuvazisine uygun düşen «büyük burjuvazi» terimiyle, bilimcil olmayan, gelişi güzel ajitasyona yararlı, nereye çeksen oraya giden «işbirlik;i burjuvazi» terimleri kullanılır. **Devamı Arkada**

Görüldüğü gibi Türkiye Sosyalist Ortamında hakim sosyal gücün niteliği üzerine hangi sol grup bir şey demişse hepsi STKP Programında bulunmaktadır. STKP böylece, kendi dışındaki sol gruplarla bu en temel konuda teorik ayrılıklar yaratmamış, ya da olan teorik ayrılıkları ortadan kaldırmış olmaktadır. Tabii bu işi de mümkün olan en kolay yoldan, yani teoriden vazgeçerek yapmaktadır. İnsanın teorisi olmazsa kimseyle teorik ayrılığı olmaz. STKP bu davranışıyla diğer sol gruplardan kendisine gelecek insanlara karşı da kapılarını ardına kadar açmış olmaktadır. Eğer bir kimse STKP'ye : «Ben size gelmek istiyorum, ama Türkiyedeki egemen gücün komprodor burjuva (veya işbirlikçi burjuvazi) olduğuna inanıyorum» derse, STKP hemen «tamam» diyecektir, «aramızda bir ayrılık yok, biz onu da diyoruz.» Bir başkası, «büyük burjuvazi, tekelci burjuvazi veya Finans - Kapital» dese, STKP yine «tamam» diyecektir, «anlaştık öyleyse, biz onu da diyoruz.» Böylece de STKP «gel de ne olursan ol!» diyen Mevlana tekkesine dönecektir. Zaten çoktan dönmüştür bile.

STKP EMPERYALİZMİN NE OLDUĞUNU BİLMEZ

STKP Programı yazıyor :

«Burjuvazinin içinde ayrışma süreci hızlanıyor. Ulusal burjuvazinin, orta tabakaların, İŞBİRLİKÇİ BURJUVAZİ, EMPERYALİZM VE YABANCI SERMAYE ile çelişmeleri, çatışmaları artıyor.» (A.g.y. s : 10-11. Biz majüskülledik)

Yukardaki cümlelerde geçen «ulusal burjuvazi» teriminin yanlış kullanıldığını, çünkü ulusal olmayan burjuvazi olamayacağını belirterek, asıl konumuzla ilgili bölüme geçelim. Yukardaki son cümlede, bir «işbirlikçi burjuvazi» lafı var. Hadi bununla neyin kastedildiğini anladık. : Türkiye'de egemen olan burjuva zümresini kastediyorlar. Bir de «yabancı sermaye» var. Diyelim onu da anladık. Fakat bunların dışında ve bunlardan ayrı, bir de «emperyalizm» lafı var ki işte mesele burada kör düğüm oluyor. Öyle bir «emperyalizm» düşünün ki, bizim yerli «işbirlikçi burjuvazi» değil. Onunla bir ilgisi yok. «Yabancı sermaye» de değil. Yukarda konulan şekliyle onunla da bir ilgisi yok. O zaman burada kullanılan «emperyalizm» bir Zümrüt-ü Anka Kuşu ya da bir masal ejderhasından başka ne olabilir? Öyle ya hem yerli, hem yabancı sermayeden ayrı olarak konulan bir emperyalizm başka bir şey olabilir mi?

Gördüğümüz gibi STKP emperyalizmin özünün bir ekonomi olayı olduğunu yani emperyalizmin tekelci kapitalizm demek olduğunu bilmiyor. 20 nci yüzyıl dünyasında emperyalizmin ne olduğu bilinmeyince de elbette hiç bir dünya ve Türkiye olayı doğru kavranamıyor.

STKP ilkin emperyalizmi, Türkiye dışı bir olaymış gibi kavrıyor. Hep şöyle deyip duruyor :

«Amerikan emperyalizmi ve işbirlikçi burjuvazi...» (A.g.y. s : 35)

«... Emperyalizmin ve yerli gerici ortakları, işbirlikçi büyük burjuvazi ile büyük toprak ağalarının egemenliğine son vermek...» (s : 38)

«Emperyalizme, NATO'ya bağlılıktan doğan bütün dış devlet borçları iptal edilmeli.» (s : 39)

«Emperyalizmin, işbirlikçilerin, polisin provakasyonlarına düşmüyor..» (s : 35)

«Emperyalizme, işbirlikçi burjuvaziye karşı...» (s : 31)

«Emperyalizmle işbirliği kuran büyük burjuvazi...» (s : 33)

«Militarist klik, işbirlikçi burjuvazi ve emperyalizmle bütünleşmiştir.» (s : 11)

«Bugünkü halk düşmanı düzeni, emperyalist çevrelere dayanan büyük burjuva - ağa ikilisinin, bu sömürgen sınıfların egemenliğini...» (s : 18)

Alıntıları daha da uzatabiliriz. Ancak yararlı olacağını sanmıyoruz. Yukarda aktarılan cümlelerde açıkça görülüyor ki, STKP, emperyalizmi, Türkiye dışında yad bir kategori sayıyor. STKP, emperyalizmi sadece gelişmiş kapitalist ülkelere has bir olgu saymakla Türkiye dışına çıkarmış oluyor. Eksik olmasın. Ama Lenin Ustanın çok sevdiği ve kullandığı bir İngiliz atasözünde dendiği gibi : **«Olgular inatçıdır.»** Bizim onları yok saymamızla yok oluvermezler. Eğer onları değiştirmek, ortadan kaldırmak istiyorsak, önce onları oldukları gibi, yani nasılsalar öylece görüp kabullenmemiz gerekir. Aksi sadece kendimizi aldatmaya yarar. STKP de emperyalizmi güya Türkiye dışına atayım derken, kendini olayların, dolayısıyla da İşçi Sınıfı Biliminin dışına atmış oluyor. Kendi kendini kandırmış oluyor Tabii böylece de **«İKTİSADİ özüyle, emperyalizmin, tekelci kapitalizm olduğunu»** (Lenin. Emperyalizm s : 154) göremiyor. Ve bu tekelci kapitalizmin, yani emperyalizmin gelişkin kapitalist ülkelerde bulunduğu gibi, Türkiye gibi geri bir kapitalist ülkede de bulunabileceğini bir türlü anlayamıyor. Bu anlayışsızlık sonucu, emperyalizmi bir iç olgu **değil de, deryalar** ötesinde bir hayali düşman sanıyor.

«MİLLİ (ULUSAL) BURJUVAZİ», «GAYRIMİLLİ (İŞBİRLİKÇİ) BURJUVAZİ» SAÇMALAMASI

STKP Programı şöyle diyordu :

«Burjuvazinin içinde ayrışma süreci hızlanıyor. Ulusal burjuvazinin, orta tabakaların, işbirlikçi burjuvazi, emperyalizm ve yabancı sermaye ile çekişmeleri, çatışmaları artıyor.» (A.g.y. s : 10-11)

Görülüyor ki, STKP'ye göre bir ulusal burjuvazi var, bir de ulusal olmayan (gayri milli) burjuvazi var. STKP gayri milli saydığı bu burjuvaziye «işbirlikçi burjuvazi» diyor.

STKP bu bilim dışı saçma tezi MDD'cilerden (TEP'den) ödünç almıştır. Hatırlanacağı gibi MDD ideoloğu Mihri Belli de 1970 Nisanında yayınlanan MDD broşüründe bu görüşü daha açık bir şekilde şöyle savunuyordu :

«... İşbirlikçi Sınıflar Milli Sınıf ve zümrelerin kendi öz siyasi örgütleriyle politika alanında yer alarak... etkili olmalarını engelleme çabasındadırlar ve bunda oldukça başarı sağlamışlardır.» (M.B. a.g.y. s : 13. Aktaran H. Kıvılcımlı Devrim Zorlaması s : 368)

O zamanlar MDD'cilerin de Mao'dan ödünç aldıkları bu görüşü Kıvılcımlı Usta şöyle eleştirip mahkum etmişti. :

«Demek MDD'ciler için Türkiye'de sınıfların «yeni» bir ayrılışı var :

«1 — **Milli olmıyan sınıflar** : İşbirlikçiler,

«2 — **Milli sınıflar** : İşbirlikçi olmayan sınıf ve zümreler.

«İlk bakışta bu **sınıf ayrımı** da hoş. Bilim ne der? MDD'cilerin işleri aceledir. Onun için, önce **Emperyalizmi,** sonra **İşbirlikçilerini** kapı dışarı atıveriyorlar.

«BİR PAŞALIK TA BİZ YAPAMAZ MIYIZ?

«O icadı yapan ülkelerde **kompra-dor** burjuvazi vardı. Öyle limana sıkısık, üretimle ilgisiz bir sınıfa gayrimilli dense olur. Türkiye'nin egemen «işbirlikçileri» milletin **üretimden** politika ve kültürüne dek iliklerine işlemiştir. Kuvayimilliyecilik **savaşla** Kompradorluğu düşürdü. **Tekelci Sermaye** lafla millet dışı edilemiyor.

«Büyük bir celadetle, **«Emperyalizm»** gibi **«İşbirlikçilerini»** de bir çırpıda **Millet dışı** ediveriyorlar. Neredeyse Türkiye'de bulunan herhangi bir sosyal sınıf veya zümre, «Milli» olmak için MDD'cilerden izin alacaktır, gibi durum yaratıyorlar. Eğer MDD'ciler o insanları **«İşbirlikçiler»** arası sokarlarsa talihlerine küssünler : artık **«Gayrımilli»**dirler.

«Böyle bir **«Sosyal Sınıf İlişkileri»** düpedüz ortaya konuldu mu, insan, elinde olmayarak, ünlü Osmanlı fıkrasındaki sözü dilinin ucundan atamıyor :

«— Söyle Tatar ağası! Biliyorum, yalan ama, hoşuma gidiyor, söyle!»

«Zira, Marksizmin Alfabesini olsun netçe sökebilenler şurasını objektif olarak iyice bilirler ki, bir Toplum yapısında hiç bir sosyal sınıf veya zümre, birkaç celadetli Devrimcinin, **iktidara** gelmeden yakıştırması ve icazeti ile ne **«Milli»** olur, ne **«Gayrimilli»...**

Tekrarın yeri burasıdır. Millet, Kapitalist ekonominin yarattığıdır. Millet denince : Modern bir Toplumda hem **bütün** zümreleriyle **Kapitalistler sınıfı,** hem de Halk (İşçi, Küçükburjuva : Köylü - Esnaf - Aydın ve ilh.) yığınlarını hem de **Toprak Ağalarını** ve **Beylerini** toptan içine almış bir Sosyal yapı gözönüne gelir. Ne **üst-egemen, ne alt-güdülen** sosyal sınıf, zümre, tabakalardan hiç birisi, beğenmediği ötekisini lafla **«Millet dışı»** edemez. Millet bir **sosyal gerçekliktir.** Kişi buyrultusu ile ne kurulur, ne dağılır. Bilimcil Sosyalizm bunu böyle öğretir.

«Ama, **«Biz Millet dışı ederiz!»** diyenler olur mu? Olur. Paşa, kızınca, her zaman Türkiye'nin sosyalistlerini **«Kökü dışarıda»** diye damgalar. Biz Paşa'dan aşağı mı kalacağız? Kalmıyalım ya, Paşa en sonunda yarım Osmanlı kültürü almış, Meşrutiyet'in Komprador Biliminden ötesini hiç derinleştirememiş yarım - aydındır O yarımlığa özenilemez. Biz, hani ya **Bilimcil Sosyalizm** uğruna kelle verenlerdeniz? Tarihin Millet realitesi **içinde** yarattığı bir sosyal kümeyi nasıl fermanla millet **içinde var,** yahut **yok** edeceğimizi, hem de **lafta** öne sürebiliriz?

«Canım, Paşa bize öyle sövüyordu. Biz de Emperyalist İşbirlikçilerini «Milli Sınıf» saymamakla yüreğimizi neden serinletmiyelim?»

«Mesele yürek serinletmek ve ajitasyon edebiyatı olsa, Eneski Sosyalistler de, paşaya karşılık : Egemen sınıfları **«kökü dışarda»** saymışlardı! O bir kinayedir. Strateji ve Devrim şairlikle, romancılıkla yürümez. Ciddi Bilim verilerine dayanır. Paşa pozu, elinde iktidar olunca **trajiktir;** iktidar olmayınca **komik** düşer.

«Elinde İktidar olan Paşa, bir gün beğenmediğini Millet Sınırı dışına atabilir, hatta Millet dışına atmak için Türk Tabiyetinden çıkarabilir. Bizim öyle iğreti ve toyca bir silahımız bile yok. Üstelik, hem de Türk milletinin bağrına çökmüş, **İktidar** mevkiini en korkunç biçimiyle elinde tutan bir Sosyal kategoriyi, biz: «Keyif için Millet dışı ettik!» dersek, adama (kızmaları ne iyi olurda, ama) gülerler. Marksist realizmimiz nerede kalır? **Eylemce** yapamadığımız işi, **lafla** yapmış görünürsek, ABA' ist Liderlerin **«Başa göreşme!»** kuruntusuna kayılmaz mı?

«Ancak, burada, sadece realite dışı yanılgı ile kalınmıyor. Yoksa, pek çok benzerleri gibi, (işar'ı ehire değin) onu da hoş görür, hatta görmezlikten gelebilirdik. Asıl felaket, o **«Milli Sınıf»** yeni - teorisi altında, Türk Sosyal Yapısı üzerine düşülen yanılgıda gizlenir. Tekrar edelim, yoksa : **«Varsın bir paşa da**

(Devamı Sayfa 15 de)

YVP'NİN «YENİDEN DOĞMUŞ» YENİ DEMAGOJİLERİ

Yeni Sosyalistin 78 ve 79. sayılarında «Komisyon Raporu» nun Küçükburjuva Eleştirisinin Eleştirisi» başlığı altında 5 sayfalık bir seri yazı çıktı.

Eleştirimiz için **«Bu eleştiriler «Komisyon Raporu» iskeletinin etlendirilmesi için zengin olanaklar sunmaktadır.»** deniyor. Burada yapılacak demagojilerin daha etli-butlu, daha kelli-felli olacağını sanarak yazıyı okumaya girişiyoruz. Fakat ne görüyoruz? Bir sürü laf kalabalığının sonunda «Beğenmiyorsan... Beğenmiyorsun demektir... İdeolojik, politik mücadele yürütürsün... Hodri Meydan!...» horozlanması.

Fakat biz buna da gülüp geçmeyeceğiz ve YVP' nin bu yeni etli-butlu demagojilerini yeniden ele alıp bir daha görmek isteyen gözlere göstermeye çalışacağız.

HOROZ DÖĞÜŞÜ MÜ? «SINIF MÜCADELESİ Mİ?»

YVP de kongre öncesi bunalım sancıları, yani her yuvar içinde kaçınılmaz olan sen-ben kavgaları, horoz döğüşleri başlayınca buna hemen bir «marksist» kılıf bulunuvermişti: «sınıf mücadelesi», «azınlık», «çoğunluk», «menşevizm», «burjuva sosyalizmi», «küçükburjuva anarşizmi» vs. Bu acaip kördövüşünde kim ki karşısındakilere bu adlandırmalardan birini yakıştırmıyor, o, hemen **«sınıf mücadelesini terk»** ile yıldırımlanırdı. Megaloman başlar arasındaki horoz döğüşünde bir tarafı tutacaksın ve karşı tarafı yıldırımlayacaksın: «Burjuva sosyalisti», «Küçükburjuva sosyalisti» vs.

Aynı kafa şimdi bizi aynı anlayışla «eleştiriyor»: **«Marksizmi** (sınıf mücadelesi öğretisini) **terk»** Nasıl **«terk»** oluyormuş?

«...... Kongrede kabul edilen hattın Programına, Stratejisine, Taktiğine ve örgüt anlayışına hiç değinmediğini görebilir. Yani bugünkü Vatan Partisinin dayandığı platforma hiçbir eleştiri yöneltilmemiştir.»

Peki bu senin «program, strateji, taktik ve örgüt anlayışın» nereden çıkıyor? Bizim birbuçuk sayfalık yazımız üzerine beş sayfa yazı yazıyorsun, ve buna **«sınıf mücadelesi»** (ideolojik mücadele) diyorsun. Hani ya bizim **«program, strateji, taktik ve örgüt anlayışı»** mızın eleştirisi?

Ayrıca bizim «Komisyon Raporu» ndan eleştirdiğimiz bölümler hakkında kendi yazdığınızı hatırlatalım: (Bu yazılanları okuma fırsatı bulamamış, binbir günlük çalışma ve sıkıntılardan yorulmuş, canı sıkılmış arkadaşlarımızı da düşünerek bu alıntıyı biraz uzunca tutuyoruz. Bir de bundan sonraki bölüm için gerekli olacağından ayrıca orada tekrarlamıyacağız.)

«Her olumsuzlama bir olumlamadır» Burjuva sosyalizminin bu eleştirisi aynı zamanda; bir Proletarya Partisinin teorik zeminidir. Bu teorik zemin, daha önce 1930'lar, 1954-57 ve 1960-70 arası üç kez koyulmuş olmasına rağmen, bu yazıda yapılan onları yeniden keşfetmeye çalışmak olmuştur.

«Biz bu çalışmayı yaparken, Kıvılcımlı'nın onlarca kere okuduğumuz sözlerinin anlamının çoğunu adeta yeniden kavradık. Ve bir arkadaş bu yeniden keşfetmeler dolayısıyla şöyle bir söz etti: «Bir kitabı anlamak onu yazmak demektir» dedi. Bir diğer arkadaş: «İnsan kitabı yazdığı kadar anlar, ya da anladığı kadar yazar» diye ekledi.

«Bu çalışmada yazılan herşey doktor tarafından çeşitli kereler yazılmıştır. Tabii onları anladığımız kadar yazdık, yazdığımız kadar anladık.

«Bu çalışmada, baştan aşağı YOL'u taklitetmeye, onun sistematiğini izlemeye çalıştık. Elbette bu çalışma YOL'un kötü bir kopyası olmaktan öteye gidemez. Gitmese de biz ustayı taklide devam edelim:

«YOL'un birinci kitabı TEORİ başlığını taşır. Bu çalışmanın birinci bölümü az çok teori bölümüne karşılık sayılabilir.

«İkinci kitap ve üçüncü kitap: «Yakın tarihimizden birkaç madde», «Partide Konaklar ve Konuklar» ülkenin ve partinin tarihini ele alır.

«Bu çalışmanın Vatan Partisi'ne kadar olan 2, 3,4. üncü bölümler Partide Konaklar ve Konuklar'la benzer konuyu kapsar.

«YOL'un dördüncü kitabı «Parti ve Fraksiyon» Örgüt sapıtmasını ele alır: Bu bizim çalışmamızda sondadır.

«Beşinci kitap «Strateji Planı» bir bakıma bizim Program ve Taktik bölümlerimize karşılık düşer.

«Altıncı kitap: «Taktik Ana Halkası: Legaliteyi İstismar» dır. Bu kitapta ne anlatıldığını anlamak isteyen: Kıvılcımlının mücadelesine ve hayatına baksın. 1935 yılları Türkiye'de Bilimsel Sosyalizm'in klasiklerini legal olarak yayınlar. 1954 yılları Vatan Partisi Pratiğinde Legalite taktiğinin en başarılı örneğini verir vs.

«İşte bizim bu çalışmamızda eksik olan, bir bakıma altıncı kitabın konusudur. Öyleyse, aynı konularla ilgili bir bölüm eklemeden noktayı vurmayalım.» (Kıvılcım sayı 3-4 s. 192—193)

(Şimdi bu saçmalıkları okuduktan sonra **«yüzde yüz doktor raporu ile kesinleşmedikçe»** yazarımıza megaloman dememizde «küfür» yahut «hakaret» söz konusu olabilir mi? Bu konuya ilerde yine değineceğimiz için şimdilik geçelim.) Ve yine soralım: Bu senin «Teori» ve «Partide Konaklar ve Konuklar'la ben zer konuları kapsar» dediklerine yaptığımız eleştiriler -yanlış—doğru olması bir yana— «sınıf mücadelesi» (ideolojik mücadele) sayılmazlar mı? Yoksa «Ve bir MDD'cinin dediği gibi, «İşimize gelmeyen gerçekliği» neden «elimizin tersiyle itelemiyelim» mi diyorsun?

Sonra bizim «marksizmi terk» edişimizin kanıtı: «D. Derleniş ve A. Mavi gibi «Doktorcu» Burjuva Sosyalizmin ufku dogrultusunda eleştiriden kurtulamıyor. Bu nedenle A. Mavi'nin eleştirisi de genel planda **niteliğiyle içeriğini çürütmektedir. İçeriğinde;** (altını yazar çizmiş) bugünkü VP'yi oportünizmle -yani marksizmden sapmayla—suçlarken, **Niteliğiyle;** marksizm dışı bir yazı olmaktan kurtulamamaktadır. Ve bu niteliğiyle de, Komisyon Raporundaki tesbitlerin doğruluğunun bir **kanıtını** (a.b.ç.) sunmaktadır.»

Ne «marksist» «kanıt» değil mi? **«Niteliğiyle içeriğini çürütmektedir.»** Peki o zaman onca laf kalabalığı niye? Dediklerine bari kendin inansaydın!

TARİKATÇILIĞA TEORİ : «YENİDEN DOĞUŞ»

Yazar bizim «tez»ine ilişkin aktarmamız için «en kritik birkaç paragrafı yok saymakta, atlamakta» olduğumuz kanaatiyle «tez»inin «özetle ifade»si dediği bölümü daha uzun olarak aktarmaktadır. Sonra da şöyle bir sonuç, onun deyimiyle «kanıt» çıkarır ortaya: «Belki de bilinçsiz bir içgüdüsel davranış olarak yapılan bu atlama, A. Mavi'nin eleştirisini geçersiz kılan cümlelerle doludur.»

Acaba öyle midir? Önceki yazımızda her konu özetin özeti denecek kadar kısa tutulmuş, sınırlı tutulmak durumunda kalınmıştı. Ancak sözümona «atladığımız» paragraflarda «yeniden doğuş» tekrarlanmaktan başka ne yapılmaktadır? Bunu okuyanlar görmüştür.

Şimdi olduğu gibi aktarılan mahut «tez»in kendi cümlelerinin biri biriyle tepişmesini gösterelim :

İkinci paragrafta «... devrimci hareket de «Tekerrür» etmiştir.» deniyor. Burada tekerrür tırnak içine alınmış. Yazar, tekerrür'ü kabul etmediğini göstermek için tırnak içine almış görünüyor. Fakat arkadan cümle aynen şöyle : «İki kez doğmuştur iki kez Hazırlık ve Başlangıç konaklarını aşmış, iki kez öz marksizme ulaşmıştır.» Önceki tırnak içinde tekerrürün yerini «iki kez doğmuştur» aldı.

Bizim yazımızda aktarmadığımız dördüncü paragrafın sonunda «... Türkiye Devrimci hareketi bakımından Tarih ve Takvim ADETA (biz majiskülledik) yeniden başlar». denir.

Buradaki ADETA'nın anlamı : gerçekte değil, görünüşte anlamında olsa gerektir. Çünkü türkçede ADETA gerçekliğin özünü değil görünüşünü anlatmak için kullanılır.

Yine arkadan gelen paragrafta «devrimci mücadele ADETA yeniden doğar ve Amerikayı yeniden keşfe çıkar» denir. Yine adeta ve olumsuzlama anlamında «Amerikayı yeniden keşfe çıkma» deyimi.

Sonraki paragrafta adeta kalkıyor «yeniden doğuş» gerçeklik oluveriyor: «Ve bir kez yeniden doğup ta yola düzülünce...» Ve arkasından yeniden tekerrür »

Giderek bu ne dediğini bilmezliğe Marks'da şahit gösterilmeye çalışılır. «Hareket bir kere yeniden doğunca...» denerek önceleri adeta denen şey şimdi «kanıtlanmış» (!) bir gerçeklik oluverir.

Sonra da pekiştirilir: «Belki de Dünyanın hiçbir ülkesinde, devrimci hareketin böyle iki kez doğup gelişmiği görülmez. Ve bu orijinalite kavranmadıkça Devrim Tarihimiz (Hangi Devrim tarihi? A. Mavi) bir kaos olarak görülmekten kurtulamaz»

İşte bizim önceki eleştirimizde zamanımızın kıtlığı nedeniyle «atladığımız» bir nokta bu.

Şimdi yazarımızın «geliştir»diği, «üzerinde yüksel»diği «diyalektik çizgi»ye göre şöyle bir «ilke» çıkmış olmuyor mu? «görünüş ve öz aynı şeydir»

Bu saçmalamaya Dr. Kıvılcımlıdan bir dayanak bulunabilineceği hissi verilerek şöyle denir :

«İlerde görüleceği gibi, Kıvılcımlı'nın eserlerinde henüz gelişmemiş, sistemleşmemiş, ama **tohum halinde var** olan bir fikri : 27 Mayıs'tan sonra devrimci hareketin **adeta** (abç) yeniden doğduğu fikrini işleyip geliştirmeye çalışmaktadır.»

Dünyada ne cevherler varmış da bizim haberimiz yokmuş, diyeceğiz fakat şu «ilerde görüleceği gibi» denen yere bir türlü gelemez üstad.

«KANITLAMALAR»

Bizim eleştirimiz için «Şimdi biz, bu iki iddianın da geçersiz olduğunu kanıtlayacağız.»

«1 — Raporda yer alan sosyalst hareketin tarihine ilişkin tez Kıvılcımli'nin yok sayilması, inkarı değildir.

«2 — Kıvılcımlı'nın **«Sosyalist Kuşaklar»** çözümlemesi, tez'le karşı karşıya getirilemez» derler.

Artık kanıtları aramaya başlıyoruz. Fakat üstadın beş kez aynı şeyi tekrarlamasından ve bir o kadar da Kıvılcımlı'yı «geliştirmeye çalış»tığı, «onun mirası üzerinde yükselmekte» olduğu, «Kıvılcımlı'nın istediği gibi : **«yaratıcı çaba»**da göstermekte» olduğu gibi iddialarından fırsat bulursak.

Üstad tezlerine bir de çeviri ekler : Önce Kıvılcımlı'dan aşağıdaki garagrafı aktarır : «... **Maksadımız Kuşaklar örneği ile sosyalizmin Pratik ve Teorik aksaklıklarını az çok toptan şemalaştırmaktır...»**

Yazar bunu aktardıktan sonra sanki başka dille yazılmış gibi tercümeye girişir.

«Demek Kıvılcımlı'nın böye bir kuşaklar çelişkisine başvurmaktan **amacı:** geçmişi yok sayma ve **geliştirmeme** (abç) hastalığının derinliğini ve eksikliğini yeni kuşaklara **«sezdirmek»**tir.

Buna dayanarak üstad da «geliştiriyor» ustayı ve buna neden ihtiyaç duyduğunu şöyle belirtiyor :

«Halbuki, «yeniden doğuş» teorisini doğuran ihtiyaç : DOKTOR'UN NEDEN BİR HAREKET HALİNE GELMEDİĞİ; (biz majiskülledik) sosyalist partilerin ayrılık ve ayrılıklarının nedenlerini vs. açıklamaktadır.»

Evet M. Belli, M. Belge de senin dediklerini diyorlar : «Doktor örgütten atılmıştı, «örgüt dışıydı,» «Babıalide bağımsız bir yazardı» vs. Fakat onlar açıkça Doktor'a karşı oldukları için böyle açıkça (!) «hareketin dışında» göstermeye çalışıyorlar. «Geliştirme» maskesi ile «BİR HAREKET HALİNE GELMEDİĞİ» biçiminde kıvırtarak değil.

Doktor, III. Enternasyonal'e bağlı Türkiye'deki tek Marksist-Leninist HAREKETİN içinde teorik ve pratik savaşın en önündeydi.

Sizin gibi bir megaloman değildir ki bir tarikat kurup etrafına «Bugünkü çizgiyi benimseyen ona hizmet eder (bizim tekkeye mürit yazılır. A. Mavi) Beğenmiyorsan... beğenmiyorsun demektir...» yollu horoz döğüşüne soyunsun.

İçinde savaştığı örgütün şu veya bu yanlışını, zaafını bahane ederek hiçbir marksist ayrı bir «hareket haline gelme» adı altında «bütün dünyada bir tek» olma iddiasıyla ayrı bir tarikat kurmaya kalkmamıştır.

«Şimdi biz bu iki iddianın da geçersiz olduğunu kanıtlayacağız» demişlerdi. Meğer üstad «Tez»ini kanıtlamadan önce, buraya kadar sözünü ettiğimiz şeylerle **«A. Mavi'nin eleştirisinin başlıca metodolojik yanlışlarını»** ele alırmış. Şimdi öğrendiniz mi «metodoloji»yi?

Nihayet gelebildik «kanıt»lara :

«Önce bunu (ikinci doğuş tezi) mantıki bir biçimde kanıtlamaya çalışalım» denir ve devam edilir :

«Herhangi bir ülkede doğmuş ve gelişmiş olan Proleter Sosyalist hareket; bir **örgüt birliğini kurabilmek; örgüt birliğinin dayanağı prensipleri** gündeme koyabilmek **için;** yine bir örgüt birliği prensibi olan : **şu Lenin'ci prensibi gerçekleştirmek zorundadır :**

Devamı Arkada

«Program ve taktik sorunların birliği partinin birleştirilmesi, parti çalışmalarının merkezileştirilmesi için gerekli, ama henüz yetersiz bir koşuldur..»

«Demek, örgüt **birliğini** gündeme getirebilmek **için**, önce her ülkenin sosyalistleri **doğru bir program ve taktiğe** ulaşmalıdırlar. Ya da program ve taktik ayrılıklarının neler olduğu konusunda ayırıcı sınırlarını **çizmiş** olmalıdırlar.

«**Doğru bir program ve taktik tesbiti için** ise, o ülkenin **ekonomisinin; sınıflarının ve tarihinin** vs. **derinliğine incelenmesi** gerektir. Bütün bunların incelenebil mesi için ise :

«a — Bu incelemenin konusu olarak materyal (yani istatistikler, monografiler, tarih etüdleri vs.nin belli bir **had'di** aşmış olması gerekir) : Bunu iyi-kötü bizzat **kapitalist** ilişkiler ve burjuva egemenliği kısmen yerine getirmek zorunda kalır.

«b — Bu materyalin işlenmesinde kullanılacak Teori, metod: Bunu da Bilimsel sosyalizm sağlar. Ve bizzat bilimsel sosyalizmin kendisi de Kapitalist ilişkilerin belli bir gelişmişlik düzeyinde ortaya çıkmıştır.

«Demek ki, ülkenin ekonomisini, sınıflarını, tarihini **vs.** açıklamak için de gerek şart : **Marksizmi** öğrenmek **hazmetmektir**.

«Bu nasıl olabilir?

«a — Kaynağından, yani Marks-Engels-Lenin'den

«Bütün bunlar için de; Ekonomi politiği; Tarihi Maddeciliği; Diyalektik Maddeciliği açıklayan ve uygulayan temel kitapların, en azından o ülkenin devrimcilerince okunması, yani yayınlanmış; çevirilmiş olması gerekir. Ve tabii, bütün bunları okuyacak, Toplumu **devrimci bir dönüşüme uğratmak** isteyen ve bu işin **biliminin** Marks-Engels-Lenin'in kitaplarında olduğunu sezen, duyan, bilen devrimci insanların varlığı...

«Bu mantıki silsile her ülkenin devrimci hareketinin genel gidişinin kaba hatlarıyla uyduğu tarihi bir silsileyi de yansıtır.

«O halde, Marksizmin klasik eserlerinin başlıcalarının çevrilişinin tamamlanmasına kadar olan dönem, o ülkedeki **«Marksizme Hazırlık Dönemi»** olarak düşünebiliriz.

«Şimdi Türkiye'de 27 Mayıs 1960 sonrasında yayınlanan Marks-Engels-Lenin'e ait klasiklerin başlıcaların 1969 yılına kadarki yayın tarihlerinin durumunu ele alalım.» (Sosyalist, sayı 78 s. 11)

Sonra bir yayın tarihi, kitap adı, yazarı ve yayınevi belirtilen 18 kitabın bir listesi.Bu listenin 2 paragraflık bir değerlendirmesinden sonra yıllara göre yayınlanan eser sayısını gösterir bir istatistik. Ve değerlendirme :

«Görüldüğü gibi 1966 öncesi yıllarda yalnızca 4 kitap yayınlanmıştır. Marksizm gibi bir derya bu 4 kitabçığa sığar mı? Demek (eski kuşaklar hariç) 27 Mayıs sonrasında 1966 lara gelinceye değin hareket Marksim'den bihaberdir.»

Nasıl olduysa üstad burada **«eski kuşakları»** hatırladı da onları «hariç» tutmayı lutfetti!

Peki şu senin masalcı kocakarı mantığına göre : «Marksizmi öğrenmek, hazmetmek» için «Ekonomik Politiği, Tarihi Maddeciliği, Diyalektik maddeciliği açıklayan ve uygulayan temel kitapların, en azından o ülkenin devrimcilerince okunması YANİ YAYINLANMIŞ; ÇEVRİLMİŞ OLMASI GEREKİR» değil miydi? Bu mantığa göre «eski kuşaklar» neden «marksizmden bihaber» olmuyorlar dersiniz.

Sonra «Marksizm gibi bir derya bu 4 kitapçığa» sığmaz da 16-17 kitapçığa mı sığar?

«Demek Türkiye'li ve 27 Mayıs sonrası devrimci kuşakların Marksizmle ilişkiye geçmesi ve hiç olmazsa temel eserlerini okuyabilmesi 1965-68 yılları arasında olmuştur. **Ancak 1968 den sonra Marksizm Leninizm platformunda bir hareket gelişmeye başlar.** Türk Solu ve Aydınlık da bu sıra yayına başlarlar. (mantığına göre yayınlanan kitap sayısı oranında marksist-leninist hareket geliştiğine göre, Türk Solu ve Aydınlık'ın çıktığı tarih ile bu tarihten önce yayınlanmış kitap sayısı hatırlansın) Onun içindir ki Türk Solu ve Aydınlık dergilerinde ortaya çıkan MDD cilik hareketi YÖN ve TİP'ten **nitelikçe** ayrıdır.»

Şimdi burada bir duralım ve şu **«nitelikçe»** farka bakalım.

Dr. H. Kıvılcımlı usta Türkiye'de sosyalist kuşakları ele alırken YÖN ve onun lideri D. Avcıoğlu'nu hiç ağzına almaz. Yeni Sosyalistler kategorisi içinde M. Belli (MDD) ve M. Ali Aybar'ı (TİP) aynı yerde anar ve böylece onları **«nitelikçe aynı»** bulmaz.

Bu konuda ustanın söylediklerini eleştirimizde uzun uzun aktarmıştık. Üstadın buna cevabı : «Gerçekte o kuşaklara ilişkin bölüm hiç de yeniden doğuş teorisiyle çelişmez» ve buna benzer cümleleri beş-on kez tekrarlamak oldu.

Masalcı nineyi dinlemeye devam edelim :

«27 Mayıs öncesinin TKP geleneğinden gelen Marksist-Leninistleri MDD hareketinin ortaya çıkışına; **belli başlı klasiklerin yayınının tamamlanışına kadar** (Türkiyede neler olmuş da haberimiz olmamış. Bre üstad sırf Lenin'in bütün eserleri 45 cildi buluyor, ne zaman tamamladın sen bunların yayınını?) **bağımsız bir etkide** bulunamamışlardı. Bunun nedeni: M. Belli, R. Fuat, Kıvılcımlı vs. gibi «Eski»lerin, yeniden doğan hareketin yasınıra varolmalarına ve çabalarına rağmen ancak hareket bir yankı uyandırabilecek üst konaklara sıçradığında bir siyasi hareket oluşturabilmişlerdir.»

Türkiye'nin yakın geçmişini bilmeyen birisi şu yazılanlardan **MDD hareketi** denen şeyin M. Belli, R. Fuat dışında ortaya çıkıp gelişmiş ve DR. H. Kıvılcımlı usta ile M Belli ve R. Fuat'ın aynı kategoriden «eskiler» olduğu kanısına varmaz mı? Sonra «M. Belli, R. Fuat, Kıvılcımlı vs. gibi «Eski»ler deyiminin Kıvılcımlı ustayı utanmazca küçümseyip karalamaya çalışan sapık küçükburjuva kalemşörlerinden farklı bir yanı var mı?

Ne kadar «ortodoks doktorcu» maskesi takınmaya çalışırsanız çalışın bilinçaltınız kendinizi bu şekilde ele veriyor.

Sonra MDD cılığın sıçradığı **«üst konak»** nedir? Ve Türk Solu ya da Aydınlık «YÖN»cülük ve TİP' den sonra gelen nasıl bir «üst konak» tırlar? Türk Solu, TIP bittikten sonra mı çıkmıştır, yoksa yanyana birlikte mi varolmuşlardır?

Onbeşler, Halk İştirakiyyun ve Aydınlık birbirlerini sırayla izlemiş konaklardırlar. Halk İştirakiyun döneminde Onbeşler düşünce ve davranışı, Aydınlık döneminde ise Halk İştirakiyun fiilen yokturlar. Her biri birbirinden farklı düşünce ve davranış karakterleri gösterir ve yan yana birlikte varlık göstermezler. Üstadın bir sonraki sayfada hatırlamak zorunda kaldığı gibi YÖN, TİP, Türk Solu ya da Aydınlık ise birinin düşünce ve davranış olarak tükenip arkasından öbürünün gelmesi gibi bir sıra izlemez. 1967 de kapanan YÖN yerine daha sonra «Devrim» aynı çizgide yeniden çıkar ve bugün de belirli bir yayınla olmasa da devam eder. 1968 de Aydınlık çıktığında TİP 15 milletvekili ile parlamentodadır ve henüz o bilinen «katastrof»un gerçekleşmesine daha en az 1 yıllık süre vardır.

Kısacası 27 Mayıs sonrası Yön, TİP, Aydınlık birbirini izleyen «bambaşka bir üst konak» değil, her biri ayrı kategoride sınıf ve zümre eğilimidirler.

Ama size göre «adeta» ile «gerçekte» nasıl aynı şeyler oluyorlarsa «yeniden doğuş» sonrası «üst konak» lar da aynı şeydir mutlaka. Bunun kanıtı da yine «gerçekte öyledirler» den başka ne olabilir?

Masalcı kocakarı mantığı ile Türkiye Sosyalizm Tarihi ancak böyle çorba edilir. Fakat böylesi çorbalar pişirenin başına dökülmekten başka bir işe yaramayacaktır.

Kıvılcımlı usta ile öteki eski-yeni kuşakları aynı çorba kazanında karıştırma gayreti, «yankısızlık —canlılar alemindeki ayrı türlerin döllerinin birbirine kısır kalması» benzetmesiyle yine tekrarlanır.

Tarihsel Maddecilik Yayınları ve özellikle **«Tarih Devrim Sosyalizm»** in yankı bulmaması yalnızca Marks—Engels—Lenin'in kavranmamasına bağlanır.

Peki ya Marks—Engels—Lenin'i sözde kavramış «eskiler» in, uluslararası Marksizm—Leninizm Enstitüleri vb.lerinin yankıları nerede? Yoksa oralarda da mı klasikler yayınlanmadı?

Ama ne olmuş?

«Buna karşılık 3 sene tozlu raflarda, depolarda duran Kıvılcımlı'nın kitapları, hareket o kitaplarda cevap verilen sorunları gündeme koyduğunda, 1970 15—16 Haziran sonrasında birkaç ay içinde tükeniverir» ondan sonra da **«doktorcu hareket doğar.»**

Ve masal da burada biter:

«Sanırız **tüm bu deliller** (!) Devrimci Hareketin 27 Mayıs sonrasında ADETA (abç) yeniden doğduğu olgusunun bir gerçeklik olduğunu kanıtlar»

Biz şimdi «onlar ermiş muradına, biz çıkalım kerevetine» diyeceğiz ama daha bitmemiş. Fakat biz masalın geri kalan kısmı için sözü fazla uzatmayacağız. Şunları bir daha soracağız üstadlara:

1 — Usta «Sosyalizm ve Sosyalist deyince sırf ve yalnız **Bilimcil Sosyalizmi** anlıyoruz. Marksizm dışındaki akımların sosyalizmleri ne olursa olsun, Türkiye Sosyalizm Tarihinde bu güne dek sürekli olabilenleri yoktur.» diyor.

Yön'cülüğü marksizm içinde nerede ele alır?

2 — Ustadan aktardığımız ««Şu bizim «Yönizm» adını verebileceğimiz küçükburjuva ütopyasını andıran **«Narodnik»** çilik görünüşte olsun marksizmle nasıl benzerlik gösterir.

Narodnik'cilik, Rusya'da marksizm öncesi köylü devrimciliğidir. Onbeşler ise teorice kof ve teşkilatça ilkel olmalarına rağmen marksizm platformunda mücadeleye atılmış «Göklere sıçrayan kahramanlık» timsalidirler. Ütopyacılıkları Narodnikler yahut Yön cüler gibi Küçükburjuva ütopyacılığı değil, proletarya ütopyacılığıdır. Tıpkı Paris Komünarlarınınki gibi.

Her ütopyacılık aynı şey değildir. Alman Finans —Kapitalinin de ütopyası vardı. Sosyalizmi bin yıl geriye atmak!

Yönizm de, Narodnik'cilik de, ONBEŞLER de ütopyacıdırlar. Peki tarihin hangi çağında, hangi sınıf yahut zümre, tabaka adına ortaya çıkarlar?

Üstad uzun uzun Yöncülük ve Narodnikcilik karşılaştırması yapar. Binbaşı F. Gürcan'ın savunmasını bir YÖN'cülük literatürü gibi göstererek Narodnikcilikle paralellik kurar. Sonra şunu da söyler:

«JönTürk orijinalitesi» nedir? diye soranlara en somut cevabı Fethi Gürcan'ın savunması veriyor» (a.y. s. 12)

İşte bir çorba daha: diyalektiği «hem o, hem o» diyerek herşeyi çorba etmek sanan anlayışın bir örneği.

«Yönizm: «Devletçilik: Kapitalizm Fideliği» üzerine bir Küçükburjuva kuruntu fikridir» (a.y. s.12)

Oysa,

«Jön Türk Orijinalitesi»: «.. dün **Burjuva Devrimcileri** bugün **Proletarya Aydınları** adıyla anabileceğimiz bir bölük **devrimciler** olayı, ...Vurucu Güç» tür. (Dr. H. Kıvılcımlı, Halk Savaşının Planları s. 255 Derleniş Yayınları) Diyor Usta.

Ama varsın olsun. Önemli olan «kanıtlamak» değil mi?

Onbeşler ile Yöncülük'ün benzerlikleri de sonunda şöyle bir daha «kanıtlanır» :

«Partide Konaklar ve Konuklar'da Kıvılcımlı Onbeşleri şu dört bakımdan özellikle ele alır. Aynı özellikler hemen hemen 27 Mayıs sonrasının Yöncülük'ü için de geçerlidir.

«1 — Onbeşler, TEORİCE KOF'turlar. **Aynı** (abç) özellik Yönizm için de geçerlidir. Ancak Onbeşler sırf soyut ajitasyonla yetinirken, Yönizmde olumlu somut ajitasyon ve teşhir belirgindir.» (a.y.)

Onbeşler hangi TEORİ'ye bağlıdır? Marksizme mi «Devletçilik»'e mi? Yoksa Marksizm ile «Devletçilik» de mi «AYNI» dır?

«II. Onbeşler TAKTİK bakımından BOŞ tur. Yönizm de bilimsel bir taktiğe dayanmaz. (Bir de dayansaydı!) Darbe denemesi yapar...»

Ne de çok benziyorlar ya!

«III. Onbeşler işçi sınıfı karşısında KAYGISIZDIR. **Aynı** (abç) kaygısızlık Yönizme de egemendir. (Yukarda F. Gürcan'ın savunmasında bu kaygısızlık açıkça görülür)»

Evet Onbeşler KAYGISIZDIR. İşçi sınıfının öncü örgütü olmak iddiasına rağmen KAYGISIZDIR.

Ya Yönizmin işçi sınıfına karşı durumu «aynı kaygısızlık» mıdır? Yönizm adı üzerinde «Bir Küçükburjuva Kuruntu Fikri» dir. Bırakalım KAYGI'yı Yönizm'de işçi sınıfının adı bile edilmez. Yöncülüğün ilk çıkışındaki Yön Bildirisini imzalayanların listesi, Yönizmin nasıl kendi maddi temeline dayandığını apaçık gösterir. CHP işçi sınıfı karşısında ne kerte kaygısız ise Yönizm de o kerte kaygısızdır.

«IV. Onbeşlerde TEŞKİLAT YOKTUR, bir çete olmaktan öteye gidemez. Yönizm de **Aynı** (abç) zaafla malüldür» (a.y.)

Onbeşler de olmayan Leninist teşkilat prensip ve pratiğidir. Yönizmin bırakalım Leninist teşkilat prensipleriyle uzaktan yakından ilgisizliğini, herhangi bir örgüt biçimi gösterdiğinden sözedilebilir mi?

Bütün bunlar Bektaşinin abdestsiz namaz kılıp «ben kıldım oldu» demesi gibidir.

Ve işte üstadın «kanıtlarından» son bir örnek:

«Bu bölüme çok anlatılan bir **rivayet** (abç) ile son verelim. Derler ki,..» (a.y.) Be üstad, masala, rivayete şimdi çocuklar bile inanmıyorlar.

MEGALOMAN DEMEK «KÜFÜR» MÜDÜR?

Burada üstad yine bir «içerik», «nitelik», «diyalektiği» üzerine döktürmelerle konuya giriyor ve adeti olduğu üzere çok daha uzun laf ediyor.

Biz üstadlara megaloman demekle küfür ediyormuşuz ve de üstadlara göre «...**Yüzde yüz doktor raporu ile kesinleşmedikçe hiç kimse için «megaloman» gibi bir tanımlamayı bir politik eleştirinin malzemesi yapmayız, yapmamalıyız.»** imiş.

Bre üstad, şu kadarcık boyun (siyasi boyunu kastediyoruz) yaşın ve başınla sen tutar, Kıvılcımlıyı «geliştirmek», «onun mirası üzerinde yükselmek», «Yol'u yeniden yazmak» ve bütün bu ve benzeri saçmalamalarınla «dünyanın kaderini bağlamak» tan ciddi ciddi söz edersen artık senin için «yüzde yüz doktor raporu» aramaya hacet kalır mı?

Şimdi ustanın dediklerine bakalım:

«Ana-şistliğin birinci ve sonuncu maddesi ve

özü: (Otorite düşmanlığı+Otorite megalomanisi) dir. Herşey gibi Anarşistlik de önce **objektiftir**: yani bizim onu kabullenmiş olmamızla ortadan kalkmaz. Sonra **diyalektiktik**: yani, hem otorite düşmanlığıdır, hem de otorite megalomanyaklığıdır. Ve bugün Türkiyenin hemen bütün sosyalistleri anarşizmin bu iki çengelinde, ikisine birden takılarak yırtınmakta ve kanamaktadırlar» (A.Y.B.D. s. 7)

Bugün durum dünkünün 5—10 katı daha ağır olumsuzluk göstermektedir. Şimdi usta bu gerçekliği ortaya koymakla bütün sosyalistlere «küfür» mü etti? Yahut onca insan için «doktor raporu» mu çıkarttı? Bu konuyu sizin canınızı sıksa da ustanın dedikleriyle bitirelim:

«Sosyalizmin Sefaletinde Osmanlı katırlığı: Yani, Babil çağından kalma Derebeyi artığı küçükburjuva soysuzluğu sosyal temeldir. O bakımdan anadan doğma **(megaloman+otorite düşmanlığı)** ile savaşmak güçtür. **Ama imkansız değildir. Türkiye**'nin bugünkü şartları ve **yeni kuşağın** yönelişi ortamında anarşistliğe son vermek ve sosyalist otorite denilen **bilinçli proleter disiplini kurmak** ancak **örgütcül** pratiğe ve gerçek **Teori** anlayışına dayanmakla gerçekleşebilir.» (a.y. s. 8—9)

PARTİ—YUVAR—FRAKSİYON

Üstad bizim eleştirimizin çok kısa olan 1. bölümünü olduğu gibi yazısının başına aktardıktan ve burada «küfür», «hakaret» saydığı megaloman deyimi üzerine uzun döktürmelerden sonra nihayet meselenin ozune gelir. Bu özün ise daha onceki bölümlerde defalarca gösterdiğimiz gibi kendi içinde yırtınıp tepinen saçmalıklar olduğu bir daha ortaya çıkar.

YVP'nin parçalanış kongresi öncesi tartışmalarında her yeni kıvırtmada başvurulan bir «zaman yokluğu» bahanesi vardı. O zamanlar «yaklaşan devrimve «hazırlık» için üstadlar çok aceleciydi! Ve bu «zaman yokluğu» bahanesi bütün açığa çıkan saçmalıkları örtbas etmek için her zaman ileri sürülen bir hazır kuvvetti. Şimdi üstad aynı teraneyi bize karşı şöyle tekrarlıyor:

«VP'nin kongre sonrası çizgisinin, ilk sistematik anlatımı olan **Rapor**'un en az işlenmiş, konulara hemen şöyle değinilerek geçilmiş; ve kimi kavram karışıklıklarının nisbeten sürdüğü bölümleri, özellikle **«Örgüt Sapıtması»** ve **«Son Söz»** başlığını taşıyan son iki bölümdür. Bunun başlıca nedeni **Zaman Yokluğudur.** (altını yazar çizmiş) Şöyle ki: Raporu hazırlayanlar, tam bu bölüme geldiklerinde **«Maraş Katliamı»** olmuş ve peşinden **Sıkıyönetim** ilan edilmiştir. Olayların birden hızlanan bu akışında **Rapor**'u hazırlayanlar, yeni durumda **Rapor**'un yayınlanabilmesi ve tartışılabilmesi olanaklarının bile ortadan kalkabileceğini hesaba katarak o zamana kadar yazılmış bölümlerin bile belli bir perspektif verebileceğini düşünerek, biraz aceleye gelse de raporu tamamlamayı hedeflemişlerdir. Son bölümlerin geniş bir tartışmasını, ortak bir redaksiyonunu bile yapamamışlardır. Başlıca **amaç:** hiç olmazsa sonradan gelecekler için bir tutamak noktası sağlamak; bir **«kuğu çığlığı»** çıkarabilmek olmuştur.

«Böyle bir davranışın sonucu olarak, son iki bölümde, az da olsa bazı sorunların birbirine karıştırıldığı görülür» (Sosyalist sayı: 79 s. 9)

Yazının aynı sayfadaki devamında ise aynen şu paragraf vardır:

«Evet, burjuva sosyalist bir partiye parti demeyip, yuvar demek bir kavram ve kafa karışıklığına yol açmaktadır. Ama **bizim amacımız** (abç) da biraz kafaları karıştırmaktı. Yani ilkellik ve reformizm arasındaki kopmaz bağa dikkati çekmekti. (a.y. s.9)

«Rapor» un «örgüt sapıtması» konusu ile ilgili olarak aynı yazıda amaçlarını okuduk. Bizce bu her iki amaç'da gerçek amacı gizleme gayreti için laf cambazlığıdır. Gerçek amaç neydi? Bunu ilerde açıklayacağız. Ama şurada ikinci paragraftaki amacın («kafaları karıştırmak») YVP üyeleri için gerçekleşmiş olduğunu şu an için söyleyebiliriz.

Şimdi başa dönelim ve üstadın yeni **«Örgüt»** teorisinin temellerini kendi yazdıklarından izleyelim:

«Yazının başında aktardığımız uzun eleştiride (bizim eleştirimiz kastediliyor) sözü edilen konu nedir? Bunun belirlenmesi epeyce önem taşımaktadır. Sözü edilen konu: ÖRGÜTLENME POLİTİKASI ile ilgilidir. ÖRGÜT PRENSİPLERİ ile doğrudan ilgili değildir.

«Bu ayrım ilk bakışta garip gelebilir. Ancak —biraz sonra kanıtlamaya çalışacağımız gibi— yapılması son derece gerekli bir ayrımdır. Komisyon Raporunda bu ayrım; ÖRGÜT ve ÖRGÜTLENME kavramlarına özel işlevler yüklenerek; aralarına bir sınır çekilerek yapılmaya çalışılır. Ama daha ayrımı yapılmaya çalışırken bile yine karışıklıklara yol açılır.» (Kıvılcım sayı: 3-4 s 187)

«Örgüt prensipleri» ve «Örgütlenme politikasından» anladığını anlatıyor. Biraz uzun oluyor ama biz yine de kendi dillerinden aktaralım:

«ÖRGÜT PRENSİPLERİ» deyince: Bir Proletarya Partisinin uyması gereken başlıca prensipleri anlıyoruz» (Ustanın «ANARŞİSTLİKTE SAVAŞTA: ÖRGÜT» başlığı altında saydığı «Sosyalist **örgüt** pratiği», «organ», «disiplin» konularında özetlediği ve «bu en ilkel prensipler» dediği konular kastediliyor olsa gerek. A. Mavi)

«ÖRGÜTLENME POLİTİKASI deyince: İster bir parti, ister bir hareket olsun, program ve taktiğine doğrudan bağlı olarak önüne koyduğu örgütsel görevleri, politik görevleri anlıyoruz. Bir parti pekala doğru örgüt prensiplerine göre örgütlenmesine rağmen, program ve taktiğinde reformist olabilir»

Şimdi burada bir duralım. Acaba üstadın dediği gibi «olabilir» mi? Devrimci bir işçi sınıfı partisinin tüzüğünü, yani örgüt prensiplerini belirleyen nedir? Üstad Kıvılcımlı'dan yaptığı şu alıntıyı unutuverir burada:

«Bizim bildiğimiz bir partinin önce programı açıkça konur. Sonra o programın prensiplerine göre partinin tüzüğü yaratılır.» (H. Kıvılcımlı, Uyarmak için Uyanmalı...)

Konu proletarya partisinin program ve tüzüğü ise ustaların bununla ilgili metod ve prensipleri budur. Başka türlüsü sizce mümkün «olabilir» ama proletarya sosyalizmince mümkün olamaz.

Devam ediyor üstad:

«Ve bu reformist Program ve taktik o **partinin** örgütlenme politikasına —öne koyduğu görevler nedeniyle— muhakkak yansır. Bunun örneği —ayrıca bir yazının konusu olmakla birlikte söylenmesi gerekir ki— tüm dünyaya yayılmış «Komünist ve İşçi Partileri» dir.»

İşte tam da aslına uygun megaloman saçmalaması buna denir. Bunu yazının biraz ilerisinde «ayrıca bir yazının konusu olmakla birlikte» dediğini falan da unutarak daha açık ve kesin bir şekilde şöyle örnekler:

«Günümüzden bir örnek verelim. Bütün dünya ülkelerinde «Komünist ve İşçi» Partilerinin tüzükleri; örgüt prensipleri incelenirse, çoğunun Demokratik Merkeziyetçilik prensiplerine göre; organ dışında üye olmadan; Program, Taktik ve Örgüt prensiplerinde anlaşmışları birleştirdiği; yani Lenin'in örgüt prensiplerine göre örgütlendiği görülür. Ama buna karşılık, hepsinin Programları Reformisttir, Taktikleri de aynı reformist programa göre oportünisttir. Yani Devrimcilerle değil; burjuva reformistlerle (Sosyal Demokratlarla) ittifakı öngörürler. Bu oportünizm, onların örgütlenme politikalarında özellikle **«Kitle Partisi»** anlayışlarında yansır. Onlar Parti görünümlerine rağmen; **ilkel görevlerle belirlendikleri için**, özünde YUVAR'dırlar» (Sosyalist sayı 79 s. 9)

Görüldüğü gibi üstad devrim yapmış, yapmamış, şu ülke bu ülke diye hiç bir ayrım yapmıyor. «Hepsinin programları reformisttir» deyip çıkıyor. Ve hepsi için kestirip atıyor: «Özünde yuvardırlar». Yalnız burada bir unutkanlık olacak her halde: YVP (1979) hariç demeliydi.

Bizim şu yukarıya aktardığımız paragrafın sonunda söylediğimiz üstadın iddiasını kendi boyutuna indirgemek oldu. Bununla ilgili söylenecek başka bir söz olacaksa herhalde «Allah muvaffak etsin» yahut «Allah akıl versin» olabilir.

Şimdi konunun asıl özüne gelelim: «Örgüt sapıtması» bölümündeki «Çünkü Vatan Partisi bir parti görünümündedir, ama **özde** bir YUVAR yapısına sahiptir» sözüne.

Üstad burada «VP bir parti değil, bir YUVARDIR» biçiminde açık ve net konuşsa ne olurdu? İşte bütün düğüm buradadır. Böyle söylenmiş olsaydı YVP Kongresinde Proletarya Partisinin örgütlenmesi: **«Yuvarcıklar (Mahfiller) anarşisinin kalkması ile olur. Dünyanın her başarılı devrimci çelik çekirdeği, yuvarcıkların belirli prensipler çerçevesinde birleşmelerinden doğmuştur. 50. yıl sonra olsun Türkiye'de Yuvarcıkların kapalı kastları içine saplanıp, Proletarya hareketini kakırdatmaya kimsenin hakkı yoktur ve olmamalıdır»** (Anarşi Yok! Büyük Derleniş! s. 28) diyen biri çıkabilir ve bütün demagojiler yerle bir olabilirdi. Buna rağmen megalomanide ısrar edenlerin ardından gidecek sadık müritler tükenmez ancak, demagojilerin etkisi iyice zayıflardı. İşte bunun için o «Yuvar yapısına sahiptir» kaypaklığı gerekli görüldü.

Üstad şimdi o «Yuvar yapısına sahip» partiyi, dünyada eşi benzeri bulunmaz bir tane saydığı (böyle açık açık söylemedi, fakat daha önce söylediğimiz gibi iddialarını kendi boyutlarına indirgeyince bu çıkar) Proletarya Partisi yaptı. Artık iş o minareye kılıf uydurmaya kaldı:

«Devrimci Derleniş (ve hemen hemen tüm kendine sosyalist diyenler) «Yuvar» deyince küçük gurupları anlamaktadır. Partinin bu küçük gurupların birleşmesinden doğacağını düşünmektedir. Onlar için bir yuvar veya bir partinin çalışmasının niteliği bakımından bir fark düşünülmemektedir. Yuvar olmak? onların anlayışında nicel bir küçüklüktür.» (a.y. s. 9)

İşte üstadlardan dinlemeye alışık olduğumuz eski tip demagojilerden birisi daha. Kongrede hiçbir gerekçe gösteremeden (nasıl gerekçelendirsinler ki, adamlar reorganizasyon yapıyorlar. D. Derleniş eleştirilerinin tüm konusu da parti ve reorganizasyon) reddettikleri demagojiler de aynen yukarda yapılan alıntıdaki gibiydi.

Üstad acaba Devrimci Derleniş'in Yuvar hakkındaki anlayışı üzerine yukardaki kanaatine nereden varıyor? Lenin ve Dr. H. Kıvılcımlı'nın yuvar'dan anladığı ile Devrimci Derleniş'in Yuvar'dan anladığı farklı şeyler midir? Farklı ise fark nerede ortaya çıkmıştır. Devrimci Derleniş'in Yuvar'ı senin aktardığın gibi anladığını gösterecek kanıtların var mı?

Bu soruları boşuna sorduğumuzu, daha önceleri D. Derleniş eleştirilerine karşı bir çok kez yaptığınız susuşa getirme yoluna gireceğinizi biliyoruz. Fakat belki de «Gerçekte, o kuşaklara ilişkin bölüm hiç de yeniden doğuş teorisiyle çelişmez.» vecizesi benzeri **«Gerçekte**, D. Derleniş yuvar deyince küçük gurupları anlamaktadır» yollu bir «kanıt» daha ileri sürersiniz.

Devrimci Derleniş «yuvar» deyince neyi anlarmış onu anladık! Kendileri neyi anlarmış onu da dinleyip sözümüzü bağlayalım:

«Kıvılcım'da ise, **«Parti»** ye özel bir anlam yüklenmekte; Proletarya Partisi: Devrimci bir Proletarya Partisi anlamında kullanılmaktadır. Yine buna bağlı olarak **«Yuvar»**a da özel bir anlam yüklenmekte; burjuva sosyalist parti; reformist parti anlamında kullanılmaktadır.» (Sosyalist, sayı 79 s. 9)

Keyf senin, istediğin anlamı yüklersin! «Beğenmeyen, beğenmesin» çekersin bir «Hodri meydan!» ortalık dümdüz olur.

A. Mavi

Hikmet Kıvılc

Dr. H. Kıvılcımlı, 8 yıl önce, 11 Ekim 1971 de öldü.

O, Türkiye topraklarının yetiştirdiği en büyük devrimciydi. Bugün, onun ölümünden sekiz yıl sonra onu anarken, Türkiyeli sosyalistler olarak, karşısında başımızın dik, alnımızın ak olduğunu söyleyemiyoruz. 50 yıllık sosyalist bir ömrün her anını işçi sınıfının da vasına adamış, bir gün olsun yılgınlık veya korku nedir bilmemiş bir devrimciyi saygıyla anmak, lafla olacak iş değildir.

Dr. H. Kıvılcımlının teorisi ve pratiği denince Türkiyeli devrimcilerin pek çoğu burun kıvırıverirler. Oysa hemen hiç biri de Türkiye devrimci geçmişiyle veya Dr. H. Kıvılcımlıyla uzaktan yakından tanışık değildir. Amacımız, Dr. Hikmet Kıvılcımlı çevresinde bir kişi tapıncı oluşturmak değil.. Yetmiş yaşına gelmiş, biri kanser, diğeri askeri mahkeme, bir diğeri «ihanet sosyalizmi» sahte TKP tarafından verilmek istenen üç ayrı idam talebi boynunda, hem kapitalist, hem sosyalist sınırlardan püskürtülen bir Eneski Sosyaliste acınma duyguları uyandırma hiç değil.. Yedibin yıllık antika, iki yüzyıllık antika - modern karması sömürü ve zulmün inlettiği Türkiye insanının çilesi bitsin istiyoruz. Devrimci ortamımızın hergün bin paryaça bölünüşü, Finans Kapitalin en kanlı saldırıları karşısında toy devrimcilerimizin ithal malı strateji-taktik taklitlerinin uzaklarımıza iteledği Türkiye işçi sınıfının ve üretici yığınların şaşkınlığı, panik ve bozgun havası yetsin diyoruz. Sınıfın ve yığınların davaya kazanılması isteniyorsa (ki, bu devrimci mücadelenin kazanılmak istenmesi demektir) kendi ülkemiz, kendi insanımız üzerine kafa yormak zorundayız. Dr. H. Kıvılcımlının Osmanlı - Türkiye tarihi üzerine eğilmiş onlarca yıllık emek ürünlerini devrimci bir anlayışla değerlendirmek, eleştirmek zorundayız. Onun tezleri yanlışsa neden ve nasıl yanlıştır? Dr, H. Kıvılcımlıya «revizyonist» damgasını vuran bir ağız önce bunun hesabını vermelidir. Olayların diline vurularak, Marksizmin temel prensipleri ışığında mahkûm edilemeyen bir tez ne «revizyonist», ne de «oportunist» olabilir...

Dr. H. Kıvılcımlı adı ve o adın çevresinde birikmiş araştırma ve önermeler, ne kadar görmezden gelinirse gelinsin Türkiyenin birincil meselesidir. Çünkü, orada Türkiye insanının, Türkiye toprağının özellikleri, devrimci mücadelenin strateji - taktik planı yatmaktadır. Devrimci ortamın kaosuna son verebilmenin, sınıfa ve yığınlara varabilmenin aydınlık yolu orada parlamaktadır.

O, bugün piyasayı doldurmuş, köşe - bucakta kulak ve kuyrukları titreşip duran «devrimci dükkân» sahibi şeflerin yapamadığını yapmış bir insandır. Daha çocuk denecek yaşta koştuğu Anadoluda emperyalist uşağı işgalcilere kurşun sıkarak bileğinin hakkına «Köyceğiz Kuvayı-ı Milliye Komutanı» olurken, 1929'da «komünist faaliyet» gerekçesiyle dört buçuk yıl hapis cezasını bildiren mahkemeye «dör buçuk yıl kızıl bir profesör olmak için yeter de artar bile» derken hangi rotayı izleyeceğini ilan ediyordu. Genç yaşta gizli Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesine gençlik sorumlusu olarak katılıyor ve TKP içinde 40 yıl sürecek bir kavganın en önünde yerini alıyordu.

Ancak, 7000 yıllık antika medeniyet artığı küçükburjuva ortamın getirdiği provokasyonlar, parçalanmalar ve objektif şartların ağır basması sonucu kendiliğinden sınıf hareketlerinin çok cılız kaldığı bu 40 yıllık partili hayat, parlak pratik sonuçlarla taçlandırılamıyordu..

1930 larda yazdığı «YOL» adlı çalışmayla TKP hareketinin özeleştirisini yapıyor, partiye yol gösteriyordu. **Legaliteyi İstismar** adlı bölümünde TKP'nin en büyük eksiğinin legal şartlardan yararlanmadaki yeteneksizliği olduğunu vurguluyor, objektif (sınıf) ve subjektif (parti) etkenlerinin analizini yaparak legaliteden yürünecek yol için ışık tutuyordu.

«1930 yılına dek Türkiyede geçirdiğim ilk on yıllık Marksist - Leninist pratik ve teori savaşına dayanarak, 40 yıl önce «YOL» adı altında bir seri **yerli orijinal araştırmalar** yapmıştım. Burada her biri ayrı kitaplar halinde İdeoloji, Sosyal Gelişim, Parti Tarihi, Strateji planında : Burjuvazi, Proletarya, Köylü ve Milliyet ve Taktik problemleri ayrıntı ve eleştirileriyle ele alınıyordu.»

«Bunu o zaman içinde bulunduğum Santral Komiteye bir tartışma platformu olur umuduyla verdim... Üstüste tevkifler, mahkemeler ve en sonunda 1939 Donanma Davasında «askeri isyana tahrikten» 15 yıla mahkûm edilişim, ideolojik tartışma özlemimi kursağımda bıraktı. Sezdiğime göre, Santral Komiteye sunduğum araştırmalar yok edildi. Ve bizim devrimciler, 1920 ve 1930 larda olduğu gibi 1940 larda ve daha **sonraları dahi**, tam l nin'in «Primitivizm» adını taktığı «müjiğin çakmaklı tüfekle mahrebeye girmesi» biçimli «kafasız işgüzarlık» (Stalin) larına kapılıp gittiler.» (Dr. H. Kıvılcımlı - Kim Suçlamış. s : 44)

Gene YOL adlı çalışmanın bir bölümü olan İhtiyat Kuvvet : Milliyet (Şark) ile Kürdistan Milli Kurtuluşuna yol gösteriyordu.

1935 lerde, Marksizm Bibliyoteği serisinde Lenin'i, Marks'ı, Engels'i Türkçeye kazandırıyor,kendi orijinal araştırmalarını yayınlıyordu... Dr. H. Kıvılcımlıya «idealist», «revizyonist» diye havlayan yerden bitme megaloman beberuhiler **daha analarının karnına** h düşmemişken Dr. H Kıvılcımlı günümüzde tamamı Türkçeye çevrilmemiş birçok eser 50 yıl öncesi Türkçeleştiriyor, Marks - Engels, Lenin'i en derinliğine etüd ediyor, İslamiyetten başlayarak günümüze kadar toplum orijinalitemizi tarihleştiriyordu.

Marksizm Bibliyoteği burjuvazinin saldırısına uğrayınca 1936 yılı Emekçi Kütüphanesi yayınları geliyor. Karl Marksın Kapitali, Engels ve Lenin'in eserleri Türkçeye çevriliyor du.

Vatan Partisi Yayınları, Vatandaş Gazetesi, Tarihsel Maddecilik Yayınları, Sosyalist gazeteleri ve daha birçok değişik ad ve yayınevince basılmış onlarca teorik eser birbirini izledi...

1920'lerden başlayarak 1971 güzü ölüm gününe kadar durmak bilmeyen bir solukla Dr. H Kıvılcımlı araştırır, çevirir, yazar... Sıradan işçi vatandaşın kolaylıkla anlayabileceği şekilde Marksist prensipleri sıralayan «Kısaca Marksizm Düşünüşü», «Genel Olanak Sosyol Sınıflar ve Partiler», «Üretim Nedir» gibi eserlerden, Marks - Engelsin zaman ve olanakça uzanamadıkları antika tarihi Marksizme kazandıran «Tarih - Devrim - Sosyalizm», «Toplum Biçimlerinin Gelişimi» gibi eserlere değin sıralanan onlarca teorik hazine ardarda gelir.

Dr. H. Kıvılcımlıyı yalnızca «değerli bir araştırmacı» olarak görüp onun pratik kavgasını gözardı eden veya etmeye çalışanlar vardır. Dr. Hikmet gibi bir devrimcinin «teori pratiksiz, pratik de teorisiz olmaz» prensibini atlayabileceğine, yutabileceğine iddiacı beylerin kendileri de inanmaz aslında...

Bir anlık yaşam süresini bile boş geçirmemiş, «ahbap çavuş meclisleri»nden, alkollü masturbasyon masalarından ömür boyu uzak kalmış Dr. Hikmet, bir yandan teori ile haşır neşirken bir yandan da pratik kavganın en önünde olmaktan geri durmamıştır. Birinci Kuvayımilliye savaşında elde silah dağa koşarken başlayan bitmeyen kavga, partinin gençlik sorumlusu olarak, işçi gruplarının örgütleyicisi olarak, Finans - Kapital Tefeci - Bezirgan ittifakının Amerikan dolarına kesecek kurban aradığı azgın gericilik yıllarında patlayan Vatan Partisi legalitesinin lideri olarak sürmüş, kanser kanamalarının hasta yatağına kadar uzanmıştır.

«Dr. H. Kıvılcımlı madem bu kadar güçlü bir teori ve pratik adamıydı, neden devrim yapamadı, neden güçlü bir örgüt yaratamadı?» sorusu takılır durur bazı kafalara... Dr. Hikmet Türkiyede Sosyal Devrimi başaramadı, başaramazdı da.. Toplumu çevreleyen üretim ilişkilerinin niteliği, üretici güçlerin gelişim seviyesi belli bir diyalektik momente fırlamadan, ancak yığınları kavradığında maddi bir güç haline gelen, onun dışında bir ölçüde bir üstyapı kurumu olabilen ideoloji de yeterli olgunluğa erişemez. Kapitalizmden binlerce yıl önce yaşamış Aristotales kişi, ne denli zeki ve yetenekli bir kişi olursa olsun yaşadığı çağda kapitalist üretim ilişkileri üzerine söz söyleyemez. Söylese de yaptığı iş bilim değil «kehanet» olur. Devrim de kişilerin çabasıyla değil, objektif ve subjektif şartların olgunlaşmasıyla mümkün olur. Marks - Engels, dehaları ve yetenekleri en azından sosyalistler tarafından tartışma götürmez bir şekilde kabul edilmiş bu kişiler, ne denli büyük dahi veya yetenekli kişiler olurlarsa olsunlar, 20. yüzyılın başlarındaki Çarlık Rusyası şartları olgunlaşmadan teorisini kurdukları sosyal devrimi başaramazdılar, başaramadılar. Marks-Engelsi devrim yapamamakla suçlayanlar varsa, aynı suçlamayı Türkiyede devrim yapamadığı için Dr. Hikmet'e karşı da kullanabilirler. Böyle bir «hak»ka itirazımız yoktur.

1960'lara gelinceye değin objektif toplumcul gelişmenin bir sonucu olarak, sosyalistlerin parmakla sayıldığı, kendiliğinden sınıf ve yığın hareketinin yok denecek kadar az olduğu bir ülkede, Türkiyede devrim yapamadığı için Dr. Hikmet'i eleştirecek bir kişi, olsa olsa tarihi kişilere yaptıran bir burjuva veya küçükburjuva düşünürü olabilir.

«Dr. H. Kıvılcımlı neden güçlü bir örgüt oluşturamadı?» sorusuna cevap bulmak isteyenler 1960 öncesi 40 yıllık gizli ve kahırlı mücadele boyunca döneklikleri, hainlikleri, en azından kişicil zayıflıkları nedeniyle partiden atılmış kişilerin, bugün 40 yıllık o zorlu mücadelenin gerçek sahipliğine oturmuş görünen, «TKP» diye geçinen bir «örgüt»ün başında poz satabildiklerini düşünsünler. Dr. Hikmet' in «7.000 yıllık antika küçükburjuva ortamımız» sözü, söz olarak okunup geçilmediyse bu gerçeklik anlaşılır olabilir... Korkaklıkları,

lı'nın Anısına

hainlikleri, çarşaf çarşaf belgeli bile olsa insanlarımız «kahraman» postuna bürünebilir veya korkaklık, hainlik veya kariyeristlikleri güneş kadar balçıkla sıvanamayacak kertede ortada olan insanların tekkesine kul yazılabilirler.. Bu sözlerle Türkiye insanına, devrimcilerine inanç duymadığımız anlaşılmasın. Ancak sosyalist hareket, işçi sınıfı ve yoksul üretmen yığınlar içinde kök salmadıkça küçükburjuva hastalıklarımızın da şifa bulamayacağı açık gerçekliktir.

«Zaman zaman «Yanardağ bacasından patlayan» ama en küçükburjuvaca parçalanışlar yüzünden başarı kazanamayan bir ülkedeki dramatik durum» (Dr. H. K. Brejnev'e Mektup - Kim Suçlamış? s. 160) bizim durumumuzdur. Bugün Türkiyenin en sosyetik mahallesinden en ücra dağ köyüne kadar her yerde «ben devrimciyim» diyen insanlarımız var. Niye Finans - Kapital saldırıları karşısında paramparça, darmadağınık veya «çaresiz»iz? 1960 öncesi bir avuç aydın çevresini aşamayan sosyalistlerimiz bugün onbinler hatta yüzbinlerle ifade edilebilir.. Bu, bir ölçüde toplumcul gelişmenin, sınıf çelişkilerinin artmasının bir sonucudur. Dün bir avuç insanın yapamadığını bugün onbinler yapabiliyor muyuz?. Birbirimize kurşun sıkmaktan, küfür etmekten vakit bulup örgüt sorununu bile tartışamıyoruz. Bırakalım devrim için hazırlanmayı bir avuçluk Finans - Kapital zümresinin saldırıları karşısında düzenlice geri çekilmeyi bile beceremiyoruz.

Dağınıklık ve şaşkınlığı yalnızca Finans-Kapital provokasyonlarıyla açıklayamayız. İlkellerimize kadar işlemiş antika küçükburjuva eğilimlerimizdir, bizi «çete» olmaktan ileri götürmeyen, işçi sınıfı partisi içinde tüm ezilen yığınlarla birlikte bir yıkılmaz kale olmaktan alıkoyan...

Dr. H. Kıvılcımlı, 40 yıl başında yürüdüğü gerçek Türkiye Komünist Partisi'ni kitleleri yöneten bir parti yapamadı. Yolunu, şeklini bilemediğinden mi? Tam tersine, bugün devrimciler onbinlerle sayılıyorken bile beceremediğimiz, bilemediğimiz sınıfı ve yığınları kavrama eylemi için 1930'da TKP'ne LEGALİTEYİ İSTİSMAR adlı kitabında yapılacak işi «görünen köy» kadar açık ve basitçe gösterir :

«TKP'nin adeta iç güdüsüyle bulduğu ve yılmaz bir inançla tuttuğu bu «işaa»ı yayıp tanıtma, komünizmi açığa vurma parolası, şimdiye kadar hep tek ayaklı, tek kanatlı kaldı. Biz «işaa» dedikçe mütemadiyen ve sırf gizli beyannamecilik üstünde durduk. Şüphesiz bu işin temeli. Fakat sırf illegal iş, komünist hareketinin ve teşkilatının, tekrar edelim, bir kolu bir kanadı, bir ayağıdır. Ve biz taktiğimizde tek ayaklı, tek kollu, tek kanatlı kaldığımız için ve kaldığımız müddetçe, bütün tek taraflı işlerde olduğu gibi : topalladık, çolak kaldık ve uçamadık.. İçimizde duyduğumuz ihtilal hamlesinin geniş kitleci hızıyla uçamadık! Hatta kısır, piç bir burjuvazinin milli sermaye avortonu Kemalist faşizmi bu ülkede kendisini bizden çok tanıtmanın yolunu buldu da, biz o yolda, tekerleklerini kaybetmiş yüzbin beygir kuvvetinde bir tayyare motoru gibi, tozu dumana katarak pervane salladık durduk.»

«Türk burjuvazisinin bizi en müthiş illegalite işine mecbur edişindeki o büyük, o bütün faziletleri hiçbir vakit unutmamakla beraber, biraz da kendi pısırıklığımıza hüküm verdirecek olan bu legal iş yönelişindeki yoksulluk rezaletini bir dakika bile gündemimizden uzak edemiyecek derecede hadiselerden ders almış bulunuyoruz.» (Dr. H. Kıvılcımlı, Taktik Ana Halkası : Legaliteyi İstismar, 1930-Yol Yayınları, 1979, S : 9-10)

TKP, bazılarının düşündüğü gibi «illegalite oyunu» oynayan bir aydınlar kulübü değildi. 1930'da yazılmış bir tek kitap bile Dr. H. Kıvılcımlının sözlerinde cisimleşmiş sınıfı ve yığınları kavrama potansiyelinin varlığına, gidilecek yolun o zamandan aydınlanışına işarettir. Ama Türkiyede objektif (sınıf ve yığınlar) ile subjektif (parti ve kadrolar)ın durumu yolun ne kadar yürünebileceğini belirlemiş patlama şeklinde çıkışlar gerçekleşememiştir.

Ağır basan objektif şartların yanında subjektif yani parti ve kadroları açısından da gelişmede önemli rol oynamış olaylar vardır. Dr. H. Kıvılcımlının 22 yıl yarı derebeyi faşizmin zindanlarında kalışı, yöneticisi olduğu halde parti içinde Dr.'a karşı alttan alta kaynatılan cadı kazanı (1951 de Dr. H. Kıvılcımlının örgüt dışına düşürülmek istenmesi en açık örneğidir), sosyalistlerimizi de büyülemiş tanzimat kafasının bir ürünü olarak ülke orijinalitesine eğilmek yerine Avrupadan kopyeler aşırmak eğilimleri partinin güdük kalışında önemli olmuşlardır.

«En küçükburjuvaca parçalanışlar» günümüz Türkiyesinde nasıl devrimcilerimizi Finans Kapital saldırıları karşısında darmadağınık, sınıftan ve yığınlardan kopuk bir durumu iteliyorsa, 40 yıllık gerçek TKP tarihi de sayısız provakasyon, parçalanma ve ihanetle sekteye uğratılmıştır. Meselemiz TKP iyi miydi kötü mü?. gibi bir soruya cevap vermek değil.. Her olayı ve eşyayı incelerken kullanacağımız diyelektik maddeci metotla iyi veya kötü notlar vermeyi değil, hayatımıza, mücadelemize yön verirken kullanmak zorunda kalacağımız kanun ve prensipleri ayırtlamayı becerebilmeliyiz. TKP mücadele tarihinden, günümüzdeki mücadelede kullanmak zorunda kaldığımız veya kalacağımız yüzlerce teorik ve pratik tecrübe edinebiliriz. İllegal çalışma şartlarının, yeterli olmasa da zaman zaman siyasi iktidarları rahatsız etmiş legal çıkışların bize vereceği çok dersler vardır. Herşeyden de öte Dr. H. Kıvılcımlının onlarca teorik eserinde somutlaşmış Türkiye Orijinalitesi ve Antika Tarih'le ilgili araştırmalar, önermeler, örgütlenme ve program şemaları, o mücadeleden bugüne miras kalan birer hazinedirler. O hazineyi kullanmayı becerebilmeliyiz. Devrimci mücadelenin Türkiyede izleyeceği yolu, strateji, taktiklerini, parolalarını, Marks-Engels, Lenini «Hafız»ca ezberleyerek öğrenecekleri sananlar yanılıyorlar, yanıldıklarını hergün de görüyor, yaşıyoruz. Devrimci ortamımızın dağınıklığına son verecek, devrimcilerimizle üretici yığınlar arasındaki duvarları yıkacak silahlar Dr. H. Kıvılcımlının eserlerindedirler. O silahlar olmadan ne Türkiye insanını tanıyabiliriz, ne devrimci teoriyi işçi sınıfımıza aktarabiliriz, ne de dağınıklıktan kurtulabiliriz. Neden mi? Bu sorunun cevabını proleter namusluluğuyla öğrenmek isteyen her kişinin ilk yapacağı iş, kafasında önceden yer etmiş her türlü önyargıyı bir kenara itip objektif bir gözle Dr. H. Kıvılcımlının eserlerini okumaktır.

«KAHRAMANLAR» VE Dr. HİKMET'e SAYGI

«Hepsi mi «polis» bunların? Bir sen mi kalmışsın? Bu soru, hele sonuncusu, kanser ağrısı gibi canımı yakıyor. 50 yılın bilançosunda bir ben mi artıyım, varım?... İnsan kendi kendisinin paranoid olmasından kuşkulanıyor. Yeni kuşaklar, gözümün içine bakarak soruyor: Senden başka adam yok mu?»

«Bu soruya karşılık verirken, suçlu ben imişim gibi geliyor. Ben çevremde gelen geçenleri hangi kutsal gücümle «mükemmel insan» yapabilirdim? Ancak kendime gücüm yeterdi. Tüm eksiklerim ile kıyasıya savaştım. Bu savaş aleyhime sonuçlandı. Ben kusurlarımı nişangah yaptım. Herkes kendi suçunu unutturmak için, elbirliği ile beni nişangaha çevirmiş. Haberim yok 50 yıl sonra farkına varıyorum.» (Kıvılcımlı - Yol Anıları - 9/8/1971 Pazartesi Kim Suçlamış, S : 146)

Ölmeden önceki anılarında böyle diyor Dr. H. Kıvılcımlı.. Elbette bir Dr. H. Kıvılcımlı kalmadı «geriye»... Proletaryanın mücadelesinde sessiz sedasız çöküp giden neferler, proleter namusunu herşeye rağmen yitirmeyenler de vardı... Ama ne o adsız neferler, ne de 50 yıllık mücadelenin en diri, en güçlü neferi Dr. H. Kıvılcımlı, şarlatan olmadıklarından «KAHRAMAN» da olmadılar. Küçükburjuva ortamımızın, burjuva sosyalizminin kaçaklar, hainler ve kişiliksizlerden 1960'dan sonra zorladtığı sahte TKP'nin şarlatanları KAHRAMAN ilan edildiler. 1929 mahkemesinde «Beni partiden Dr. H. Kıvılcımlı attırdı, kendisi parti Merkez Komitesi üyesidir» diyerek partiyi ve Dr. H. Kıvılcımlıyı burjuvaziye ihbar eden, tüm işkencelerin Dr.'a yönelmesine sebep olan İsmail Bilen, veya nam-ı diğer, Laz İsmail, bugün bir «Kahraman»dır. Hergün gömlek ve kadın değiştirir gibi politika değiştiren, dara düştüğünde burjuvazinin himmetine sığınan, «Troçkist» olduğu için partiden atılmış, İncil'den çaldığı satırlarla politika cüceliğinden «Mavi Gözlü Dev» şairliğine terfi etmiş Nazım Hikmet Ran, «parti kahramanı»dır. 1951'de tam 173 sayfa ifade vererek 167 kişiyi mahkûm ettiren Zeki Baştımar (Nam-ı diğer, Yakup Demir)), parti kahramanıdır. Ve bu «kahramanlar»dan «kahraman»larla aynı soy, aynı boydan gelen hain, kaçak, döneklerden oluşmuş sahte TKP, kendini geçmiş mücadelenin devamı ve takipçisi saymakta, Dr. H. Kıvılcımlı ajanlıkla suçlanabilmektedir. Küçükburjuva ortamımızın gülünç yazgısına bakın ki, bugün de mücadele ruhunu, devrimci enerjisini yitirmiş döküntülerin birer ikişer kapaklandığı yer, sahte TKP olmaktadır. Bu prensipsiz, programsız burjuva - hain sosyalizmi tekkesine duhul olanlar arasında bir zamanlar Dr. H. Kıvılcımlı düşünce ve davranışı doğrultusunda mücadele etmiş karaktersiz kişiler bile vardır...

Bugün şarlatanlar, kahraman pozlarındadırlar. Devrimci ortama nifak tohumları saçarak, sendikaları, yığın örgütlerini parçalayarak görevlerini sürdürüyorlar. Şarlatanlıkta öylesine ustadırlar ki, bir yandan 40 milyon Türkiye halkının kaderiyle oynayıp öte yandan sosyalist ülkelerden K. Marks nişanı alabilmektedirler. İ. Bilen gibi bir haine nişan takılacaksa, bizce manda tezeğine bile layık değildir. Çünkü manda tezeğinin pek fazla zararı

(Devamı Sayfa 15 de)

Halk mı Seçer, Finans-Kapital mi?

(Baştarafı Sayfa 2 de)

Çünkü parlamentarizm, bizim için çağını tamamlamış olmakla birlikte halk yığınları açısından henüz aşılamamıştır. Halkın parlamentodan hala bekledikleri vardır. Bu nedenle parlamento yoluyla mücadeleyi tümüyle reddetmek, halk denizinden çıkıp kumda çelik-çomak oynamaya benzer..

«Parlamentarizm «tarihi bakımdan» zamanını doldurmuş»muş. Propaganda anlamında doğrudur. Ama, herkes bilir ki, bunun pratikte aşılması için hayli uzun bir yol var. Onlarca yıldan beri kapitalizmin «tarihi bakımdan» zamanını doldurmuş» olduğu haklı olarak söylenebilir, ama bu bizim kapitalizmin tabanı üzerinde uzun süren ve inatçı bir mücadele sürdürmemiz gereğini hiç de ortadan kaldırmaz. Parlamentarizm, dünya tarihi bakımından, tarihi bakımdan «zamanını doldurmuştur.» Başka bir deyişle burjuva parlamentarizmi çağı sona ermiş, proletarya diktatörlüğü çağı başlamıştır. Bu inkâr edilemez. Ama dünya tarihi ölçüsünde meseleleri ele aldığımızda hesabımızı on yıllarla yaparız. Dünya tarihi bakımından, bir olay, on yıl ya da yirmi yıl önce olmuş, sonra olmuş, bu o kadar önemli değildir. Bu, dünya tarihi bakımından, yaklaşık rakamlarla bile hesaplanması olanaksız önemsiz bir niceliktir. Ama işte bundan dolayıdır ki, dünya tarihi ölçüsünü pratik politikaya uygulamak, vahim bir teorik yanılgı olur» (V.İ. Lenin, Partileşme Süreci, S : 276)

Sosyalistler, halk yığınlarının büyük çoğunluğu parlamenter sistemden umutlu oldukça parlamento yoluyla mücadeleyi bırakmazlar. Parlamento kürsüsünü ve seçim meydanlarını sosyalist ajitasyon, propaganda için kullanırlar, parlamentonun tanıdığı olanakları işçi sınıfı ve üretici yığınları bilinçlendirmek için kullanırlar...

14 EKİM SEÇİMLERİ VE SİYASİ ALTERNATİFLER

14 Ekimde senato 1/3 yenileme ve ölen 5 milletvekilinin yerini doldurma amacıyla birçok ilimizde seçim var.

14 Ekim seçimlerinin ilk bakışta göze çarpan özelliği, katılan partilerin çokluğudur. «Elbette, sınıflı bir toplumda yaşıyoruz, bu nedenle birçok sınıf ve tabakanın siyasi temsilcisi olacaktır» hesabıyla partilerin çokluğunu açıklamaya çalışanlar yanılırlar. Çünkü, 1) Finans - Kapital, seçime tek bir partiyle katılacak kadar enayi değildir. Kendi gerisinde sabah akşam secdeye yatabilecek birçok değişik parti kurmayı, kurdurmayı başarmış, bu partilere yaptırdığı kayıkçı döğüşüyle halkı şaşırtmayı becermiştir. 2) İliklerimize kadar işlemiş antika küçükburjuva eğilimlerimiz, «yalnılmaz lider» olma kuruntusundan inleyen megalomanlar, yerden fışkırırca her soydan ve boydan siyasi partiler doğurmuştur. Bunun sonucu ülkemizde her siyasi partiyi ayrı bir sosyal sınıf, tabaka veya zümrenin partisi olarak yerleştirme çabası boşunadır

Seçime katılacak partilerin kısaca bir değerlendirmesini yaparsak :

1 — Adalet Partisi : Finans-Kapital, Tefeci bezirgan ittifakının şu katılmamış öz be öz partisidir. Halk gözünde yıprandığında iktidar koltuğundan düşürülmesi, kayıkçı döğüşünün muhalefet koç başı yapılarak güç yenilemesinin sağlanması bizi şaşırtmamalı...

2 — CHP : Yerli burjuvazinin 1. Kuvayımilliyeyle kurduğu egemenliğin başlangıcından bu yana «devletçi» geleneği sömüren, Finans-kapitalin yaratılması, zaman zaman boşluklarının yamanması, tamir edilmesi için kullanılan bir partidir. Tek parti çağında devletçilik perdesi arkasında Finans-Kapitali beslemiş, yetiştirmiş, daha sonra uzun süre yedeğe çekilmiştir. Ecevit'in ilk çıkışı ve onu izleyen birkaç yılda artan toplumcul uyanış, partideki devletçi gelenekli aydın kadroları, vahşi burjuva - küçükburjuva talepleri doğrultusunda yönetmiş, Ap ve anti tekelci unsurların parti tabanında toplanmasını sağlamıştır. AP ve yoldaşlarının yıpranmaları sürecinde Finans - Kapital halk için bir «umut» halini alan bu partiyi epeyce adam etmiş, iki yıl kadar önce kattığı birkaç «vicdanıtemiz» parlamenterle işini sağlama aldıktan sonra da iktidar koltuğuna oturtmuştur. İki yıllık iktidar süresinde CHP Finans - Kapital'den 10, halktan 0 numara almıştır. Böylece CHP Finns - Kapitalin en güvenilir partilerinden olmuştur.

3 — MHP : Finans - Kapital'in «kara gün» için sakladığı «ak akçe»dir. Faşist diktatörlüğe kitle tabanı yaratma gibi bir fonksiyonu üslenmiştir. Ayrıca devrimci liderleri yok etme, yığın örgütlerini bombalama, küçükburjuva tabakaları sindirerek apolitize etme gibi görevleri olan bir karşı devrimci terör odağıdır. Çarlık Rusyasındaki Kara Yüzlerin fonksiyonunu üstlenen Finans - Kapital partisidir.

4 — **MSP** : Halkın dini inançlarını sermaye yapmış Finans - Kapital güdümlü Tefeci - Bezirgan partisidir. AET, IMF'ye sözde karşı oluşu; anti emperyalistliğinden değil, Ortaçağın Ümmetçilik konağını bir türlü aşamamış antika Tefeci - Bezirganlığın örgütü oluşundandır. Tefeci-Bezirganlık işe kısaca şudur :

«Türkiye'de «kozmopolit» olma bakımından Finans - Kapitale tıpatıp uygun ve çarkla dişli gibi içiçe gelen tek bilinçli ve kasıtlı sosyal sınıf Tefeci - Bezirgan sınıfıdır. Çünkü bu sınıf oldu olasıya modern «MİLLET» karakterini bilmemiş ve tanımamıştır. İlk Mekke ve Medine kentlerinden beri Antika toplumun kutsal «ÜMMET» düzeyini yaşamaktadır. Ümmetçiliği aşamadığı için, kendiliğinden «VATANSIZ» ve «MİLLETSİZ» olan Tefeci - Bezirgan sınıfı, ister istemez 13000 yıllık Hilafet ve Saltanat düşkünlüğüne bağlıdır. «(Dr. H. Kıvılcımlı. Türkiye'de Sınıflar Ve Politika, s : 18)

Tefeci-Bezirganlığın bu Ümmetçilik özlemi, MSP'nin İslam «Ortakpazarı» ve «İslam Dinarı» parolalarıyla dile getirilmiş olur.

CGP ve DP : Finans-Kapitale belli belli süreler hizmet etmiş, artık misyonu bitmiş partilerdir.

Nizam Partisi : Bir kısım nurcuların MSP den kopmasıyla oluştu. Siyasi planda istikbali karanlıktır. MSP ile aynı sınıf temeline dayanmaktadır.

TBP : Finans - Kapitalin mezhep ayrılığını körükleyerek, Alevi, yurttaşların İşçi Sınıfı ve sol güçlerle bağ kurmasını engellemek amacıyla Alevî Dedelerine kurdurttuğu bir partiydi. Güçlü zamanında verdiği milletvekilleriyle AP'nin (dolayısıyla Finans - Kapital'in) epeyce işine yaradı. Alevilik demagojisi para etmemeye, parti gerilemeye başlayınca devrimci pozlara büründü. Ancak o da para edeceğe benzemiyor.

«Sosyalist» Partiler : TİP, TSİP, SDP : SDP, anti - marksist bir partidir. Almanyada 1910'larda çıkmış SPARTAKÜS grubunun parti - yığınlar demagojisine sarılarak Leninizme ve Marksizme devrimci pozlarla saldıran, «güleryüzlü sosyalizm» komedisiyle burjuva sosyalisti olduğunu onbeş yıl önce açık etmiş M. Ali Aybar'ın yönettiği bu partinin devrimciler ve halk açısından büyük önem taşıdığı söylenemez.

«İşçi sınıfının bilimsel sosyalist politik örgünü» (manda tezeğinden daha iri bir laf) olduğunu iddia eden TİP, parlamentarizm hastalığından yatağa düşmüştür. 1977 seçimlerinde «parlamentoya bayrak dikme» çabası suya düşmesine rağmen bu hastalığı atlatacağa benzemez. Burjuva sosyalizminin TİP şubesinin TSİP'in birlik çabasını tepmesi de küçükburjuva ortamımızın TİP'e sunduğu megalomaninin bir göstergesi oldu. Yönetici kadroları ve genel politikası gözönüne alındığında bir işçi partisinden çok aydınlar kulübü olduğu görülür.

TSİP : Dr. Kıvılcımlı bezirganlığıyla 1974 yılında kurulan bu parti önce Eneski Sosyalizme ve GSB'ye karşı aldığı tasviyeci tavır, daha sonra militan tabandaki SGB' kopması sonucu giderek reformist bir parti halini almaktadır. Kuruluşunda oynadığı bezirganca oyunlar ve dükkâncı anlayışla 1974 gibi önemli bir momentte dağınıklığa kapı açarak zaten ölü doğmasına rağmen, ilk kuruluşta partisizlikten yanan kavrulan birçok dürüst unsurun militanca çalışması sonucu özellikle aydınlar içinde hatırı sayılır bir taban bulabilmiştir. Ancak önce Dr. H. Kıvılcımlı izleyicilerinin, daha sonra SGB'nin kopmasıyla militan gücünü kaybetmiş, sahte «TKP»nin oportunist politikasına doğru yürümeye başlamıştır. Siyasi planda giderek ölü bir parti olmaya mahkûmdur.

BAĞIMSIZ «Demokrat» ve «Sosyalist» adaylar : Dağınık ortamımızda bir-iki köşe kapabilmiş bazı gruplar tarafından desteklenen, «demokrat ve sosyalist» adaylar olarak lanse edilen bu kişilerin kişiliklerini konu edecek değiliz. Ancak dağınıklık ortamının bir sonucu olarak, tüm devrimcilerle desteklenmeleri, ne aday oluş biçimleri, ne de devrimci ortamla ilişkileri açısından beklenemez. Adaylrkları «Demokrat» veya «Sosyalist» kavramlarıyla, kendi kişiliklerinin yıpranmasından başka işe yaramayacaktır. Ancak bu adayları öne süren grupların seçim çalışmaları sırasında grup propagandası yapmak isteyecekleri de gözönüne alınırsa genel olarak devrimci ortamdaki kemikleşmeleri azıttırması da kaçınılmazdır. Tüm devrimci gruplar, en azından şu anda izledikleri politika açısından belli asgari prensiplerde birleşebilecek bir devrimci çoğunluğun onayı alınmadan veya en azından bu konuda devrimci ortam ikna edilmeden böyle bir işe gişirilmemeliydi. Sosyalist bağım sız adaylar gösterme işinden vazgeçilmeliydi. Sonuçta bir-iki grubun çalışması olarak kalan bu girişim, grupçul anlayışın bir ürünü olmuştur. «Ne olursa olsun seçimlere katılma» gibi bir prensip olamaz.

SEÇİMLERDE NE YAPMALI?

Parlamento'nun devrimciler tarafından kullanılması gereken bir araç olduğu ortada. Bu araçtan yararlanabilmek için bile devrimciler, bir Proletarya Partisi öncülüğünde örgütlenmiş olmalıdırlar. Yoksa binbir parça olmuş devrimci grupların teneke gümbürtüsü gibi ortalığı dolduran masturbasyon cakaları, halk için sinek vızıltısı olur kalır.

Lenin, «Sol Komünizm»de 4 ayrı grup halinde örgütlenmiş, seçimlere ayrı program ve parolalarla yaklaşan İngiltere'li sosyalistlere, «önce birleşeceksiniz» diyordu.

Sosyalistler seçime bağımsız olarak da katılsalar, başka bir partiyle blok da yapsalar, öncelikle çözülmesi gereken sorun «işçi sınıfının bağımsız merkezi örgütü»nün yaratılmasıdır. Ancak o zaman, izlenecek politikanın halk için bir anlamı olabilir, halkı parlamentarizm batağından veya «sosyal demokrasi» çıkmazından çıkarabilmek mümkün olabilir.

Şimdi, Türkiyede büyle bir Proletarya Partisinin olmadığı, olaylara, duygu veya saplantı ile değil objektif bir gözle bakabilen her göz için acı bir gerçeklik olarak biliniyor. Bu durumda ne yapmak gerekir, sosyalistler olarak tavırsız kalmak yanlış olmaz mı?

Seçimlerde izlenecek yol' ne olabilir?. Şu olasılıklar, veya çeşitli grup veya kişilerce yapılmış öneriler var :

1) **CHP'nin desteklenmesi** : Ecevit'in önderliğinde «Ortanın Solu» sloganıyla politika sahnesine çıktığında attığı sol içerikli parolalarla bir «hür burjuva», küçükburjuva çığlığı idi. «Toprak işleyenin, su kullananın», «Ne ezilen, ne ezen, insanca hakça bir düzen», «kalkınma köylüden başlayacaktır.» gibi şiarlarla özellikle köy küçükburjuvalarına, anti-tekelci sloganlarla hürburjuvaları (tekel dışı burjuvalar) ve şehir küçükburjuvalarını etrafında topladı. 12 Mart Faşizminin darbesini yemiş, örgütsüz kalmış tüm Sosyalist oyları da toplayan CHP 1973 seçimlerinde en büyük parti oluverdi. 9 ay süren CHP - MSP Koalisyonuyla iktidar da oldu. Sürekli bir «Umut» haline getirilen Ecevit'in bu dönemdeki iktidarı da halka pahalılıktan, işsizlikten başka bir şey getirmedi. Fakat Kıbrıs olayı yılların Finans - Kapital şartlaması Rum düşmanlığının halka verdiği şoven duyguları okşadı. Bu şövenizm afyonuyla halkın işsizlik - pahalılıktan doğan acıları uyuşturulmaya çalışıldı ve ardından Ecevit «Umut» olma özelliğini yitirmeden Başbakanlıktan istifa etti.

Bu dönemde CHP - MSP Koalisyonun yarattığı işsizlik ve pahalılığın yanısıra, Kıbrıs olayları bahane edilerek sürdürülen Sıkıyönetimlere rağmen, faşist terörde bir gerileme olmuştu. Ecevit'in istifa ederken biraraya gelemez sandığı AP - MSP - MHP'nin kurdukları I. MC Hükümetinin ülkeyi kana ateşe boğması, ülkeyi Demirel'in deyimi ile «70 sente muhtaç» kılması, halkı eskisinden beter işsizlik ve pahalılık cenderesine sokması; «Kıbrıs fatihi» Ecevit'in «Umut» olma özelliğinin sürmesine neden oldu.

Aradan geçen 4 yıla rağmen Sosyalist ortamımızın yine darmadağın, Proletarya Partisinden yoksun olması, 1977 seçimlerinde halkın ve sosyalistlerin tek seçenek olarak CHP'yi görmelerine neden oldu. TİP'in, TSİP'in yaygarası dağınıklığa tüy diken, otorite düşkünlüğünün göstergesi olmaktan başka anlam taşımadı. CHP ise iktidar olabilmek için kimlere yaranması gerektiğini çok iyi anlamıştı. İçindeki tüm sol eğilimli kişi ve hizipler tasfiye edilerek iyice Finans - Kapital güdümüne sokuldu. Yani Finans - Kapitale «işte açtım sana ağzımı, tükürsene (iktidara getirsene)» der duruma getirildi. Sosyalistlerin büyük bir kesimi bu durumu görerek, «bile bile lades» derce CHP'ye oy vermek zorunda kaldı. Bu tutum, CHP'yi teşhir etmeye yaramakla beraber Proletarya Partisi alternatif olarak konup toplumsal muhalefet yönlendirilemediğinden başarıya ulaşamadı. Ulaşamazdı da.

1 aylık, güvenoyu alamayan Ecevit Hükümetinden sonra 6 ay sürecek 2. MC kuruldu. 16 Milletvekili ile 5 sandalya olan MHP'nin faşist canilerinin teröründen ülke kan ve barut fıçısına döndü. İşsizlik, pahalılık aldı yürüdü. «70 sente muhtaç» olan Türkiye tam bir ekonomik darboğaza girdi. Bu aşamada Ecevit Mecliste 226'yı sağlamak için «vicdanı temiz, kumar borcu olmayan» Milletvekillerine davetiye çıkarıyordu. Nitekim o da gerçekleşti. AP'den istifa edip «bağımsız»laşan 12 Milletvekili, 2 CGP, 1 DP'li Milletvekiliyle son Ecevit Hükümeti kuruldu. Daha doğrusu Finans - Kapitale kurduruldu. Artık foyası iyice açığa çıkmış MC Beygirleriyle Finans - Kapital arabasını yürütmek olası değildi çünkü.

Fakat, siyasi cinayetleri durduracağını ve döviz bulacağını baş vaadler olarak öne süren Ecevit her iki konuda da tam bir iflas durumuna düştü. «Aşırı sağa da, aşırı sola da karşıyız» edebiyatıyla, saldıran faşistlerle, kendini savunan Devrimcileri aynı kefeye koyması, muhalefet durumuna düşmüş faşistlerin hükümeti yıpratmak için eskisinden çok daha kanlı saldırmalarından başka sonuç vermedi. MİT'in Ecevit Hükümetinden çok MHP'ye çalışması ve bu durumu Ecevit'in değiştirme boşarısı gösterememesi ise resmi - sivil güçlerin **Kahramanmaraş Katliamı** derecesinde kitle kıyımlarına girme cesareti bulmalarına neden oldu. Hükümetin «anarşiyi yok etme» vaadi suya düşmüştü.

Ekonomik darboğazı aşmak için döktüğü kan teri de başarısızlıktan başka sonuç vermedi. Elin oğlu (IMF) ekonomik ve siyasi olarak tam teslim olmadan zırnık koklatmıyordu. Tüm tavizler verildikten, devalüasyonlar, enflasyonlarla hayat pahalılığı ve işsizlik dayanılmaz boyutlara eriştikten sonra ise «taze para» denen şey hep «çıkmaz ayın son çarşambasına» kalıp duruyordu. Zaten Ecevit Hükümetinin iç politikada teslim olması; ekonomide IMF'ye (ABD, AET) kölece bağlı olmasındandı - Yoksa bakanların kişicil yeteneksizliklerinden değil. CHP'nin siyasi teslimiyeti öylesi noktalara vardı ki MC'lere karşı onu iktidar yapana dek desteklemiş DİSK, TÖB-DER, POL-DER v.b. örgütler karşıya alınmış, kopatılmak istenmiştir. Yani MC'lerin yapamadığını CHP yapmış, ya da yapmaya yeltenmiştir. MC'lerin bir türlü ilan etmeye cesaret edemedikleri sıkıyönetimler yine CHP iktidarında ilan edilmiştir.

Bunca halk düşmanı, Finans - Kapital dostu polikasına rağmen CHP bugün de — solun dağınıklığından umutlanarak — yine oy istemektedir. «Ya ben, ya MC Partileri» diyerek tek alternatif olarak sunmaktadır. Oysa CHP'ye oy vermemiz, ya da vermememiz hiç bir şeyi tayin etmemektedir. Nitekim Ecevit'i halkın verdiği oylar iktidar yapmaya yetmemiştir. Halkın vermediğini Finans - Kapital yeteri sayıda Milletvekilini «bağımsız»laştırarak, CHP'ye kolayca vermiştir. Ve Mecliste öyle bir trafik işlemiştir ki, kim hangi partidendi, şimdi hangi partidendir, izleyebilmek neredeyse olanaksızlaşmıştır

CHP'nin bu seçimler sonrası iktidarda kalıp kalamıyacağı da — sanılacağın aksine — seçim sonuçlarına bağlı değildir. Finans Kapitalin bu hükümeti yararlı gördüğü, ya da iktidarda kalmasını gerekli gördüğü (ki, bizce bu hükümet Finans - Kapitalce, hiç değilse bir süre daha iktidarda tutulacaktır; çünkü henüz «ara rejim» (Faşizm) için ne ordu gençliği ne de halk daha tam kündeye getirilememiştir) sürece iktidar olacaktır. Seçimler eğer sayıda bir eksiklik yaratmışsa satrançcı başı Finans - Kapital, 450 piyoncuktan yeterli sayıda piyonu bir taraftan öbür tarafa «bağımsız», ya da «vicdanlı» kılarak geçiriverecektir.

İyi ama, eğer böyleyse, bu seçimler de ne? Denebilir. Bu secim denen şey de oy davarına çevrilmiş, seçim kampanyalarıyla kafadan silahsızlandırılmış halka bu **«parlamentarizm»** denen **demokrasicilik** oyununu yutması için en hinoğlu hince bulunmuş araçtır. Yani halk oyunu verecek; parlamenter seçilecek. Halk da «zaar ben seçtim.» sanacak. Bu parlamentoculuk oyununun başına açtığı her musibeti de «kendim ettim, kendim buldum.» diyerek sineye çekecek.

CHP'ye oy vermek bu Finans - Kapital oyununda figüran rolüne çıkmaktır. Böyle bir davranış da devrimci bir siyaset olamaz.

2) «SOSYALİST» PARTİ veya ADAYLAR'ın DESTEKLENMESİ

Bu ikinci tez de çözüm olamaz. Kendi kendini «Proletarya Partisi» ilan etmiş bezirgânların, burjuva sosyalistlerinin «kıçını kaldırma»dan, megaloman hezeyanlarını çoğaltmadan, «nasıl olsa benim peşimden geliyorlar» hesabıyla katırlıklarını arttırmadan, grupçul anlayışla, grup çıkarını herşeyden önde tutan grupların sekterliklerine alkış tutmaktan öte işe yaramaz.

Türkiyenin anacık - babacık ortamında, her türlü gerici demagojinin allak bullak ettiği Türkiyeli işçi - köylü, burjuva partilerinden umut kesip sosyalizme tercih koyacak olsa bile neye uğradığını şaşırmaktadır. Hepsi de birbirinden yüksek sesle «işçi - köylü dostu», «sapına kadar sosyalist» olduğunu bağıran bir sürü parti ve grupla karşılaşmakta, el mahkûm, «ehven-i şer» mantığına dönerek oyunu CHP'ye sallamaktadır. Solda başsız develik sürdükçe, devrimciler, aklını başına toplayıp bilinçli bir UYANIŞ - DERLENİŞ - BİRLEŞİ yoluna girmeden parlamenter mücadeleden yarar ummak, ölü gözden yaş ummak gibidir

«Bağımsız, demokrat, sosyalist» adaylar konusunda çeşitli demagojiler yapılmaktadır. Niyazi Ağırnaslı, Sevim Belli gibi adayları lanse eden gruplar veya bazı illerde aday gösteren Kurtuluş, grupçul tavır almadıklarını, seçimlerden önce bu işi diğer gruplarla ortak yapmak için çağrılar çıkardıklarını söyleyebilirler. Ancak bu gerekçe onları sekter olmaktan kurtaramıyacaktır. Zaten söz konusu adayların seçilemeyeceğini bilmektedir bu gruplar. Seçim propagandası olanaklarından kendi grupları için yararlanmak niyetindedirler. Yaptıkları çağrıya devrimci gruplar katılmadıysa bu devrimci ortamımızın durumunu gösterir. Uzun yıllar horoz döğüşü yap, biraraya gelmek için kıçını bile oynatma, iş seçime gelince «gelin benim adayımı destekleyin» de.. Olur mu? Böyle, ancak yumurta kapıya dayanınca yapılacak çağrılarla eylembirliği sağlanamaz. Siyasi eylembirliği, ancak partisizlik hastalığını bilince çıkarıp, siyaset alanına işçi sınıfının kendi öz örgütünü patlatmak amacıyla, birleşmek, ortak partileşmek amacıyla yapıldığında mümkündür ve birleşmenin ön şartı, siyasi eylembirliğidir. Gerisi boş laftır, masturbasyondur.

Bağımsız aday gösteren grupların yaptığı iş, «haydi, birleşelim, partileşelim, ortak bir

(Devamı Sayfa 14 de)

«Devrimci Yol»un (IX) Çıkmaz Yolu

SINIF SAVAŞI YOK MU?
VEYA Dr. H. KIVILCIMLI CUNTACI MI?

Türkiye yakın geçmişini incelerken en patlamalı konaklarda bile «Gençlik Orijinalitemiz»i ön planda tuttuk, veya onun hep en önde oluşunu vurguladık. Ama bu, Türkiyede bir sınıflar savaşı olduğunu da unutturmamalıdır. Tüm saydığımız konaklarda da, günümüzde de sınıflı toplum kurulaliberi var olan sınıflar savaşı sürüp gitmektedir. Genç Türkler» bu sınıfların vurucu gücü olarak davranmaktadırlar. Sınıflar savaşının keskinleştirdiği, ülkenin patlamalı dönemlere geldiği anlarda Gençlik Orijinalitemiz fışkırmaktadır. Batış dönemine girmiş bir medeniyetin bar barlarca yıkılışını andıran bir çeşit modern çağın TARİHSEL DEVRİM'leridir bunlar... Nasıl ki medeniyeti yıkan barbar yığınları, tarihin determine gidişi sonucu kaçınılmazca kendileri de medenileşiyor, eski medeniyet Rönesans'a uğruyor veya Orijinal bir medeniyet kuruluyorsa, çağımızda da iki modern sınıf (burjuvazi ve proletarya) dışındaki gençliğimizin vuruşu da bu iki sınıftan biri yönüne akmak zorunda kalıyor. Daha örgütlü olanı, vuruşu kendi yönünde kullanabiliyor.

12 Mart 1971'de Dr. H. Kıvılcımlının «Ordu Kılıcını Attı» demesinin Marksizm yobazlarınca veya yarı bilinçli gençlik yığınlarımızca hor görülmesinin nedeni Türkiye gerçeklerinin bilinmemesinden veya bilinmek istenmemesinden kaynaklanmaktadır. Onlar, Dr. H. Kıvılcımlıyı olduğu gibi değil, kendi gönüllerin ce değerlendirirler. Öyle yapmak zorundadırlar, da... Dr. H. Kıvılcımlının tüm çabası, Proletarya ile Devrimci Gençliğimizi (Genç Türklüğümüz'ü) ayrı proletarya Partisi çatısı altında kaynaştırmak doğrultusunda olmuştur. Proletarya ile Proletarya Partisi için de sentezleşmemiş Devrimci Gençlik, proletaryanın yerine konulmamıştır, konulamaz da...

«Fabrikaları, Yolları, Çiftleri, Sarayları, Şehirleri, Gecekonduları yapan ve işleten işçi sınıfımız, Devrimci Gençlikle elele İşçi Sınıfı Partisini de yapacaktır. Çünkü İşçi Sınıfı Partisini yapıp yürütmeyi beceremedikçe, başka her şeyi yapmanın, Dünyaları yeniden kurmanın insanca yaşamak için yetmediğini, her günkü gözyaşlı ve kanlı denemeleriyle sınamıştır. Daha da çok sınayacaktır.» (Dr. Hikmet Kıvılcımlı, İşçi Sınıfının Tarihcil Görevi)

«Biz iyi dilekli saf çocuklara bir daha duyuruyoruz. Demokrasinin tek dayanağı gerçellikle işçi-köylü yığınlarının davranışı ile, özellikle köye kıyasıya Hürriyet, Toprak ve Bereket sağlayacak Sosyal Devrimle gerçekleşir.»

«Bu devrimi işçi köylü yığınlarının girişimine örgütüne-kontrolüne dayandırmadıkça, dünyanın bütün silahlı kuvvetleri de bir araya gelseler başaramaz. Ama örgütlü işçi sınıfı, birkaç haftada örgütleyebileceği büyük köylü yığınlarımızı en yüce Demokratik düzene ve bilince eriştirir.» (Dr. H. Kıvılcımlı, Karma Değil Karmakarışık, Sosyalist Sayı 23, 6.4.1971, Devrimci Derleniş Sayı 11)

Evet, 12 Mart 1971'den hemen sonra, «beyin kabinesinden» veya yalnızca ordu gençliğinin vuruşuyla devrim bekleyenlere böyle diyor Dr. H. Kıvılcımlı... Değil Türkiyenin, bütün dünyanın silahlı kuvvetleri bir araya gelseler, işçi-köylü yığınlarının girişim-örgüt-kontrolü olmadan bir tek devrim yapamazlar di yen Dr. H. Kıvılcımlı'yı «Cuntacılık»la suçlayan beyciklerimizin yüzleri kızarır mı bilemeyiz.

Dr. H. Kıvılcımlı hiçbir yerde, hiçbir zaman gençliği veya ordu gençliğini işçi sınıfının bizzat kendisinin yerine koymamıştır, Türkiye toprağının yetiştirdiği bir usta olarak koyamazdı da... Tersine Dr. H. Kıvılcımlı, Türkiyede işçi sınıfının olmadığını (Kadrocular-Yön, Devrim çizgisi) veya Türkiyede işçi sınıfının devrim için gerekli objektif ve subjektif şartları taşımadığını (Karanlık P.D.A.'nın ilk çıkışı) iddia eden kuyrukçulara karşı amansızca bir mücadele vermiştir. Dr. H. Kıvılcımlı'nın tüm çabası, daha önce de belirttiğimiz gibi, devrimci bir geleneği olan gençliği işçi sınıfının kutsal mücadelesine kazanmak doğrultusunda olmuş, bu amaçla Türkiye Devrim Orijinalitesi'ni belirleyen eserleriyle sosyalistlerimizi uyarmayı görev saymıştır.

GENÇLİĞİMİZİN GELENEĞİ ve DEVRİMCİ YOL

Şimdi M. Çayan veya D. Yol'un tüm bu «Jön Türklük», «Gelenek» kavramlarıyla ne ilgisi var denecek. M. Çayan veya D. Yol demek Türkiyede gençlik meselesi demektir.. Bu nedenle Gençliğimizin Devrimci Geleneğinin gerçekliği ve sosyal içeriği bilinmeden M. Çayan, D. Yol hatta diğer birçok sosyalist gurubumuz hakkında söz söylemek ezbercilik olurdu. Türkiyede gençlik denince aklımıza gelen, gençliğin proletaryanın sınıf kavgasına kazanılması ,devrimci gençlik hareketinin Proletarya Partisinin Reorganizasyonu ve yaşaması yörüngesine yöneltilmesi oluyor.

Günümüzde gençliğin durumu ise içler acısıdır. Faşist saldırılara karşı yiğitçe direnen, gözünü kırpmadan ölüme giden devrimci gençliğimiz, çeşitli tekke örgütleriyle bölünmüş, birbiriyle kanlı bıçaklı hale getirilmiştir. Öldürülen gençlerin arkasından Finans Kapitalce halka «umut» edilmiş «Sosyal Demokrasi» parsa toplamakta, halkı için yiğitçe ölmüş gençlerimiz üzerinde çeşitli gurupar tarafından bezirganca pekü. lasyonlar yapılmaktadır. Bu göz gözü görmez ortamda bocalayan gençlerimiz, Türkiye sosyalist ortamının dağınıklığında başrolü oynanan «İki Süper Oportunizm» (PDA ve sahte TKP) tarafından iğdiş edilmektedir. Gençlerimiz birer ikişer veya guruplar halinde ihanet ve CIA sosyalizminin provokasyonlarına malzeme edilmektedirler. (GSB'nin ilerlemesi, Halkın Yolu şeflerinin TİKP'e takla atması gibi.)

Gençliğimizin bu kargaşadan kurtulabilmesi için atılması gereken adımlardan biri, gençlik içinde hemen ençok tartışılan bir konu olan M. Çayan ve THKP-C hareketinin anlaşılabilmesi, gelişimi içinde değerlendirilebilmesidir. Konunun önemi budur.

M. ÇAYAN HAREKETİNİN TARİHÇESİ

Çayanın tezlerinin anlaşılabilmesi, daha somut değerlendirilebilmesi için onun içinden çıktığı Türkiye ortamının anlaşılabilmesi gerekir.

M. Çayan hareketinin tarihi gelişimini izleyebilmek için 1960'lara gideceğiz. 1920'lerden 1960'a kadar sosyalist gençlik hareketi gizli sosyalist hareket içinde örgütlenmiştir. Zaten gençlik meselesinin önem kazanması 1960'dan sonraya rastlar. 27 Mayıs politik devriminin getirdiği nisbi özgürlük ortamı, sosyalist düşüncenin gün yüzüne çıkmasına, devrimci gelenekli gençliğimizin yığınlar halinde sosyalist düşünceyle karşılaşıp onu kabullenmesi ve davranışına geçmesine yol açtı. Ancak burada dikkat edilmesi gereken nokta, devrimci gençliğin sosyalist düşüncenin hangi türüyle karşılaştığıdır.

Tekrarlamakta yarar var. Ordu Gençliği proletarya gibi modern bir sosyal sınıf olmadığından onun ger çekleştirdiği 27 Mayıs politik devrimi, o zamanın en örgütlü modern gücü olan Finans Kapitalistler zümre si tarafından bir yandan adım adım boğulmaya çalışılırken, bir yandan da devrimin getirdiği «özgürlük» ortamı, Finans Kapitalin en az zararla çıkacağı bir özgürlük ortamı haline getirildi. Finans Kapital, en çok 1960 öncesi kanla, zindanla boğmaya çalıştığı 40 yıllık mücadelenin pratik ve teorik tecrübelerinin genç yığınlara ulaşmaması için uğraştı. «Eneski Sosyalizm» dışında sosyalizmin her türlüsü kısa zamanda ortalığı kapladı. Ama 40 yıldır binbir güçlükle yürümüş proletarya siyaseti, onun Türkiye orijinalitesiyle yoğrulmuş teori pratiği hep geri plana itilmeye uğraşıldı. Finans Kapitale bu uğurda en büyük yardımı, 1960 sonrası zuhur etmiş burjuva ve küçükburjuva sosyalizmlerinden geldi.

1960'dan sonra sosyalist düşünce hızla kitleler arasında yayılmaya başladı. Öğrenci gösterileri, grevler giderek siyasi nitelik kazanır oldular. Marksist klasikler arka arkaya Türkçeye çevrildi. Böylesine birdenbire patlayan sosyalizm «salgın»'ı, toplumun birçok tabaka ve zümresi arasında kendine sayıları her geçen gün tarafarlar edindi. Bu kontrolsüz gidiş kaçınılmazca Marksizm'in vulgarizasyonuna vardı. Marksizm bayağılaştırıldı, ayağa düşürüldü. «Efendim, Türkiyede devrim için işçi sınıfının şartları yeterince gelişmemiştir, işçi sınıfı devrime önderlik yapamaz,» «Beyim, bugün Türkiyede en devrimci kitle asker-sivil-aydın zümredir. Proleter devrimciler, asker-sivil-aydın zümre önderliğinde burjuva devrimleri için mücadele vermelidirler,» «Paşam, Marksın, Engelsin Leninin dedikleri Türkiyede uygulamak olanaksızdır, sonra onlar gaddardı, şiddet tarflısıydılar, Türkiyede güleryüzlü sosyalizmi kurmalıyız» yollu fasıl heyeti nağmeleri Marksizm adına ortalığı kapladı. Türkiyede böyle türlü çeşitli sosyalizmler türemesinden, bıyığını uzatanın yerli Stalin kesilmesinden en çok da Finans Kapital hoşlanıyordu. Eneski sosyalizmin 40 yıllık kahirli bir mücadelenin ürünü olan tezleri ise «zindan duvarında sağır bir yumruk» gibi gürültü ortamında kargaşaya getiriliveriyordu.

Bu, Finans Kapitalce oynanan ve küçükburjuva beyciklerimizin gönüllü piyon yazıldıkları «sosyalizm ortaoyunu»nun açılış sahnesinde TİP vardır.

TİP'i kuranların iyiniyetlerini tartışma konusu yapmak istemiyoruz. Mesele «iyiniyet» değil, Türkiye sınıflar mücadelesine TİP'in getirip götürdükleridir. Olayca böyle yaklaşınca TİP'in iki ana olumsuzluğunu görüyoruz.

1 — TİP, kendinden sonra zuhur edecek her burjuva, küçükburjuva siyasi eğilimince tekrarlanacak «tarihi kendisiyle başlatmak» illetiyle doğdu. TİP tüzüğünün 1. Maddesi, «Tarihimizde doğrudan doğruya emekçi halkın kurduğu ilk parti, TIP'tir» der. Bu maddede buram buram kokan uvriyerizmi (işçicilik) bir kenara bırakırsak TİP'in başlıca görevinin geçmiş mücadeleyi «yok etme» olduğunu, Finans Kapitalce bu yola itildiği anlaşılıverir. Yüzlerce yıl önce «doğrudan doğruya emekçi halk tarafından kurulmuş» bir çeşit siyasi parti olan AHİ teşkilatları bile TİP'i yalanlamaya yeter, 1920'lerden bu yana örgütlü döğüşen işçi sınıfı TİP'e göre «HİÇ», TİP, «HER ŞEYE KAADİR» dir.

TİP'in kendini «İLK» görmesi, Finans Kapitalin genç sosyalist kuşaklardan geçmiş mücadelenin tecrübelerini, Türkiye toprağıyla yoğrulmuş tezlerini sak lama oyununun bir parçası sayılabilir. Parti teşkilatında, Marksist klasikler, Dr. H. Kıvılcımlının kitaplarının bulundurulması ve partililerce okunması yasaktı. TİP'e omuz vermek, hemen tüm sosyalistleri tüm yanlışlarına rağmen çevresinde toplamış TİP'i Proletarya Partisi yapma doğrultusunda uğraş veren Dr. H. Kıvılcımlıya parti üyeliği bile çok görüldü, «TİP'e Teklifler, Uyarmak İçin Uyanmalı, Uyanmak İçin Uyarmalı,» Çaltı gazetesinde yapılan uyarılar görmezlikten gelindi. Böylece TİP, sosyalist harekette kuşaklar arasında bir «kesim» yarattı. Hareket kesintiye uğratıldı. Ayrılıklara, horoz döğüşlerine, teori zortalamalarına kapı açılmış oldu.

2 — TİP, zaman zaman Bab-ı Ali aydınlarının, zaman zaman da sendikacıların güdümünde yürüyen, «güleryüzlü sosyalizm» ve benzeri tezleri savunan, parlamenterizm sendikalizm batağında bocalayan bir parti oldu. Yığınların kendiliğinden gelişen mücadelesini olsun kavrayamadı, yönlendiremedi. Sonuçta devrimci gençlik TİP dışına taştı, TİP'le bağlarını kopardı. Her geçen gün akın akın sosyalistleşen gençlik yığınları, TİP dışında bir arayış içine itildi. Anti-Emperyalist mücadelede örgütsüz, teorisiz bir şekilde de olsa kararlıca yürüyen gençliğe karşı TİP,in tavrı, «aman durun faşizm gelir», «hele sabredin 1969'da iktidardayız» yollu burjuva sosyalizmine has mızıldanmalardan öteye geçemedi.

Özetçe TİP, 1960 sonrası gelişen gençlik hareke tini ve genel olarak sosyalist hareketi, 40 yıllık geçmişin tecrübesini ve Türkiye toprağının teorisini taşıyan «Eneski sosyalizm» den uzak tutmaya çalıştı, hareketin dağınıklığına, sosyalistleşen gençlik yığınlarının işçi sınıfından kopmasına kapı açtı.

Gençliğin TİP'ten kopuşundan sonra «Türk Solu» adlı yayın organında yuvalanmış bir grup aydının Milli Demokratik Devrim (meşhur MDD) tezi taraftar bulmaya başladı. MDD akımının teorisyeni, 1960 öncesi mücadelede de belli bir yer almış Mihri Belli idi. Ancak Mihri Bellinin ve onun MDD zortlamasının geçmiş mücadelenin bir parçası olduğunu iddia etmek saçmalık olur.. 1926 programıyla Demokratik Halk Devrimi Stratejisini çizmiş Türkiye İşçi Sınıfının Siyasi Örgütünün MDD zortlamasıyla uzak yakın bir ilişkisi olamazdı. (Geniş bilgi için bak: Devrim Zorlaması, Demokratik Zortlama, Dr. H. Kıvılcımlı)

MDD esintisi, önerdiği strateji gereği, 1960 lar Türkiyesini, Kurtuluş Savaşı öncesi Türkiyesine veya Çine, Hindistana, Afrika ülkelerine benzetiyordu. Yani Türkiye dışındaki kimi ülkelerde başarı kazanmış devrim modellerine (o sıralar en çok beğenileri Çindeki Milli Demokratik Devrim idi) uygun bir Türkiye tarif ederek sosyalist harekette «Zortlama» doğuruyordu. Birdenbire MAO, Che Guevara, F. Kastro, Regis Debray'ın kitapları piyasayı kapladı. O ülkelerin şartları Türkiyeye benzer mi benzemez mi hiç önemli sayılmadı, bu arada «fokocu» sınıfsız devrimcilik eğilimi de gençliğimizin enerjisine ve işçi sınıfından uzak oluşuna dayanarak tutulur oldu... Başka ulusların devrimci hareketlerinden ders çıkar-

mak işi kopyacılığa çevrildi. Bu konuda Lenin şöyle diyor:

«İkincisi, Sosyal-Demokratik hareket, özünde, uluslararası bir harekettir. Bu, sadece şövenizmle mücadele etmemiz gerektiği anlamına gelmez, aynı zamanda genç bir ülkede yeni başlayan bir hareketin, ancak öteki ülkelerin tecrübelerinden yararlanabildiği takdirde başarılı olabileceği anlamını da taşır. **Bu tecrübelerden yararlanabilmek için bunları sadece bilmek, ya da en son kararları kopya edivermek yetmez. Gereken şey, bu tecrübeleri eleştirici bir gözle inceleyebilmek ve bunları bağımsız olarak deneyden geçirebilmektir.**» (Altını biz çizdik, LENİN, Ne Yapmalı, Evren Yayınları, S: 34)

Mahir Çayan da Mihri Belliyle beraber MDD çevresinde döğüşen aydınlar arasındaydı. (Bak: Sağ Sapma Devrimci Pratik Ve Teori başlıklı yazı, Aydınlıkta yayınlanmıştır, Bütün Yazılar, S:76—126, Evren Yayınları, 1. Baskı, Ağustos 1976) Mahir Çayan uzun süre Aydınlıktan kopan, «Proleter Devrimci Aydınlık»'ı (PDA) çıkaran Doğu Perinçek ve Şahin Alpay'a karşı M. Belli'nin yanında mücadelesini sürdürdü. O sıralar en çok tartışılan konu, Çin Devrimi ve MAO'nun tezleriydi.

MDD teorisinin çok geniş gençlik yığınlarını etkilediği bu dönemde Dr. H. Kıvılcımlının MDD'ye Devrim Zorlaması Demokratik Zortlama'sıyla vuruşu tüm Türkiye Devrimci ortamı gibi Mahirde de değişikliklere yol açtı. Milli Demokratik Devrim stratejisini ve bu strateji uyarınca uydurulmuş Türkiye sınıflar tahlilini benimsemiş, «komprador burjuvazi» hakimiyetinden söz eden Mahir, birdenbire «Demokratik Halk Devrimi», «Finans Oligarşisi» demeye başladı. Gene bu dönem M. Çayanın M. Belliden kopuşunun başlangıcı olmuştur. Mihri Belli özellikle Dr. H. Kıvılcımlı'nın eleştirilerinden sonra giderek gençlik içindeki etkisini yitirecek ve yerini Mahir Çayan doldurmaya başlayacaktır. Gene de Mihriye son vuruşu yapabilmek için Mahir, Eneski Sosyalizmin tezlerini kullanır, eneski sosyalizme sahip çıkar gözükür. Örnekler verelim:

«Bu iki unsurun yar olduğu aşamaya Devrim aşaması denir. H. Kıvılcımlı, bu aşamaya Devrim Konağı demektedir. Kıvılcımlı, «sosyal gelişim iki konakta olur: 1 — Evrim Aşaması, 2 — Devrim Aşaması. Sınıflı bir toplumda evrim aşaması uzun sürer. Bir sosyal sınıf iktidarı, verili üretim ilişkileri çerçevesinde uzlaşmazlıkları uzlaştırıp biriktirir. Biriktirim son haddine geldi mi üretim ilişkilerinin çerçevesi çatlar.. Oldukça kısa süren Devrim aşaması başlar. Bu altüstlükler sırasında İKTİDAR bir sosyal sınıf elinden başka bir sosyal sınıf eline geçer. Asıl SOSYAL DEVRİM, politik devrimle tamamlanmış olur» diyerek içinde bulunduğumuz aşamanın evrim konağı olduğunu söylemektedir. Gerçekten de proletaryanın öz örgütünün olmadığı, devrimci işçi ve köylü militanların ortaya çıkmadığı bir evre **evrim konağıdır. İçinde** bulunduğumuz dönemin ayırtedici özelliği budur.» (Bütün Yazılar S: 166 1. Baskı, Evren Yayınları—1976 altını çizen M. Çayan)

Şaşırtıcı ama gerçek. 1970 şartlarında Türkiyenin evrim konağında olduğunu söylüyor Mahir, hem de Dr. Hikmet Kıvılcımlıdan alıntılar yaparak...

«Bu arkadaşlara göre bizim eleştirilerimiz sınırlı olmalıdır. Özellikle M. Belli arkadaşı içinde bulunduğumuz dönemde hedef almak yanlıştır. Çünkü bugün CİA ve MİT'de Bizim Radyo'da PDA'da, TİP'de Mihri Belli arkadaşa saldırmaktadır. Bu ortamda M. Belli arkadaşı eleştirmek, onlarla aynı makamda türkü söylemek, emperyalizmin ve oportünizmin oyununa gelmektir.

«Bu iddia temelsiz bir iddia olduğu gibi aynı zamanda korkunç bir demagojidir.»

«Bir kere bu arkadaşlara sormak isteriz; şu günlerde M. Bellinin sağcı görüşlerini eleştiren bir dizi kitaplar çıkartan, «eneski sosyalizmin» temsilcisi Hikmet Kıvılcımlı arkadaş yetmişinden sonra pusulasını mı şaşırdı acaba, CIA'nın oyununa gelmekte?»

«İkinci olarak, neden Mihri Belli arkadaş, emperyalizmin ve oportunizmin oklarına bu kadar çok hedef olmaktadır? Neden bir başka arkadaş, mesela M. Belli arkadaştan çok daha güç şartlar altında, genellikle «eski tüfeklerin» pek ateş almadığı 1955—60 dönemi de dahil olmak üzere, her dönemde yılmaz bir mücadele vermiş olan, Türkiyenin sınıfsal ilişki ve çelişkilerine ilişkin bizlere ışık tutacak değerli teorik çalışmalar yapmış olan Hikmet Kıvılcımlı arkadaş Mihri Belli gibi sürekli ve yoğun olarak CIA'nın ve MİT'in broşürlerine, PDA ve TİP oportunizminin saldırılarına hedef olmamaktadır. (M. Çayan, Y. Küpeli, M.R. Aktolga—Aydınlık Sosyalist Dergiye Açık Mektup—Bütün Yazılar—Evren Yayınları -1. Baskı—1976)

Yukarda alıntı yaptığımız Aydınlık Sosyalist Dergiye Açık Mektupla M. Çayan ve çevresi Mihri Belliden iyice kopmuştur.. Gene devam edelim. Mahir «öncü savaşçı» olmadan önce neler diyormuş:

«Biz, Türkiyedeki Marksist hareketin tarihine sonuna kadar saygılıyız. Ve onun bir devamı olarak kendimizi görmekteyiz» (Aynı mektuptan). Bunları düşünen insanlar, Türkiyede evrim konağının yaşandığını, söyleyen Proletarya Partisi kurulması için mücadele eden kişiler birkaç ay sonra THKP-C hareketini başlatacaklar ve arkasından «kurdukları» öncü savaş teorisiyle dediklerinin tersine sıçrayacaklardır. Olayı, yanlışların gürülerek doğru tezlerin geliştirilmesi gibi yorumlayamayız.. Bunun en basit örneği, THKP-C teorisinin genel olarak pratiğin başlamasından sonra şekillenmesidir.. THKP-C çıkışının ana etkenleri, Genç Devrimciliğimizin işçi sınıfından ve üretici yığınlardan uzak oluşu, gençliğin karakteri gereği gelişen uçkun eğilimler ve özellikle Deniz Gezmiş ve arkadaşlarının THKO hareketinin M. Çayan'ın çevresindeki gençliği etkilemesidir.. Yani Mahir THKP-C olayına bilinçli bir seçimle değil Türkiye şartlarının zorlaması sonucu itilmiştir.

1970 yılı, anormal Türkiye kapitalist yapısının bunalım doruklarından biridir. İktidardaki AP hergeçen gün yıpranmakta, halktan tecrit olmaktadır. Finans Kapitalin ekonomik ve siyasi bunalımı yoğunlaştıkça AP içindeki ve dışındaki çeşitli burjuva siyasetçi ve partileri AP lideri Demirel'i günah tekesi yapmaya çalışmaktadırlar. 1979 sonlarında ve özellikle 1971 başlarında bu durum daha açıkça göze batar olmuştur. Finans Kapital siyasi üst yapıdaki bir değişiklikle bunalımdan sıyrılmak, kendi dışındaki sınıf ve tabakalardan aldığı artı değeri arttırmak peşindedir.

Bunalımlı dönemlerin özelliği gereği ordu gençliği içinde kıpırdanmalar vardır. Jön Türk gelenekli hareket, 89 deniz subayının ordudan atılması, askeri tıbbiyedeki tutuklamalar ve ihraçlarla kendini göstermektedir. Burjuvazi için oldukça tehlikeli görülen bu hareket önce daha üst düzeydeki subaylar da ordu gençliği içine sızdırılarak frenlenmeye çalışılmış, daha sonra devrimci hareket içine sızdırılan ajanlar ve gizli servislerin müdahelesiyle kıpırdanma, 12 Mart karşı devrimci eylemine dönüştürülmüştür.

İşçi sınıfımızın baskı ve sömürüye karşı, örgütsüz, hatta çoğunluk gangster sendikalarda tutsaklığına rağmen verdiği mücadele 15—16 Haziranla burjuva sosyalizminin çemberlerini kırabilmiş, işçi sınıfı sosyal varlığını kör beyinlere çivilemiştir. TİP ve DİSK' in tüm engellemeleri boşa çıkmış, işçi sınıfının kendiliğinden patlattığı **15—16 Haziran, dağınık ve örgütsüz** diğer bir sosyal gücümüzü, devrimci gençliğimizi kucaklamıştır... Devrimci gençliği bağrına basan işçiler Finans Kapital saltanatını sallayabilecek derecede güçlü olduğunu kanıtlamıştır.

Ancak 15—16 Haziranda, işçi sınıfımızla devrimci gençliğimizin buluşması kendiliğinden bir olay olarak kalmaya mahkumdu.. Ne işçi sınıfı proletarya partisinde örgütlü, ne de gençlik proletaryayı kavramanın önemini kavramış vaziyetteydiler. Bir yanda işçi sınıfıyla omuz omuza tüm barikatları yarıp geçen gençlik, diğer yandan işçi sınıfının devrime öncelik edip edemiyeceğini tartışıyor veya Mahir de olduğu gibi işçi sınıfının öncülüğünün ancak «ideolojik» olabileceğini kabul edebiliyordu...

Türkiye solunun 1970'lerdeki durumu, yani dağınıklık ve üretici yığınlardan kopukluk içinden «Jön Türk» gelenekli gençlik hareketi için çıkış yolu karanlıktır. Sosyalist gazetesi ve IPSD çevresinde giderek artan sayıda militana ses vermeye başlayan Dr. H. Kıvılcımlının henüz küçükburjuva ortamı derleyip toparlayabilecek nicel gücü yoktur. Zaten «ilkellik» le karakterize edebileceğimiz hareketin genel düzeyi, Dr. H. Kıvılcımlı'yi anlayabilecek olgunlukta değildir. Finans Kapitalin bunalımı patlama noktasındadır ve devrimci hareketin bunalıma kurban edilebilmesi için oyunlar oynanmaktadır. Provokasyon içinse aranan her türlü malzeme hazırdır. «Bulanık suda balık avlamak» kolaydır.

«Jön Türk» gelenekli, sınıftan ve yığınlardan kopuk, sosyalizme gönül vermekle birlikte «ilkellik» aşamasını geçemeyen örgütsüz, ajitasyon ve propaganda esaslarıyla boğuşup duran gençliğin çıkış yolları araması uzun sürmeyecektir. Bu yol, kestirmeden davranış yolu olacaktır. Finans Kapitalce gençliğe bir yol açılmakta, bir yol hazırlanmaktadır. Bu yol, «silah kaçakçılarını zengin etme», «sürek avları», «sayın muhbir vatandaşlar» ve gencecik, dipdiri, tertemiz bedenleri kana, ateşe boğma yoludur. Bunalım böyle bir yola itilecek gençliğin sırtına yüklenecek, «anarşi» ve «bölücülük» yaygaralarıyla ordu gençliği Finans Kapitalin faşizm arabasına koşulmak istenecektir.

Deniz Gezmiş ve arkadaşlarının THKO ile, değil ordu çete bile olamayacak düzeyde örgütsüz, plansız eylemleri ne denli yiğitçe, ne denli artniyetsizce olursa olsun, Finans Kapitalin arzuladığı «provokasyon ve imha» hareketi için bulunmadık nimet oldu. THKO hareketi, aynı zamanda Dev Genç içinde kümelenmiş, «işçi sınıfının objektif-subjektif şartları», «devrim partiyle mi olur, gençlik örgütüyle mi?», «faşizm gelirse devrim daha çabuk olur mu?» gibi ilkel tartışmaların içinde bocalayan gençlik yığınları için bir kötü dürtü oldu. THKO çıkışını gençler «İşte devrim yapmaya çıktı arkadaşlarımız» diye yorumladılar... Gençlik tabanındaki kıpırdanma artık gençlik içinde epeyce sözü sayılır olmuş Mahir Çayanı da etkiledi elbette... THKP-C çıkışına doğru hızlı gelişmeler başladı. Dr. H. Kıvılcımlı, «revizyonist», «devrim için parti gereksiz» oldu..

ÖNCE THKP-C HAREKETİ BAŞLADI TEORİSİ ARKADAN GELDİ

THKP—C teorisinin oluşumunda 1970 şartlarının güncel tartışma konuları, «Latin Amerika tipi devrimcilik» ve MAO'nun «kırlardan şehirlerin fethi» stratejisi önemli unsur oldular.. Ayrıca işçi sınıfının varlığı üzerine yapılan tartışmalar ve objektif olarak işçi sınıfından uzak oluş sonucu «Öncü savaş» stratejisinde «işçi sınıfının ideolojik öncülüğü» şeklinde işçi sınıfının lafta kabulu, eylemde inkarı ortaya çıktı.: «Şehir insanı yozlaştırır, kır devrimci yapar» gibisinden Marksizmle alakasız tezleri savunan Regıs Debray'da THKP-C teorisinin oluşumunda önemli bir etken oldu. THKP-C hareketi başlamıştı, derhal teorisi gerekiyordu.. Bunun için MAO'nun tezleri ile Latin Amerika tipi «fokoculuk» karma yapıldı. Mao'nun Halk Savaşı Stratejisi'ndeki işçi sınıfının öncülüğü, işe gerillacılık karışınca «ideolojik öncülük»e dönüştürüldü. Yani Türkçesi, işçi sınıfının adının sözle anılması, «ben proleter devrimciyim» denilmesi yeterliydi. İşçi sınıfının öncülüğü ideolojik olduğundan «proleter ideolojiyi kişiliğinde duyan» liderlerin öncülüğü işçi sınıfının öncülüğü demekti.. Örgütte işçilerin var olması, genel olarak işçi sınıfının devrimci mücadeleye kazanılması «gereksiz» di, hatta «revizyonizm» idi...

SONUÇ

Son bölümde tarihi gelişim içinde şekillenmesini izlemeye çalıştığımız THKP-C hareketinin M. Çayan tarafından kaleme alınmış teorisini ve D. Yol'la ilgili genel eleştiriyi burada noktalıyoruz.

Sonuç olarak THKP-C hareketi ve onun mirasını devraldığını iddia eden D. Yol hareketi, Türkiyede legal «burjuva sosyalizmleri» dışındaki devrimci ortamımızın kabaca bir kesiti sayılabilir. Eleştiri ve değerlendirme, yalnız M. Çayan veya D. Yolla değil hemen tüm gençlik gruplarımızla yakından ilişkilidir.. 1960 sonrası yanardağ bacasından fışkırırca gelişen ve yayılan gençlik hareketimiz, M. Çayan ve D. Yol'la somuta indirgendiğinde Türkiye gençlik orijinalitemizi, gençliğimizin devrimci geleneğini yansıtmaktadır.. Gençliği savunmaya çalıştığı «ideoloji» lere bakarak mahkum etmeye çalışmak ne dedeğini bilmemektir. Nasıl ki, 1908 de komprador burjuvaziye, 1920'de Milli Burjuvaziye vurucu güç rolü oynadığı için gençliğimizi suçlayamazsak, 1960 sonrasında hareketin dağınıklığından, Proletarya Partisi yokluğundan kaynaklanarak türlü çeşitli ideolojilerle, işçi sınıfı dışında davranmaya itilen devrimci gençliğimize kara çalmak da yeterli değildir. Türkiyede gençliğin bitmez tükenmez bir potansiyelle dolu oluşu ve bu potansiyelin bir türlü Proletarya Partisinde işçi sınıfı yörüngesine oturtulamayışı, şu veya bu şekilde patlak veren «teoriler» in fışkırmasına, devrimci gençliğin bocalamasına, söz yerinde ise yeni «sapma» lar doğurmasına kapı açmaktadır.

Devrimci gençlik hareketi, «goşizm», «Maoizm» çamurlarıyla bulandırılamayacak kadar durudur, bitmek tükenmek bilmeyen bir kaynaktır. Devrim için şehit olmayı gözünü kırpmadan kabul eden devrimci gençliğimize «goşist», «maoist» havlamalarıyla saldıran içi boş, hantal burjuva sosyalizmlerinin çabaları boşunadır. Türkiye sosyalist ortamının gruplar anarşisine bir bıçak gibi inmekte olan Dr. H. Kıvılcımlının öğrencileri, Devrimci Derlenişçiler, er veya geç Proletarya ile Devrimci Gençliği bir daha kopmamak üzere Proletarya Partisi saflarında kucaklaştıracaklardır. Ve o zaman Anadolu insanının binlerce yıllık antika-modern çilesi sona erecek, sömürü ve zulüm bir daha dönmemek üzere yok olacaktır.

«Gençliği birazcık anlayalım»

Yaşasın devrimci gençliğimizin sömürü ve zulme karşı kavgası..

Yaşasın, işçilerin-köylülerin-gençlerin tüm devrimci lerin birliği..

YAŞASIN DEVRİMCİ DERLENİŞ......

— BİTTİ —

Son Öğretmen Eylemleri ve bir Kez Daha Kanıtladığı Gerçekler

29 Eylül günü Bursa'da TÖB-DER'in mitingi vardı. O gün yurdun dört bir yanından Bursa'ya gelen öğretmenler azgınlaşan hayat pahalılığı ve faşist saldırıları lanetliyeceklerdi. Miting ve yürüyüş için hiç bir yasal engel sözkonusu değildi. İl Seçim Kurulu mitingin seçim yasaklarına girmediğini açıkça bildirmişti. Yani yapılacak eylem Amerika, İngiltere vs. gibi emperyalist anayurtlarda her gün yapılan sıradan bir gösteriydi. Fakat parababaları eğitim emekçilerinin bu en insancıl haklarını bile onlara çok gördüler.

CHP'nin valisi ve emniyet müdürünün emrindeki jandarma ve polisler öğretmenlere mitinge valilikçe izin verilmediği gerekçesiyle en insanlık dışı bir şekilde saldırtıldılar. CHP'nin emrindeki «Hür Basın» bile şöyle yazdı : «.. olayda jandarma ve polis sis bombası atmış, dipçik ve cop kullanmıştır.» (Cumhuriyet. 30 Eylül 1979) Oysa mitinge izin verilmediğini öğrenen miting yöneticileri öğretmenlere durumu bildirerek, dağılmalarını söyleyeceklerdi. Bunu bildirmek üzere TÖB-DER Genel Başkanı yüksekçe bir yere çıkmıştı. Ama konuşmasına fırsat verilmedi. Parababaları öğretmene iyi bir göz dağı vermeyi kafalarına koymuşlardı. Onlar için fırsat bu fırsattı. Saldırttılar polisi, jandarmayı; öğretmenin üstüne. 21 kişi cop ve dipçik darbeleriyle yaralandı. Hastanelik edildi. 301 öğretmen yaka paça tutulup nezarete atıldı. Bir öğretmen öldürüldü.

3 Ekim günü TÖB-DER yeni bir eylem daha koydu' Bugüne dek faşist saldırılar sonucu hayatını kaybeden öğretmenlerin anısına bir günlük yas tutulacaktı. Öğretmenler o gün derslere girmeyecekler ve sınav yapmayacaklardı. Ancak parababaları buna da göz yummadılar. Parababaları CHP'sinin Bakanı Necdet Uğur «Görevlerini yapmayanlar hakkında görevi bırakma işlemi yapılacağını» (Cumhuriyet 4 Ekim) söylemiştir. Aynı gün Diyarbakır'da 150'ye yakın öğretmen gözaltına alınıyordu. Ve eylemin ardından Bakan sözünü tutmuş, soruşturmaları başlatmıştı.

İktidar öncesi öğretmenlere sendikal hak vaadeden CHP'nin bu olaylarda gerçek yüzü kesince ortaya çıkmıştı. MC dönemlerinde bile yasaklanamıyan 1 Mayısı Halka yasak eden CHP bu namussuzluğunu «Sıkıyönetim Komutanı yasakladı» diyerek (sanki komutan ken disine bağlı değilmiş gibi) gizlemeye çalışmıştı. CHP bu manevrasında bir dereceye kadar başarılı olmuş, bilinçsiz kitleleri kandırabilmiş, sözde sol yazarları bile yanına çekebilmişti. Ama şimdi parababaları mızrağı çuvala giremedi. Öğretmeni öldüren, yaralayan CHP'nin emrindeki Bakan, Vali - Emniyet Müdürü, polis, jandarmaydı. Yani bizzat CHP'nin kendisiydi. Yıllardan beri Halka umut olarak sunulan CHP'nin aslında Halkın değil parababalarının umudu olduğunu binlerce, onbinlerce eğitim emekçisi bir kere daha gözleriyle gördüler, yaşayarak anladılar. Türkiye emekçi yığınlarına da gösterdiler. İki buçuk yıldır yerli-yabancı parababalarına hizmette tek kusur etmeyen, Halka zamdan, zulümden, işsizlikten başka birşey vermeyen CHP'nin adından başka Halkla bir ilişkisi olmadığı artık kesince ortaya çıktı. 14 Ekim sonrası yeni transferlerle iktidarda kalması sağlanarak parababalarına bir süre daha hizmet edecek olan CHP'nin Halkın sınırlı (tek tük kırıntılardan ibaret) demokratik haklarını da kerte kerte gasp ederek; faşizan zulmü arttırarak kitle tabanından ve kendi yapısındaki hür burjuva, küçükburjuva unsurlardan kopuşacağı ve faşizme gerekli zemini hazırlayacağı bu son olaylardaki davranışıyla iyice belli olmuştur.

Milli Meselede Özeleştirimiz

Devrimci Derleniş, Kıvılcımlı Usta'nın Milli Mesele üzerine olan eseri yayınlanıncaya kadar bu meselede hep susmuştu. Yani bu konuyu tartışmamıştı. Bu konuyu inceleyen yazılar yayınlamamış, ve başka siyasetlere bu konuda polemikler açmamıştı. Bu anlamda susmuştu.

Ancak kararlar dünyasındaydık. Ve Türkiye gibi bir ülkede dövüşen bir siyasetin devrimci hareketin en önemli sorunlarından olan Milli Mesele üzerine bir kararı, bir kanısı, veya inancı bulunmalı idi. Bizim de bir kanımız vardı elbette.

Bizlerde, o zamanlar kesin ve net olmamakla beraber birlikte örgütlenme (Kürt ve Türk Proletaryasının tek örgütte birleşmesi) fikri ağır basıyordu. Bu konuda düşüncemizi söylemek zorunda kaldığımız durumlarda birlikte örgütlenmeyi savunuyorduk.

Örneğin, «Sosyalistlerarası Forum»'da yine bu kanımızdan kaynaklanan; birlikte örgütlenmeyi çağrıştıran; «Ve Türkiye'de Kürt meselesi Burjuva Demokratik Devrimin bir parçasıdır, ve Türkiye Kürdistanının kurtuluşu gene Demokratik Devrim meselesine bağlıdır.» şeklinde görüş koymuştuk.

Yine «Forum» değerlendirilmesinde ayrı örgütlenmenin «Anarko—Bundizm» olduğunu söylemiş ve ayrı örgütlenmeyi savunan «Rızgari» yi de «Anarko—Bundist» olarak suçlamıştık.

Yine «Birlik Tartışmaları ve Dağınıklığımız Üzerine» başlığını taşıyan bir yazımızda ' 40 milyonluk Türkiye Halklarının tek örgütte birleşmeleri gerektiğini söylemiştik. Aranırsa bunların benzer başka örnekler de bulunabilir.

Bu hataya neden düşmüştük? Birincisi: Milli Mesele üzerine sabırlıca ve sistemlice bir araştırmaya girmemiştik. (Çünkü Kıvılcımlı Usta'nın bu meseleyi 1930'larda çözdüğünü biliyorduk.) Fakat buna rağmen bir görüşü benimsemiştik. Yani bir konuda hiç araştırma yapmadan karara varmıştık. Tabii ki bu Marksist bir yöntem olamazdı. Marksizme göre ciddi bir araştırma yapmadan bir konuda doğru bir sonuca varılamazdı. O zaman yapmamız gereken doğru davranış şu olabilirdi: Bir yandan devrimci şiddet kullanarak (bunun dışındaki bütün yolları denemiş, başarı sağlayamamıştık.) Yeni VP'yi, Usta'nın eserini gömme (hapsetme) politikasından (ki, bu politika İşçi Sınıfı Politikası olamazdı) vazgeçirtmeye çalışmalı, diğer yandan da karınca kararınca kendimiz bir araştırmaya girmeli idik. Fakat biz bunları yapmadık. Yeni VP gibi megalomaniden kafayı yitiren bir siyaseti eseri yayınlamaya ikna edebileceğimizi sandık. İşi onun insafına bıraktık. Kendimiz de bir araştırmaya girmedik. Küçükburjuva eğilimlerimizin etkisinde kalmıştık. Ve kolay yoldan Türk Solunda hakim olan şoven bir anlayışı benimseyip geçip gitmiştik.

Bu hata, Marksist Diyalektik Metoddan bir an bile olsa uzaklaşmanın nelere mal olacağını, zincirleme hataların nasıl birbirini izleyeceğini kesince öğretmiş oldu.

Bilindiği gibi Devrimci Derleniş, Kıvılcımlı Usta'nın eseri yayınlandıktan sonra önce eseri tanıtmış, acilen okunmasını salık vermiş, sonra da burada getirilen Leninist çözüme uygun davranışını koymuştu.

Bugün Türk Solunda, Milli Meselede Marksist—Leninist bir görüş (Kürt ve Türk Proletaryasının ayrı ayrı örgütlenmesi gerektiğini) savunan tek siyaset biziz. Türk Solunda bizim dışımızdaki tüm siyasetler şovenizm batağında bocalamaktadırlar. Ancak biz geçmişte savunduğumuz hatalı görüşü burada açıkça itiraf etmemiş, herkesin önünde özeleştirimizi mertçe, dürüstçe yapmamış olsaydık, geçmişteki hatalarımızdan tam olarak kurtulmuş sayılmazdık. Çünkü kişiler de, devrimci siyasi hareketler de hatalarını gömerek değil, tersine hatalarıyla cenkleşerek gelişirler ve güçlenirler.

Halk mı Seçer, Finans-Kapital mi?

(Baştarafı Sayfa 10 da)

kongre toplayıp Proletarya Partisinin temellerini atalım» deyip ertesi gün kendi kendine parti kurduktan sonra, «ne yapalım, biz çağırdık, kimse gelmedi, proletaryayı partisiz bırakamazdık ya» demeye, dükkâncı siyasilerimizin, sözde partilerimizin yaptığını yapmaya benzer. Diğer gruplar çağrıya cevap vermediyse, toplantılara katılmadıysa kabahatin hepsi de katılmayan grupların değildir. Sen gerçekten burjuva parlamentosundan veya seçim kampanyalarından işçi sınıfı adına, proletarya adına yararlanmak istiyorsan, devrimci grupların birleşebilmesi için gerekli yolları aramak, bulmak zorundasın. «Bu seçim için çok geç» diyorsan, biraz daha beklenirse önümüzdeki seçim için de çok geç kalınacağını hatırla.. Her seçime parça parça katılmaktansa 40 yıl sonraki seçime hep birlikte, işçi sınıfı ve yoksul yığınların kurtarıcı öncüsü olarak katılmak çok daha hayırlıdır.. Bu kafayla gidersek, seçimden seçime «eylembirliği» bezirgânlığıyla «devrimci tavır» veya «devrimci lider»ler zortlatmaya devam edersek, 40 yıl sonraki seçimlerin arifesinde de «birleşelim» teklifine «çok geç» diye cevap verilecektir.

Dikkat edilmesi gereken bir diğer nokta da genel olarak Türkiye sosyalist ortamında seçimlerin birincil mesele haline getirildiğidir. Sağı solu «reformist», «revizyonist» diye karalayıp hızlı devrimci geçinen birçok grup (Kurtuluş, E.B. vb.) baştanbaşa seçim tantanasındadır. Oysa bugün birincil meselemiz, faşizme karşı, artık «ara rejim» demagojisiyle uluorta tartışılan, CİA ve Finans - Kapital ajanlarınca propagandası yapılan faşist diktatörlüğe karşı ne yapılacağıdır? Faşizme karşı birleşmenin, ortak mücadelenin yol ve biçimleri birincil meselemiz olmalıdır.

Bir de «seçimler meselemiz değildir» deyip «boykot» kararı almış «D. Yol, D. Sol, Halkın Kurtuluşu» gibi gruplar var. Bu gruplar da «boykot» deyip kalırlar.. Seçimleri boykot etmeleri kendi kendine örgütlenme = örgütsüzsüzlük tavırlarından farklı değildir. Proletarya Partisi ana halkasını atlayıp geçmekte, devrimci ortam ve halk için bir alternatif koymamaktadırlar. Sosyalistliği veya sosyalist örgütlenmeyi kendi gruplarıyla mümkün gördüklerinden, seçimlerin bir kere daha hatırlattığı «Birleşme» sorunu onlardan çok uzaktadır. «seçimi boykot» demek yeter mi? Alternatif nedir? «öncü savaşı» diyorsan, sen D. Yol onun inkârındasın, sen D. Sol o bireycil terörün çıkmazını hergün yaşıyorsun. Biraz da kendiniz için değil, kendi gruplarınız, mevkileriniz için değil Türkiye halkı için düşünseniz çok iyi edersiniz.

Adam kandırmak istemiyorsak, Lenin'in İngiltereli sosyalistlere dediğini yapmalıyız : ÖNCE BİRLEŞMELİ - GÜÇLERİMİZİ TEK BİR PROLETARYA PARTİSİ İÇİNDE BİRARAYA GETİRMELİYİZ..

Seçimlerin bir kere daha kafamıza çaktığı görev, birleşmek, Proletarya partisini reorganize etmektir. Bunu sağlayamadığımız sürece seçim kampanyalarından, parlamento kürsüsünden kitleleri eğitmek, siyasi bilinçlerini yükseltmek olanağı yoktur. Unutmayalım ki; **«PROLETARYA PARTİLİYSE HEPTİR, PARTİSİZSE HİÇTİR.»**

Finans - Kapital'in bize sunduğu ÖLÜMLERDEN ÖLÜM BEĞENME OYUNUNA HAYIR!

BURJUVA SOSYALİZMİNİN TEKKELERİNE HAYIR!

GRUP KATIRLIKLARININ DAYATTIĞI «DEMOKRAT - SOSYALİST» ADAYLARI DESTEKLEME POLİTİKASINA HAYIR!

YAŞASIN DEVRİMCİLERİN - İŞÇİ SINIFININ ve HALK YIĞINLARININ BİRLİĞİ!

Antalya'da Sınıf Mücadelesi Engel Tanımıyor

(Baştarafı Sayfa 16 da)

Gıda—İş'e geçmeyle birlikte sınıf mücadelesi çok ilginç bir biçimde sürmeye başladı. Öyle ya İşveren CHP'li, hatta «sosyalist» idi, «işçiden yanaydı!» Sendika «devrimci« idi. (İlginçtir, bu defa da GIDA—İŞ'in şube sekreteri, işyerinde işveren vekili—personel şefi'dir) Yani görünürde bir sorun yoktu.

Bu defa sorun başka yerden patladı. Antalya «Proletarya Sosyalizmi» Kurtuluş'un «kale» siydi Devrimci Derleniş ve diğer devrimci guruplar ayrık otu idiler. Temizlenmeliydiler. Hele Devrimci Derleniş daha da ileri giderek işçi sınıfı içinde önemli mevziler kazanmıştı. O halde «bitirilmeliydi».

Üç koldan saldırıya geçildi. «Kurtuluş'la iyi ilişkiler olan» Genel Müdür bir yandan. Kombina personel şefi «Devrimciliğin D harfinden nefret ediyorum. Kurtuluşçu—Murtuluşçu değilim» diyen, ama daha sonra keskin «Kurtuluş» çu olarak işyeri içinden saldırıya geçen bir zavallı diğer yandan, ve nihayet, suskun görünerek el altından saldırıyı yöneten «proletarya sosyalistleri» (Antalya'da yediden yetmişe herkes bilir ki bütün eylemlerinde Kurtuluş— «Oligarşinin Partisi CHP—Antbirlik İşvereni elele «proletarya sosyalizmi» yaparlar. Hem de günde beş vakit) başka bir yandan. Bu üçlü koroya eski işçi düşmanları Ziya Özen ve benzerleri de katılırlar. Bütün bu ve benzerleri hep birden saf tutarlar, «proletarya sosyalizmi» yolunda semaha. Dedikodu, tehdit ve demagojiler fayda vermeyince: İşveren ön plana çıkarılır ve başvurulabilecek en gerici yol olan sürgün yoluna sapılır ve Kombinadaki işçilerin önderleri, eski TEK GIDA—İŞ yöneticilerinden olan Devrimci Derleniş'çi 5 işçi sürgün edilir. Sürgünlere karşı Kurtuluş dışındaki Antalyadaki tüm devrimciler büyük bir tepkiyle karşı koyarlar ve hemen bir güçbirliği oluşturarak, Antbirlik'te bu benzeri kıyımlara karşı en sert sosyalist tavrı alacaklarını ilan ederek bir dizi eylem yaparlar. Bu eylem ve protesto kampanyasına defalarca davet edilmelerine rağmen Kurtuluş cevap dahi vermez. Daha da ileri giderek, ihanetlerinin vardığı son boyutlardan dolayı cezalandırılan Ziya Özen ve benzeri birkaç paçavraya «demokrat, devrimci ve **Kurtuluş'la iyi ilişkiler içinde olanlar»** yaftasını takarak sahip çıkar. Ve bu tavırlarıyla tezgahın esas mimarları olduklarını gizleyemeyecek kadar açığa çıkarlar.

Bunlar olurken Gıda-İş'in yönetimi de işyeri temsilci ve şube genel kurullarını sürekli belirsiz bir tarihe erteleyerek zaman kazanmaya çalışıyordu. Sendika tarafından atanan temsilciler ise işçilerin dinamizmi karşısında acze düşerek kaçacak yer arıyorlardı.

İşyerinden sürülen 5 Devrimci Derleniş'çinin kurban edilmesi sonucu kazasız belasız imzalanan sözleşmeden sonra nihayet şube yöneticileri işyeri temsilci seçimlerini erteleyemez duruma düştüler ve geçtiğimiz ay içinde yapıldı.

Seçimlerden önce işyerinde «Kurtuluşçu» personel şefi, aynı zamanda sendika şube sekreteri olan zavallının, işçilerin hemen tümünü odasına çekerek «işinizden olmak istemezsiniz herhalde, öyleyse benim çıkardığım listeye oy verin» demesine rağmen temsilci seçimlerini Devrimci Derleniş listesi büyük bir oy farkıyla aldı. Böylece işçi sınıfı birkez daha önüne çıkan engel «proletarya sosyalizmi» maskesi de takmış olsa ezip geçeceğini gösterdi.

Şimdi devrimcilerin önündeki hedef şube yönetimindeki «kimc olsa dönerim» zihniyetlileri de alaşağı edip sendikayı gerçek devrimci önderliğe kavuşturmaktır.

Umarız ki sözde «proletarya sosyalistleri» bu olaydan yeterli dersleri çıkararak gerçekten proletarya sosyalizmine yönelir, işverenle elele devrimciliğin devrimcilik olamayacağını anlayıp uyanır. Yoksa bu gidişle öncelikle İplik Fabrikasında ve diğer birimlerde işçi sınıfından yiyecekleri şamar bu defa ayıltıcı değil bayıltıcı olabilir. Biz herşeye rağmen bu arkadaşlara karşı dostluk görevimizi «Kurtuluş'un Antalya Maceraları» nı kapsayan teşhirimizle yerine getirmeye çalışacağız. Ta ki Kurtuluş **kurtuluncaya kadar.**

ÖRGÜTLÜ İŞÇİ YENİLMEZ
YAŞASIN İŞÇİ SINIFININ BİRLİĞİ YOLUNDA BİRLİK ŞIARIMIZ
SARI SENDİKALARI DEVRİMCİ MEVZİLER YAPMAKTA DAHA KARARLI OLACAĞIZ
KAHROLSUN GURUPÇU ve TEKKECİ ZİHNİYET
FAŞİZME KARŞI YA BİRLEŞMEK YA ÖLÜM!

ANTALYA'LI
DEVRİMCİ DERLENİŞ'ÇİLER

Hikmet Kıvılcımlı'nın Anısına

(Baştarafı Sayfa 9 da)

rı olmadığı gibi yandığında ısı vermek gibi bir yararı da vardır...

«Onun için kimi «yeni» sosyalistleri pek yadırgamamalı. Bu eğilim, sınıf ve tarih köklerinden geldiği ölçüde dayanıklı. Kısa vadeli «gerçekçilik» ten her sosyalistin uzak düşmesini beklemek «AKILCIL» olamaz. Eskiler de, Yeniler de bunu anlamalıdırlar ve anlıyorlardır. İklim açıkgöz yetiştiriyor. Açıkgözün eskisi gibi yenisi de bulunacaktır. Yenilerinin, eski açıkgözlerden daha az açık-göz olmalarını dilemek, insafsızlık olur. Proletarya Sosyalizmi işçi sınıfının eline geçip gelişinceye dek, küçükburjuva ve burjuva sosyalizmi açıkgözlüğünü sekterliği ile yarıştıracaktır». (Dr. H. Kıvılcımlı, Türkiye'de Sınıflar ve Politika S : 47). Ve elbette İ. Bilen'den sonra gelenler onu «aratmayacak»tır.

Türkiye işçi sınıfı ergeç şarlatanları, sahte kahramanları, sosyalizmin açıkgöz beylerini tanıyacak, hainlerden, hainlere Karl Marks nişanı takan beyin tembelliğinden muzdarip sosyalist liderlerden hesap soracaktır. Farelere ziyafet olarak sunulmuş 3. Enternasyonal tutanakları günyüzüne çıkacak ve yeni 2. Enternasyonal kocakarılarının maskeleri düşecektir. Bundan hiç kimsenin kuşkusu olmasın. Çünkü, 3. Enternasyonal, hainlerin ve döneklerin en korkulu rüyası olmuştur. Bir Bernstein için, bir Kautsky için 3. Enternasyonal ne ise İ. Bilen ve aynı soydan tüm dönekler için de o'dur.

Dr. H. Kıvılcımlı'yı anmayı Türkiyeli Sosyalistler olarak hakedemedik demiştik yazının başında... Bırakalım tüm devrimciler adına konuşmayı, «Eneski Sosyalizm» adına döğüştüğünü iddia edenlere bir göz atmakla bile, Dr.'a saygısızlığın uyyuka çıktığı görülebilir. Dr. H. Kıvılcımlı, «anarşistlik, diyalektiktir, otorite megalomanisine ve otorite tanımamaya dayanır» demiş. Bugün bakıyoruz, tam üç tane, hepsi de kendini «Proletarya Partisi» ilan etmiş resmi «Vatan Partisi» var. Adamlar hem H. Kıvılcımlının izleyicisiyiz diyorlar, hem de onbeş kişiyi bir arada bulunca «Proletarya Partisi» olup çıkıveriyorlar. Kimi «Eneski Sosyalizm» adına Troçki'nin dehasını keşfeder, kimi Dr.'u «aşmak» (pardon açmak) tan söz eder.

Dr. H. Kıvılcımlı'yı saygıyla anmak onu savaştırmakla mümkündür. 1960 dan sonra yani «partiyi kaybettikten sonra» ki dönemde Dr. H. Kıvılcımlının bayraklaştırdığı «Proletarya Partisinin Reorganizasyonu İçin Devrimci Derleniş» prolasını savaştırarak yaşatabiliriz Dr'u... Türkiye devrimci ortamının dağınıklığına son vermek, işçi sınıfı ve üretici yığınları davaya kazanmak, binlerce yıllık sömürü ve zulmü bu topraklar üzerinden kovmak ancak Dr. H. Kıvılcımlının tezleri ve bu aşamada DEVRİMCİ DERLENİŞ bayrağıyla mümkün olacaktır. Bu bayrağın altında son nefesine dek döğüşmeye ant içmemiş hiç kimsenin Dr. HİKMET KIVILCIMLI'yı saygıyla anmaya hakkı yoktur, olamaz...

"İki Süper,, Oportünizm

(Baştarafı Sayfa 4 de)

bizden çıksın!» diyebilirdik. Ne var ki, realizmi atladık mı, ütopizme kayışımız durdurulamaz.

«Eneski Sosyalistlerin **«Kökü dışarıda»** sayışları ile, Yeni Sosyalistlerin **«Milli olmayan»** deyişleri aynı anlama gelmez mi? Gelmez. Kapitalizmin kökü İngilterede idi. Ama kendisi her çöreklendiği sınır içinde bir **«Milli Kapitalizm»** oldu. Türkiye'nin dünkü, bugünkü **Egemen Sınıfları** : «Kökü dışarıda» olmalarına rağmen, kendileri zehir gibi içimizdedirler. Onlar Türkiye HALKI'nın dışında, ama Türk MİLLETİ'nin ne yazık ki **içindedirler.»** (H. Kıvılcımlı. Devrim Zorlaması... s : 368 - 370)

Kıvılcımlı Ustanın bu eleştirisi, bu konuda MDD ile aynı görüşü paylaşan STKP için de tümüyle geçerli olduğundan bize söyleyecek söz kalmamıştır.

«BÜYÜK BURJUVAZİNİN» ÇIKARLARI DA ULUSAL ÇIKARLARA GİRMEZ Mİ?

STKP Programı yazıyor :

«Büyük burjuvazinin, gerici egemen çevrelerin ve hükümetlerinin ulusal çıkarlarına aykırı, halk düşmanı politikaları, memleketi emperyalistlerin saldırganlık bloklarına, NATO lara koşmaları, halkın yararına sosyal, ekonomik kültürel köklü reformlar yapılmasına karşı çıkmaları süregelen derin bunalımlara yol açmıştır.» (A.g.y. s : 10)

Yukarda aktarılan metinde bir kere kara cümle yanlışı var. Cümlenin dilgilbisi kurallarına uygun, yani doğru olabilmesi için metindeki «ulusal çıkarlarına» ibaresi : «ulus çıkarlarına» veya «ulusal çıkarlara» şeklinde düzeltilmelidir. Geçelim.

Yukarıda açıkça deniyor ki, «büyük burjuvazinin politikası» ulusal çıkarlara veya ulus çıkarlarına «aykırı»dır. Öyleyse «büyük burjuvazinin» çıkarları ulus çıkarlarının içinde değildir. İşte STKP'nin yukarıdaki cümlede dolaylı olarak söylediği şey budur.

Daha milletin, kapitalist ekonominin yarattığı olduğunu; Marksizmde, millet denince : Tüm zümlereiyle birlikte kapitalistler sınıfını, Halk yığınlarını (İşci-Köylü-Esnaf-Aydın vb.) ve de derebeyi artıklarını toptan içine almış bir sosyal yapının gözönüne getirilmesi gerektiğini; Marksizmin abc'sini bile bilmeyen STKP'nin böyle zırvalarla dolu sayfalar yazması elbette kaçınılmazdır.

Halbuki «büyük burjuvazi» de milletin bir parçası olduğuna göre, onun çıkarları da ulus çıkarlarının ya da ulusal çıkarların bal gibi içindedir. Bu yüzden «büyük burjuvazi», Halk düşmanı bir politika gütmekle beraber, tümüyle ulus çıkarlarına aykırı bir politika güdemez. Çünkü onun kendi sınıf çıkarları da ulus çıkarlarına dahildir.

Görüyoruz ki, STKP, Türkiye Sosyal sınıflarını oldukları gibi ne görebilmiş ne de anlayabilmiştir. Zaten bu konu üzerine en küçük de olsa bir araştırması bile yoktur. Ayrıca yine gördük ki, böyle bir araştırmaya kalksa bile STKP'nin kendine yol gösterebilecek Marksizm bilgisi de yoktur. O Marksizm - Leninizm konusunda acınacak bir teorik sefalet içindedir. Bu yüzden de her konuda olduğu gibi sosyal sınıflar konusunda da saçmalaması doğaldır.

DEVAM EDECEK

devrimci derleniş

işçi sınıfımızdan

Antalya'da Sınıf Mücadelesi Engel Tanımıyor

Yağ Kombinası, Ticaret Bakanlığının Tarım Satış Kooperatiflerinden, Antbirlik'e bağlı 300 civarında işçinin çalıştığı bir işyeridir. Bu yazımızda çok kısa da olsa Yağ Kombinası'ndaki devrimci mücadeleyi anlatmaya çalışacağız.

Daha fabrikanın kurulduğu 1969 yılında işçiler, kendiliğinden gelme bilinçle Türk-İş'e bağlı Tek Gıda-İş'e üye olmaya çalışırlar, ama 60 işçinin işten atılmasıyla bu girişim bastırılır. Bazı devrimci işçiler de başka yerlere sürülürken işçilerin kalanı da işverenin kurdurttuğu Ayk-İş'e zorla üye ettirilir. Ayk-İş'in işçileri alenen satması, ayrıca sendika başkanının işveren vekili olması dolayısıyla artan tepkilere, karşı işveren tedbir olarak, işçilerin içinden mişçesine yine kendi beslemesi, -daha sonra da sık sık karşımıza çıkacak olan- Ziya Özen'i sendika başkanlığına getirir.

Bu oyunlara rağmen işçilerde uyanış artar ve 1974 yılında DİSK'e bağlı Gıda-İş sendikasına geçiş başarılır. Ama mesele bitmez. Artık sınıf mücadelesi değişik bir boyuta ulaşmıştır.

Gariptir ki işveren beslemesi Ziya Özen değişik bir kılıkla Gıda-İş şube başkanı olarak çıkmıştır karşımıza. Ama bu arada devrimciler de daha ciddi örgütlenmeye başlamış ve ilk aşama olarak işyeri temsilciliklerini kazanmışlardır.

Böylece 1. MC dönemine gelinir. Ziya Özen için takla atma zamanı gelmiştir yine. Nitekim devrimci işyeri temsilcilerinden bir türlü rahat nefes alamayan bu zat AP'li genel müdürle elele işçileri nasıl yeniden daha kötü bir sendikaya götürürüz hesapları içindedir.

Bu arada AP'li müdür Kombina dışındaki diğer Antbirliğe bağlı fabrikalar da (İplik ve Çırçır fab.) toplam 600 işçiyi kıyarak DİSK'e bağlı TEKSTİL sendikasını söküp atmış, yerine TEKSİF sendikasını yerleştirmiştir bile. Ama Kombina işçileri diğer fabrikalara oranla daha bilinçlidir ve içerden yıkılmadığı takdirde baskılara kolay pabuç bırakacak değildir.

İşte bu içerden yıkma görevi de işveren tarafın dan Gıda—İş'in şube başkanı Ziya'ya verilmiştir. Ziya «arkadaşlar bu sendika komünist sendika. Bana burada parti kurmamı söylediler. Ben başkanınız olarak TEK GIDA-İŞ'e gidiyorum, bu sendika'da dur mayalım» diyerek aşağılık propagandayı bir yandan sürdürürken, öte yandan işveren Türk-İş'e geçildiği takdirde 3 ikramiye, % 50 zam, işgüvenliği v.s. teklifini yayıyordu. Devrimcilerin direnmelerine rağmen işçiler vaadlere ve baskılara dayanamayarak sendikayı değiştirdiler. TEK GIDA-İŞ'te işçileri şube başkanı olarak işveren vekili ve Ayk-İş'in ilk başkanı Günay Moralılar bekliyordu. Yani işveren ve işveren vekili-Sendika başkanı elele işçiler üzerinde yeni sömürü oyunları tezgahlamaya başladılar.

Devrimciler ise, bu şartlarda daha sabırlı ve kararlı bir mücadele örneği gösterdiler. İşveren-Sendika ikilisinin türlü yalan ve demagojilerine karşı «SARI SENDİKALARI DEVRİMCİ MEVZİLER YAPACAĞIZ» sloganı ile yola çıkarak öncelikle işçilerle bütünleşip işyeri temsilcilerini aldılar. Temsilciler olarak işvereni ve sendikayı her icraatlarında teşhir ettiler. Şimdi görev, TEK-GIDA İŞ şube genel kuruluna hazırlanmaktı. Nitekim kısa zamanda TEK GIDA—İŞ'e bağlı Antalya Mezbahası, Aklar ve Kepez un fabrikaları, Tekel Baş Müdürlüğü, Isparta Fruko Tamek Fabrikaları, Burdur Et Kombinası, Yemtaş fabrikası ve Burdur Baron Su Ürünleri Fabrikalarındaki işçilerle iyi ilişkiler kurularak genel kurula gelindi. Genel Kurul'da Günay Moralılar—Ziya Özen ittifakına karşı devrimciler büyük farkla kongreyi alarak Antalya'da sınıf mücadelesinde yeni bir çığır açtılar.

Kongreye kadar işverenle elele işçi satıcılığı yapan gerici sendika birdenbire değişerek Antalya'nın en önemli devrimci merkezlerinden biri haline geldi.

TEK GIDA—İŞ Antalya Şubesi devrimcilerin yönetimindeki tek şube idi 200 küsur bin üyeli TEK GIDA—İŞ sendikası içinde. Ortadoğunun bu en büyük sendikasının, bu küçücük parçası sosyalistlerin yönetiminde 1 yılı aşkın bir süre çok zor, olanaklar içinde çok şerefli görevler yerine getirdi: İşverenlere karşı tavizsiz mücadelesinin yanı sıra, sendika genel merkezinin baskıları, hepsinden daha kötüsü Antalya «Devrimci Kamuoyu»nun yoğun baskısı altında 1,5 yıl kadar yılmadan mücadele sonucu Sosyalizmin adını daha yükseklere yazmak. İspatı sendika kanalıyla yetiştirilen ve herbiri Antalya'nın önde döğüşen devrimcileri arasında yeralan onlarca devrimci militan. Üstelik bunların hepsi II. MC döneminde başarılan işler oldu.

II. MC'nin kurulmasıyla Ticaret Bakanlığı MHP'nin eline geçince Antbirlik Genel Müdürlüğüne de MHP'li faşist müdür atandı. Faşist müdür göreve gelir gelmez Antbirliğe bağlı fabrikalarda MİSK'e bağlı sendikaları örgütlemeye girişti. Çırçır fabrikaları birkaç günde halledilmiş, MİSK'e bağlı TÜRK MENSUCAT—İŞ yetki almıştı. İplik Fabrikasında AP'li TEKSİF Sendikası ile MHP'li TÜRK MENSUCAT-İŞ sendikası arasında sık sık kavga, yaralama gibi mücadelelerden sonra MHP'li sendika sahte fişlerle yetki almayı başardı. Sıra Yağ Kombinası'na gelmişti ama bu defa işleri zordu. Çünkü Yağ Kombinası sınıf mücadelesinde kararlı yiğit devrimcilerin harman olduğu bir işyeriydi.

MHP'li işveren, önce işyerine birkaç faşist besleme aldı. Faşistler devrimcilerin kararlı tutumuyla püskürtülerek işyerine alınmadılar. Daha sonra çevreden yemek yeme bahanesiyle getirilen faşistler, her gelişlerinde işçilerden meydan dayakları yiyerek kovalandılar. Bunların yanı sıra TEK GIDA-İŞ yönetiminde ve onun çevresinde toplanan devrimciler Sendika Genel Merkezinin yoğun baskılarına rağmen Antalya'daki bütün işçi mücadelelerine katıldı, sadece gıda işçilerinin değil, diğer işkollarındaki işçilerin de ekonomik—demokratik mücadelelerine elinden geldiğince katıldı ve çoğuna öncülük etti. Antalya Belediye'sinden atılan 25 işçinin direnişinde, Konfeksiyon işçilerinin ücret direnişinde, Yamanlar Cam Sanayiindeki işçilerin grevinde hep TEK GIDA—İŞ'in tuzu vardır.

Finans—Kapital'in (parababalarının) isteği üzerine kurulan Ecevit Hükümetinin çıkarmaya uğraştığı baskı yasalarına karşı Antalya'daki diğer demokratik örgütlerle birlikte ilk defa Türk-İş'e bağlı bir sendika olarak imza koydu (Bu bildiriye DİSK'e bağlı hiç bir sendika imza koyamamıştır.)

Bu onurlu mücadelelerinde İşverenlerin ve Sendika genel merkezinin baskılarına karşı direnen devrimciler, Antalya «Devrimci Kamuoyu» nun baskılarına maalesef dayanamadı. Lafta «en gerici sendikalarda bile çalışılır» diyen Antalya'lı devrimciler, sırf sendika yöneticilerinin Devrimci Derleniş bayrağı altında olmalarından dolayı, dedikodu ve demagojilerini eksik etmediler. Böylesine fedakarca bir mücadeleye destek olacakları yerde, sırf Devrimci Derleniş'e karşı duydukları altlık kompleksinden dolayı sürekli saldırdılar, sendikada çalışan devrimcilere sürekli engeller çıkarmaya uğraştılar. Yoğun mücadelenin içinde bu devrimci maskeli «baskılardan» bıkan devrimciler, «esas olan devrimci mücadelemizdir. Sendika araçtır, hangisi olsa olur» diyerek DİSK'e bağlı GIDA—İŞ'e geçtiler.

(Devamı Sayfa 15 de)

İPSD KONYA ÇEVREKAVAK (MENÇEK) ŞUBESİ AÇILDI

Senelerdir oy davarı olarak kullanılan geniş emekçi kitlelerimizin yine seçimlerde ölümlerden ölüm beğenmekle karşı karşıya bırakıldığı bir dönemdeyiz. Yine Finans - Kapital'in (parababalarının) düştükleri bunalımdan kurtulamamalarının vermiş olduğu telaş ile işçi-köylü-gençlik tüm halklarımızın üstüne her türden faşist uygulamalarını kara bir bulut gibi çökerttikleri günlerdeyiz. Tek tek cinayetlerin kitle katliamlarına dönüştüğü, halkımızın en temel ihtiyaçlarının ortadan «yok» edildiği, fabrikalar önünde milyonları bulan işsizler ordusunun giderek arttığı günlerdeyiz.

Kitlelere kendisinin ne kadar sahte «umut» olduğunu başarı ile kanıtlayan CHP (Finans - Kapital) hükümeti, bunun yanında her gün, her saatki uygulamalarıyla parababalarına ne kadar sadık bir hibmetkâr olduğunu da kanıtladı.

Parababalarının çok önceleri (1973 - 74) senaryosunu yazıp hazırladıkları bu çirkef ve halk düşmanı oyunlarını sermaye partileri (CHP, AP, MHP.. vs.) elbirliği ile uygularken, bir yandan da kayıkçı döğüşünü hızlandırdılar.

İşte halkımızın yaşam mücadelesine giriştiği bu sıcak günler içinde Konya'nın Ermenek kazasına bağlı ÇEVREKAVAK (MENÇEK) halkı Türkiye halkının gerçek yığın örgütü İPSD'de örgütlendi. Orman köyü olmasına karşın soğuk kış günleri ormandan faydalandırılmayan, ürünlerini yok pahasına Tefeci - Bezirgan asalaklara kaptıran köy halkı, evlatlarını çok küçük yaşlarda Konya, Antalya ve diğer şehirlere göndermek zorunda kalmaktadırlar. Tüm bunların ardından bu gün kapitalizmin ürünü olan işsizliğe, pahalılığa, işkenceye, sürgünlere karşı mücadelenin örgütsüz verilmeyeceğini kavrayan yiğit Mençek halkı yığın örgütleri olarak İPSD'de toplandılar.

Fakat Mençekliler gerçek kurtuluşun sosyalizmde olduğunu, sosyalizmin de ancak ve ancak siyasi iktidara yürüyen bir siyasi parti öncülüğünde kurulacağını bilmektedirler. Gerçek Proletarya Partisinin de Türkiye'deki Marksist - Leninist grupların belirli bir program çevresinde birleşmelerinden doğacağının bilincindedirler.

Yani halkımızı gerçek kurtuluşa götürecek TEK YOL devrimcilerimizin DERLENİŞİ'dir.

... Ve bir kez daha haykırıyoruz :

Kahrolsun halkımızı işsizlik, pahalılık ve faşizm cehennemine iten parababaları düzeni Kapitalizm,

Kahrolsun Faşizm,

Yaşasın Sosyalizm,

Yaşasın İPSD

Yarınlar kokuşmuş, geberen Emperyalizmin ve onun pis kenefi Faşizmin değil, halkların gözbebeği yüce SOSYALİZMİN'dir.

FAŞİZME KARŞI YA BİRLEŞMEK YA ÖLÜM!

İPSD
Çevrekavak (Mençek)
Şubesi

devrimci derleniş

Sahibi : Ahmet KALE
Sorumlu Md. : F. Ayhan ERKAN
Yönetim Yeri : İbrahim Müteferrika Sok. Fazilet Han No : 4/111 Ulus/ANKARA
Yıllık Abone : 60 TL.
Dizgi, Baskı : Halkevleri Basımevi